FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

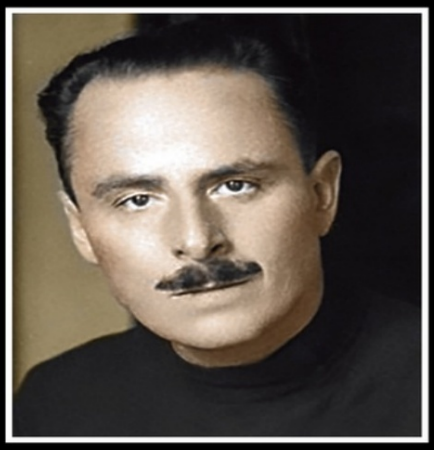
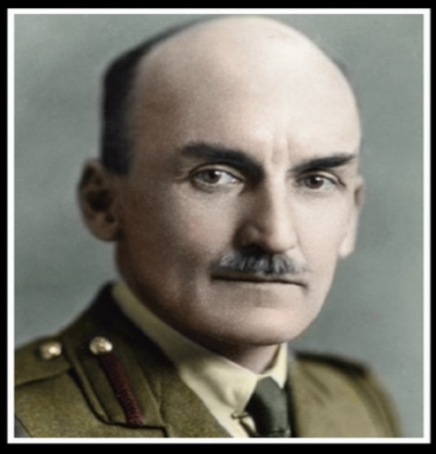

Volume One

Machine Translated by Google

Fascistyske stimmen

Essays út it 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Diel Ien

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Fascistyske stimmen

Essays út it 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Diel Ien

Auteursrjocht © 2019 Sanctuary Press Ltd

Alle rjochten foarbehâlden. Gjin diel fan dit boek mei wurde reprodusearre yn hokker foarm dan ek troch elektroanyske of meganyske middels, ynklusyf fotokopiearjen, opnimmen of ynformaasjeopslach en -opheljen sûnder skriftlike tastimming fan 'e útjouwer.

Sanctuary Press Ltd.
71-75 Sheltonstrjitte
Covent Garden
Londen WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-post: info@sanctuarypress.com

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

FASCISTYSKE STEMMEN - DIEL IEN

Dizze útjefte befettet essays fan:

Jan Beckett

James Drennan

Norah Elam

Generaal Franco

Generaal-majoar J. F: C. Fuller

Joseph Goebbels JK

Heydon Max

Hunger Jorian

Jenks William

Joyce Dr. Robert

Ley Francis Mcevoy

Sir Oswald Mosley

Ezra Pound Vidkun

Quisling Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Ynhâldsopjefte

Fascistyske stimmen

De filosofy fan it fascisme troch Sir Oswald Mosley
Dútslân en har froulju troch Anne Seelig-Thomann
Wat is sosjalisme? troch Joseph
Goebbels Wrâldfilosofy en bûtenlânske polityk troch Alfred
Rosenberg Fascisme, froulju en demokrasy troch
Norah Elam Precious Acres
troch Jorian Jenks Hitler's Berchtesgaden in idylle fan Nij-Dútslân
troch Joan Morgan In Noardske wrâldfederaasje
troch Vidkun Quisling In ynterpretaasje fan it
fascisme troch Claud Sutton De oarloch yn Spanje
troch generaal-majoar
JFC Fuller De taspraak fan generaal Franco foar in
ekonomyske ortology troch Ezra Pound
Oarsaken fan 'e krisis troch A. Raven
Thomson Revolúsje ferret troch Ezra Pound
Marxisme, de lear fan ferfal troch Francis
Mcevoy De fijân is it liberalisme troch JK Heydon
Thomas Carlyle - Nasjonaal-sosjalist troch William
Joyce William Morris - Nasjonaal-sosjalist troch Arthur Reade De joadske myte troch "Scepticus"
De moslimwrâld en Palestina troch A. Yusuf Ali
Fascisme en de dialektyk troch A. Raven Thomson
De ûnterfden fan 'e boaiem troch Francis Mcevoy
Bedriuwsekonomy troch A. Raven Thomson
De nazi-beweging yn perspektyf troch James Drennan
Sosjale demokrasy yn ferfal troch John
Beckett Fascisme en oarloch troch generaal-majoar
JFC Fuller Foarút yn fascisme troch
Oswald Mosley Sterkte troch freugde
troch Dr. Robert Ley It Dútske winterhelpwurk troch Max Hunger

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De filosofy fan it fascisme troch Sir Oswald Mosley

In lêzing hâlden troch Sir Oswald Mosley by de English Speaking Union op woansdei 22 maart 1933.

Ous tsjinstanners beweare dat it fascisme gjin histoaryske eftergrûn of filosofy hat, en it is myn taak fanmiddei om te suggerearjen dat it fascisme woartels djip yn 'e skiednis hat en stipe is troch guon fan 'e bêste flechten fan 'e spekulative geast. Ik bin my fansels bewust dat net folle filosofy ferbûn is mei ús aktiviteiten yn 'e kolommen fan 'e deiblêden, en doe't jo lêzen dat ik in lêzing jaan soe oer "De Filosofy fan it Fascisme", seine wierskynlik in protte fan jo: "Wat hat dizze gangster te krijen mei filosofy?" Ik fertrou lykwols dat jo sille leauwe dat dy grutte spegels fan 'e iepenbiere geast net altyd in heul krekte wjerspegeling jouwe, en hoewol jo allinich lêze oer de mear roerende momenten fan ús foarútgong, binne d'r oare momenten, dy't wat djipte yn tinken en konstruktive konsepsje hawwe. Oant no ta is it foar in part wier dat de fascistyske filosofy gjin heul konkrete en definieare foarm oannommen hat, mar jo moatte betinke dat it fascistyske leauwen mar in bytsje mear as tsien jier bestiet: it is in groei fan it lêste desennium. De filosofyske eftergrûn dêrfan is lykwols al by steat ta in bepaalde formulearring, en dat is bard yn in folle koartere tiid as in oerienkommende ûntwikkeling yn hokker oar grut polityk leauwen yn 'e skiednis dan ek. Krekt sa't de fascistyske beweging sels, yn ferskate grutte lannen, mei in fenomenale snelheid nei macht foarútgong is, sa is it fascistyske leauwen en de filosofy as in permaninte opfetting, in libbenshâlding, folle rapper foarútgong as de filosofyen fan 'e âldere leauwen. Nim it liberalisme: In tige lange ynterval ferrûn tusken de geskriften fan mannen lykas Voltaire en Rousseau, en de definitive foarming fan it liberale leauwensbeleagen yn 'e hannen fan Ingelske steatslju oan 'e ein fan 'e achttjinde en it begjin fan 'e njoggentjinde iuw.

Eins kristallisearren dizze grutte politike bewegingen en psychologyske omwentelingen har mar hiel stadich út ta in definityf systeem fan tinken, lykas in systeem fan aksje; en yn it gefal fan it fascisme is it wierskynlik frij gau te ferwachtsjen dat it oan 'e ein fan tsien jier in konkrete kristallisearre foarm oannommen hat. Dochs leau ik dat de fascistyske filosofy yn begryplike termen útdrukt wurde kin, en hoewol it in folslein nije bydrage leveret oan it tinken fan dizze tiid, kin it dochs oantoand wurde dat it sawol syn oarsprong as syn histoaryske stipe ûntlient oan it fêstige tinken fan it ferline.

Yn it earste gefal stel ik foar dat de measte filosofyen fan aksje ôflaat binne fan in synteze fan kulturele konflikten yn in foargeande perioade. Wêr't jo yn in tiidrek fan kultuer, fan tinken, fan abstrakte spekulaasje twa grutte kultueren yn skerpe tsjinstellingen fine, fine jo meastentiids, yn it folgjende tiidrek fan aksje, in synteze yn 'e praktyk tusken dy twa skerpe tsjinstellingen dy't liedt ta in praktyske leauwensbelewing fan aksje. Dizze opfetting kin jo lykje te suggerearjen, yn in beskate mjitte, in Spengleriaanske oanpak; en it is hiel wier dat de grutte Dútske filosoof wierskynlik mear dien hat as hokker oar om de brede eftergrûn fan it fascistyske tinken te skilderjen. Mar it is in tige brede eftergrûn. It is in grutte eftergrûn fan 'e wrâldskiednis wêrút in fascistyske suggestje ûntstiet.

Net folle mear as dat. En mooglik wurdt hy derfan ôfhâlden om tichter by it ûnderwerp te kommen troch syn oanberne pessimisme, dat, op syn beurt, ik jo nederich oanriede soe, ûntstiet út syn folsleine ûnwittendheid oer moderne wittenskip en meganyske ûntwikkeling.

As jo troch de Spengleriaanske bril sjogge, sille jo grif ta de konklúzje komme fan ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekstreem pessimisme, om't se de faktor fertsjusterje dy't foar it earst yn 'e hannen fan 'e minske it fermogen leit om it earmoedeprobleem folslein út te bannen. En ik leau dat it it misferstân fan ús Dútske filosoof fan dizze ûnbidige nije faktor is dy't him ta syn pessimistyske konklúzje liedt. Dochs makket dat op gjin inkelde manier syn geweldige bydrage oan it wrâldtinken ûnjildich.

Jo sille mei rjocht ôfliede dat myn suggestje fan it houlik fan skynber tsjinstridige kultueren dy't yn it folgjende tiidrek fan aksje liede ta de produksje fan in filosofysk bern fan 'e perioade, dat útdrukt wurdt yn aksje, wat ôflaat is fan it Spengleriaanske tinken. Mar ik tink dat ik jo sjen litte kin hoe't dy stelling yn 'e praktyk útwurket yn it faksistyske gefal. Ik soe jo suggerearje dat yn 'e foarige ieu de grutte yntellektuele striid ûntstie út 'e geweldige ynfloed fan it Nietzscheaanske tinken op 'e kristlike beskaving fan twatûzen jier. Dy ynfloed waard mar hiel stadich realisearre. De folsleine ymplikaasjes dêrfan wurkje har hjoed pas út. Mar draai wêr't jo wolle yn it moderne tinken, jo fine de resultaten fan dy kolossale striid om behearsking fan 'e geast en fan 'e geast fan 'e minske. Der wie in religy dy't, foar safier't it Westen oanbelange, it minsklik tinken ieuwenlang breed dominearre hie. En ynienen, foar it earst, waarden dy religy en dat tinken effektyf útdage, en waarden syn fûneminten foar it momint teminsten skodde. It waard mei fûle enerzjy en mei bûtengewoan sjeny feroardiele - fûneminteel feroardiele.

Ik bin net - lykas jo letter sille sjen - sels dwaande mei it stellen fan it gefal tsjin it kristendom, om't ik jo sjen litte sil hoe't ik leau dat de Nietzscheaanske en de kristlike lear by steat binne ta synteze. Mar op dit punt is it needsaaklik foar my om de essensjele ferskillen yn dizze twa leauwensbeleagen te ûndersykjen, en te sjen wêr't de ferskillen har opstapele hawwe en wêr't de oerienkomsten ûntsteane. Nietzsche daagde, lykas jo witte, de hiele fûneminten fan it kristlike tinken út. Hy sei yn feite: 'Dit is de religy fan 'e slaaf en fan 'e swakkeling. Dit is it leauwe fan 'e minsken dy't op 'e flecht binne foar it libben, dy't de werklikheid net ûnder eagen sjogge, dy't nei heil sykje yn in dreamich hjirneimels - de heil dy't se net de vitaliteit noch de manlikheid hawwe om hjir op ierde foar harsels te pakken. It is ôflaat fan in geast fan swakte en fan oerjefte.' Hy feroardielde it yn in geweldige sin, as ik my goed herinnerje, as 'de religy dy't de minskheid keatlingd en ferswakke hie.'

En yn plak fan dit leauwe skepte hy it konsept fan 'e superminske, de man dy't swierrichheden en gefaar tsjinkomt, foarútgiet troch materiële dingen en troch de swierrichheden fan 'e omjouwing, om hjir op ierde in eigen wrâld te berikken, te winnen en te skeppen. It wie in útdaging foar de hiele basis, net allinich fan it tinken, mar ek fan it libben. En it skodde it tinken oer de wrâld ta syn fûneminten. It moat foar dejingen dy't doe serieus dwaande wiene mei dy kontroverse like te wêzen dat ien fan dy leauwensbeleagens oerwinnend út 'e bus komme moast, en ien fan dy stjerre moast; dat elke kombinaasje, elke synteze fan dy tsjinstridige learingen folslein útsletten wie.

No leau ik, lykas it sa faak yn it deistich libben bart, dat leauwensbelidenissen dy't sa ferskillend lykje te wêzen, eins gefoelich binne foar in soarte fan fersoening as se nauwer ûndersocht wurde, en yndie foar in bepaalde synteze; en ik tink dat ik jo sjen litte kin dat jo eins, yn 'e fascistyske lear fan hjoed, in folsleine feriening fine fan 'e grutte skaaimerken fan beide leauwensbelidenissen. Oan 'e iene kant fine jo yn it fascisme, oernommen út it kristendom, direkt oernommen út 'e kristlike opfetting, de ûnbidige fisy fan tsjinst, fan selsferachting, fan selsopoffering yn 'e saak fan oaren, yn 'e saak fan 'e wrâld, yn 'e saak fan jo lân; net de eliminaasje fan it yndividu, mar mear de fúzje fan it yndividu yn iets folle grutters as himsels; en jo hawwe dy basislear fan it fascisme - tsjinst, selsoerjefte - oan wat de fascist moat beskôgje as de grutste saak.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

en de grutste ympuls yn 'e wrâld. Oan 'e oare kant fine jo, oernommen út it Nietzscheaanske tinken, de viriliteit, de útdaging foar alle besteande dingen dy't de mars fan 'e minskheid hinderje, de absolute ôfwizing fan 'e lear fan oerjefte; it fêste fermogen om te wrakseljen mei en alle obstakels te oerwinnen. Jo hawwe eins de skepping fan in lear fan manlju fan krêft en fan selshelp, wat it oare útsûnderlike skaaimerk fan it fascisme is.

Dêrom fine wy - ik tink dat ik beweare kin - in soarte fan houlik fan dy twa grutte lear dy't harsels útdrukke yn 'e praktyske leauwensbelewing fan it fascisme hjoed. En dat wurket him eins út yn ús hiele hâlding foar it libben. Wy kinne it delbringe ta de lytste details fan it algemiene bestean. Fanút de breedste en meast abstrakte opfetting kinne wy delkomme op 'e meast detaillearre dingen fan it deistich libben.
Wy freegje fan al ús minsken in oerhearskjende opfetting fan iepenbiere tsjinst, mar wy jouwe har ek yn ruil ta en leauwe dat yn 'e fascistyske opfetting de steat absolute frijheid jaan moat. Yn syn iepenbiere libben moat in man him gedrage as in geskikt lid fan 'e steat, yn al syn aksje moat hy him oanpasse oan it wolwêzen fan 'e naasje. Oan 'e oare kant krijt hy fan 'e steat yn ruil in folsleine frijheid om te libjen en him te ûntwikkeljen as yndividu. En yn ús moraal - en ik tink dat ik mooglik beweare kin dat it de ienige iepenbiere moraal is wêryn't partikuliere praktyk folslein gearfalt mei iepenbier protest - yn ús moraal is de ienige test fan elke morele fraach oft it op ien of oare manier de macht fan it yndividu om de steat te tsjinjen hinderet of ferneatiget. Hy moat de fragen beantwurdzje: "Skadet dizze aksje de naasje? Skadet it oare leden fan 'e naasje? Skadet it myn eigen fermogen om de naasje te tsjinjen?" En as it antwurd dúdlik is op al dy fragen, hat it yndividu absolute frijheid om te dwaan wat hy wol; en dat jout it yndividu fierwei de grutste mjitte fan frijheid ûnder de steat dy't elk systeem ûnder de steat, of hokker religieuze autoriteit ea oan it yndividu jûn hat.

De tichtste oanpak fan dy morele test wie mooglik de oanpak fan 'e Grykske beskaving, dy't yn organisaasje fansels in opfetting fan 'e steat hie dy't net folle ûnderdie oan 'e fassistyske opfetting fan hjoed.

Dy hâlding, dy filosofyske eftergrûn leit de fascist bepaalde dúdlike regels fan sosjaal gedrach op, dy't delkomme op in detaillearre útdaging foar de besteande oarder fan dingen, hoewol wy net djip yn dit detail sille gean, fierder as sjen litte dat dizze brede prinsipes gefoelich binne foar reduksje ta detail. Bygelyks, wy beskôgje in systeem as bespotlik wêryn in man beboete wurde kin as hy sels it risiko rint om himsels te ferwûnjen troch in drankje te nimmen nei it oere dat it legaal is om dat te dwaan, mar dy't, yn syn iepenbiere kapasiteit as in gruttere of lytsere iepenbiere figuer, mei folsleine straffeloosheid aksje kin ûndernimme dy't de heule struktuer fan 'e steat kin bedriigje. As hy de minste skea oan himsels riskearret, wurdt de heule krêft fan 'e wet tsjin him mobilisearre; dochs kin hy yn syn iepenbiere kapasiteit it heule libben fan 'e naasje bedriigje: hy kin de pylders fan 'e steat sels bedriigje.

It fassistyske prinsipe is partikuliere frijheid en iepenbiere tsjinst. Dat leit ús, yn ús iepenbiere libben, en yn ús hâlding foar oare minsken, in beskate dissipline en in beskate beheining op; mar allinich yn ús iepenbiere libben; en ik soe tige sterk beweare moatte dat de ienige manier om partikuliere frijheid te hawwen wie troch in iepenbiere organisaasje dy't wat oarder brocht út 'e ekonomyske gaos dy't hjoed de dei yn 'e wrâld bestiet, en dat sokke iepenbiere organisaasje allinich befeilige wurde kin troch de metoaden fan autoriteit en dissipline dy't ynherent binne oan it fassisme.

Om werom te gean nei de filosofyske kant, fine wy lykwols dat de fascist troch syn filosofy in bepaalde dissipline yn syn libben oplein wurdt, in oarderlike atletyk, sa't ik it neame soe, en in gefoel fan fertrouwen yn liederskip, in leauwen yn autoriteit, dy't frjemd binne oan oare bewegingen. En hjir wurde wy daliks yn botsing brocht mei de fûnemintele prinsipes fan it sosjalisme en it liberalisme.
It sosjalisme ferskilt fansels skerp fan it liberalisme yn syn opfetting fan ekonomyske organisaasje; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

mar yn 'e filosofy tink ik dat der mar in pear sosjalisten of liberalen binne dy't it net iens wêze soene dat se echt in mienskiplike oarsprong hawwe as wy fier genôch weromgeane yn 'e libbenshâlding fan Voltaire-Rousseau; en boppe alles dat lêste. No mei ik jo it fûnemintele ferskil foarstelle dat hjir ûntstiet tusken liberalisme en sosjalisme oan 'e iene kant, en fascisme oan 'e oare kant? Rousseau, yn ús sicht, makke in grutte flater, of waard bot ferkeard begrepen. Rousseau sei gelikensens. Wy antwurdzje: As jo gelikensens fan kânsen bedoele, ja; as jo gelikensens fan 'e minske bedoele, nee. Dat is in absurditeit. Ik leau persoanlik dat as hy goed lêzen wurdt, Rousseau gelikensens fan kânsen bedoelde, dat de wichtichste oanfal fan Rousseau rjochte wie - en terjochte rjochte - op it dekadinte systeem wêrûnder hy libbe. Hy sei eins: "It is absurd dat dizze ûnbehelpsume, dekadinte adel fan Frankryk" (sa't se sûnder mis doe wiene) "foar harsels privileezjes opeaskje dy't it libben fan 'e naasje smoare. Gelikense kânsen binne in fûneminteel ding. Lit dejingen hearskje dy't geskikt binne om te hearskjen. Lit gjinien hearskje om't syn pake himsels geskikt bewiisd hat om te hearskjen." It wie in opstân tsjin privileezjes, in befêstiging dat de man fan talint en kapasiteit de man wêze moast om de saken fan in grutte naasje te lieden. Mar dy lear waard troch syn lettere learlingen oannaam as betsjuttend de gelikensens fan 'e minske, dat alle minsken gelyk wiene.

Ut dy konstruksje ûntstiet de hiele misfetting, sa't wy it sjogge. It is in dúdlike absurditeit. Ien man, yn geast en lichem, ferskilt enoarm fan in oar. It is net in fraach, lykas sosjalisten faak sizze, fan morele of geastlike gelikensens. Dat is in hiel oar ding. Moreel en geastlik kin de man dy't de flier fan in grut bedriuw feget folle superieur wêze oan de manager fan dat bedriuw. Mar de fraach is, hokker man is geskikt om hokker wurk te dwaan. Wat is de juste funksje dy't hy útfiere moat? Guon minsken binne goed yn it iene en guon yn it oare.
Wiswier eliminearje wy it konsept fan sosjale klasse hielendal út it fascisme, om't dat rêst op 'e kâns op erflikens; mar wy sizze wol dat bepaalde minsken fan natuere geskikt binne om bepaalde dingen te dwaan, en oaren net. En as jo ienris dy basis fan tinken oannimme, stelle jo it hiele konsept fan demokrasy yn fraach.

Jo stelle it leauwen yn twifel dat elke fraach yn 'e wrâld, hoe yngewikkeld ek, troch elkenien oplost wurde kin, hoe ûnerfaren ek; en yndied yn dat ljocht sjoen, is it in absurd ding dat in technikus yn 'e regearing of yn wat oars ynstruearre wurde kin troch minsken dy't it ûnderwerp sa'n fiif minuten yn 't jier besjogge. As ik in yngenieurswinkel ynrinne, de yngenieur syn wurk dwaan seach, en him dan begjinne te fertellen hoe't er it dwaan moat, soe hy my - en terjochte - fertelle dat ik in oanstellerige ezel wie. Likegoed liket it ús in absurd idee dat fan in man dy't gjin stúdzje makke hat fan 'e problemen fan it lân ferwachte wurdt dat er syn mok bier op 'e baly delset en nei it stimburo rint en detaillearre ynstruksjes jout oer hoe't syn lân de kommende fjouwer jier regearre wurde moat. "Alle minsken binne gelyk en alle minsken binne like kwalifisearre om in miening te jaan oer elk ûnderwerp, salang't it in ûnderwerp sa yngewikkeld is as it bestjoer fan in lân:" dat is de ynterpretaasje dy't de Sosjaaldemokrasy jout oan 'e geskriften fan Rousseau en dy opfetting is blykber absurd. It is lykwols de filosofyske basis fan it hiele demokratyske systeem. Wy daagje dêrom dy basisopfetting út dat alle minsken gelyk binne om oer alle problemen te beslissen. Wy nimme en meitsje ús eigen de gelikense kânsen en wy steane - en moatte stean - tsjin it konsept fan privilegearre erflikens.

As in man himsels bewiisd hat, kin hy opstean ta de heechste posysjes yn it lân, en ús hiele ûnderwiissysteem moat sa ûntwurpen wêze. Mar hy sil net oan 'e top stean allinich om't syn heit of syn pake dêr foar him wie. En sa daagje wy oan 'e iene kant it foarrjocht fan Rjochts út, en oan 'e oare kant daagje wy de absurde lear fan Links út dat alle minsken troch de jefte fan 'e natuer gelyk binne. No kinne jo sizze, en miskien mei wat wierheid sizze, dat

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

dizze learingen binne earder heard, dat dit de basis wie fan it Bonapartisme, of om noch fierder werom te gean nei syn oarsprong, de basis wie fan it Caesarisme.

It is fansels wier dat it fascisme in histoaryske relaasje hat mei it keizersdom, mar de moderne wrâld ferskilt djip fan 'e foarmen en omstannichheden fan 'e âlde wrâld. De moderne organisaasje is te grut en te kompleks om allinnich op ien yndividu te rêsten, hoe bejeftige ek. It moderne keizersdom, lykas alle moderne dingen, is kollektyf. De wil en it talint fan allinnich it yndividu wurde ferfongen troch de wil en it fermogen fan 'e dissiplinearre tûzenen dy't in fascistyske beweging foarmje. Elk swartshirt is in yndividuele sel fan in kollektyf keizersdom. De organisearre wil fan tawijde massa's, ûnderwurpen oan in frijwillige dissipline, en ynspirearre troch it passyfolle ideaal fan nasjonale oerlibjen, ferfangt de wil ta macht en in hegere oarder fan 'e yndividuele superminske. Dochs stiet dit kollektive keizersdom, bewapene mei de wapens fan 'e moderne wittenskip, yn deselde histoaryske relaasje as it âlde keizersdom ta reaksje oan 'e iene kant en ta anargy oan 'e oare kant. It keizersdom stie tsjin it Spartakisme oan 'e iene kant en de Patricianske Senaat oan 'e oare kant. Dy posysje is sa âld as de skiednis fan 'e lêste twatûzen jier. Mar se misten yn dy dagen de kânsen foar konstruktive prestaasjes dy't hjoed de dei oanwêzich binne, en de ienige les dy't wy kinne lûke út it eardere bewiis fan dizze lear is gewoan dit, dat as de wrâld, ûnder ynfloed fan Spartacus, nei folsleine ynstoarting en gaos ôfdriuwe, it altyd wie wat Spengler de "grutte feitenmannen" neamde dy't de wrâld út 'e resultearjende gaos hellen en de minskheid faak ieuwen fan frede en oarder joegen yn in nij systeem en in nije stabiliteit. En it waard dien, en it is dien, troch moderne fascistyske bewegingen, "troch bepaalde fûnemintele feiten fan polityk en filosofy te erkennen. Wer hawwe jo in bepaalde brulloft fan twa skynber tsjinstridige lear. Wy wurde faak beskuldige fan it nimmen fan wat fan rjochts en wat fan lofts. No, it is in heul ferstannich ding om te lienjen fan oare leauwen; om te ferwiderjen wat min is en te hâlden wat goed is; en direkt as jo fuortgean fan 'e âlde parlemintêre geast, sjogge jo fansels de wiisheid fan sa'n koers. En it fascisme nimt fansels wat fan rjochts en wat fan lofts, en foeget nije feiten ta om it moderne tiidrek te foldwaan.

Yn dizze nije synteze fan it fascisme, dy't frij tichter by ús direkte situaasje komt, fine wy dat wy it grutte prinsipe fan stabiliteit nimme, stipe troch autoriteit, troch oarder, troch dissipline, dat it attribút fan Rjochts west hat, en wy trouwe it mei it prinsipe fan foarútgong, fan dynamyske feroaring, dat wy fan Links oernimme. Konservatisme - om it sa te neamen as it yn dit lân bekend is - leaut yn stabiliteit en stipet it troch syn leauwen yn oarder; mar wêr't Konservatisme yn 'e moderne wrâld altyd mislearre hat, is yn syn ûnfermogen om te waarnimmen dat stabiliteit allinich berikt wurde kin troch foarútgong: dat in stand-by ferset tsjin feroaring de revolúsjonêre situaasje feroarsaket dy't Konservatisme it meast frezet. Oan 'e oare kant hat Links altyd net realisearre, tanksij har Rousseau-kompleks, dat de ienige manier om foarútgong te krijen is om de útfierende ynstruminten oan te nimmen wêrmei't allinich feroaring mooglik wurdt.

Wy binne dêrom ta dizze konklúzje kommen: dat jo allinich stabiliteit hawwe kinne as jo ree binne om oarderlike feroarings troch te fieren, want om stabyl te bliuwen moatte jo jo oanpasse oan 'e nije feiten fan it nije tiidrek. Oan 'e oare kant kinne jo allinich de foarútgong hawwe dy't Links winsket as jo de útfierende ynstruminten fan foarútgong oannimme, nammentlik autoriteit, dissipline en loyaliteit, dy't altyd beskôge binne as allinich ta Rjochts hearrend. Troch dy twa prinsipes te ferienigjen, berikke wy de basis fan it fascistyske leauwe en de fascistyske organisaasje.

Wer sille jo sizze: "Dit is wer Caesarisme of Bonapartisme. It is net mear in kwestje fan suver yndividueel liederskip. De masinery dêr't wy mei te krijen hawwe is folle te grut foar ien yndividu om allinnich te behanneljen. Dat it is in kollektyf Caesarisme wurden - de

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

liederskip fan in organisearre en dissiplinearre massa, ferbûn yn in frijwillige dissipline troch idealen fan nasjonale en wrâldwide regeneraasje dy't it hertstochtlik ynspirearje. Mar de basisprinsipes bliuwe itselde; en dêrom, wylst jo fascistyske beweging it doel kin útfiere dat Caesarisme earder dien hat, oarder kin bringe út 'e gaos dy't it konflikt tusken Spartacus en reaksje oproppen hat, foar in pear jier of in pear ieuwen grutte frede oan 'e wrâld kin jaan, draacht it dochs syn eigen ferfal yn himsels, en berikt net echt wat wy leauwe dat nedich is.

Ik leau dat it antwurd op dy saak, dy't de ienige echt jildige saak is, is dat altyd earder de faktor fan 'e moderne wittenskip ûntbriek. Jo hawwe no in folslein nije faktor. As jo in nije effisjinsje yn jo systeem fan regear yntrodusearje kinne, en elkenien jout ta dat sokke bewegingen as se oan 'e macht komme teminsten effisjint binne: as jo sels foar in pear jier in útfierende macht en in effisjinsje kinne bringe dy't dingen dien krijt, kinne jo it finzen sjeny fan 'e wittenskip frijlitte - en jo sille it frijlitte - om de taak út te fieren dy't it yn 'e moderne wrâld útfiere moat. Wat ús ferskillende opfettings oer de struktuer fan 'e steat en ekonomy ek binne, ik tink dat wy it allegear iens moatte wêze dat it mooglik wêze soe, troch in sûne organisaasje fan 'e wrâld, mei de krêft fan 'e moderne wittenskip en fan 'e yndustry om te produsearjen, om ienris en foar altyd it earmoedeprobleem op te lossen, en om ienris en foar altyd earmoede en de minste eigenskippen fan sykte en lijen út 'e wrâld ôf te skaffen.

Dêrom, as it mooglik is om in effisjinte foarm fan regear te hawwen, hawwe jo foar sa'n systeem, foar it earst yn 'e skiednis, in ynstrumint beskikber wêrmei't it gesicht fan 'e ierde foar altyd feroare wurde kin. As it essensjele dien is, as moderne wittenskip en technyk frijlitten binne en har taak útfierd hawwe, as jo jo politike en filosofyske systeem ienris feroare hawwe fan in tydlike en politike nei in permaninte en technyske basis, sil der gjin need mear wêze foar de polityk en de kontroversjes dy't de wrâld hjoed ôfliede. It probleem fan earmoede sil oplost wurde, de grutte problemen sille sa goed mooglik útbanne wurde, en lykas elkenien wit dat se kinne, as de moderne wittenskip goed mobilisearre wurdt. Dan sil de minskheid befrijd wurde foar de dingen yn it libben dy't echt wichtich binne.

Dêrom, hoewol it miskien wier is dat bepaalde fan dizze ferskynsels yn 'e ivige weromkomsten fan 'e skiednis earder yn 'e wrâld sjoen binne, en mei grut foardiel foar de minskheid sjoen binne, hawwe de grutte útfierende bewegingen dochs nea earder de kâns hân om har taak te foltôgjen dy't moderne wittenskip en útfining har no opdrage.

Op in momint fan grutte wrâldkrisis, in krisis dy't úteinlik ûnûntkomber ferdjipje sil, ûntstiet in beweging út in histoaryske eftergrûn dy't har opkomst ûnûntkomber makket, mei bepaalde tradisjonele attributen dy't ôflaat binne fan in tige glorieuze ferline, mar konfrontearre mei de feiten fan hjoed, bewapene mei de ynstruminten dy't allinich dizze tiid ea oan 'e minskheid jûn hat. Troch dizze nije en prachtige tafal fan ynstrumint en fan barren kinne de problemen fan dizze tiid oerwûn wurde, en de takomst kin fersekere wurde yn in progressive stabiliteit. Mooglik is dit de lêste grutte wrâldweach fan it ûnstjerlike, de ivich weromkommende Caesar-beweging; mar mei de help fan 'e wittenskip, en mei de ynspiraasje fan 'e moderne geast, sil dizze weach de minskheid nei de fierdere wâl bringe.

Dan, úteinlik, sil 'Caesarisme', de machtichste útstraling fan 'e minsklike geast yn hege stribjen nei duorsume prestaasje, syn wrâldmissy útfierd hawwe, syn offer yn 'e striid fan 'e ieuwen fersoene hawwe, en syn histoaryske bestimming folbrocht hawwe. In minskheid befrijd fan earmoede en fan in protte fan 'e ôfgryslike en pleagen fan sykte nei it genietsjen fan in wrâld dy't opnij berne is troch wittenskip, sil noch altyd in fascistyske beweging nedich hawwe dy't transformearre is ta it doel fan in nije en edeler oarder fan 'e minskheid; mar jo sille de frjemde en steurende manlju net mear nedich hawwe ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

dy't, yn dagen fan striid en fan gefaar en yn nachten fan tsjuster en fan arbeid, it ynstrumint fan stiel smeid hawwe wêrmei't de wrâld nei hegere dingen oergean sil.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Dútslân en har froulju troch Anne Seelig-Thomann

DTIDENS myn lêste besite oan Ingelân hawwe in protte Ingelske froulju my frege oer de posysje fan froulju yn it Tredde Ryk. Neffens de ferhalen dy't se heard hiene, liken se te tinken dat wy neat oars as slaven wiene. Eins seine se dit iepenlik, en foegen ta dat se ús fan 'e boaiem fan har hert begrutsjen. Ik wol jo graach fertelle hoe't wy Dútske froulju tinke oer it Nije Ryk, en ik sil begjinne mei de froulju en memmen.

Wy witte allegear út 'e skiednis dat elke revolúsje folge wurdt troch nije konstitúsjonele foarmen, en fanwegen de opstân dy't dizze nije foarmen produsearre hat, fine wy oer it algemien ek fûnemintele feroarings yn it sosjale libben fan 'e minsken. It nije systeem yn Dútslân, "Nasjonaal-Sosjalisme", kaam as in wolkomme feroaring foar miljoenen famyljes, dy't ferskriklik te lijen hiene fan 'e gefolgen fan 'e oarloch dy't it libben ta in lêst makke hie foar in protte memmen en harren bern.
It wie de taak fan Adolf Hitler om har te helpen en in ein te meitsjen oan it rampzalige idee dat "it better is om hielendal gjin bern te hawwen".

Wy moatte net ferjitte dat egoïsme de basis wie fan it âlde systeem foardat de Führer kaam om it nije Ryk te bouwen. Hy wie it dy't Dútske froulju wer leauwe liet dat de famylje de essensjele ienheid fan 'e steat is, en dêryn is de mem it libbene symboal fan nasjonaal oerlibjen troch har grutbringen fan sûne bern. Memmeskip en froulikheid krigen har âlde betsjutting en gloarje werom.

TSJINST FOAR MEMMEN

Yn 1934 kaam de Nasjonaal-Sosjalistyske Frouljusbûn foar it earst byinoar foar serieus gearwurkingswurk, en stifte de Rykstsjinst foar Memmen. Dizze tsjinst wurdt beheard troch elke tûke fan 'e bûn, en bestiet út spesjale ynstruksjekursussen iepen foar alle froulju, troud of net-troud, jong en âld. Sûnt 1934 hawwe net minder as 600.000 Dútske froulju dizze kursussen bywenne, en hawwe se ynstruksje krigen yn húshâldlik behear, koken en naaien, lykas de eleminten fan hygiëne en ferpleging. Ek, om't wy Dútsers ta in naasje sûnder koloanjes hearre, moatte wy foarsichtich wêze mei alle soarten grûnstoffen, en yn dizze kursussen leare de froulju hoe't se skynber nutteleaze dingen foar in nuttich doel brûke kinne. Yn 'e regel beslacht elke kursus tsien jûnen, mei in totaal fan fjouwerentweintich oeren ynstruksje.

De kosten fan sa'n kursus fariearje tusken twa oant trije mark op it plattelân en trije oant fiif mark yn 'e stêd. Fan dyjingen dy't it betelje kinne wurdt ferwachte dat se it folslein betelje, mar ekstra bedraggen wurde bydroegen troch de Frouljusseksje fan it Arbeidsfront en de Nasjonaal-Sosjalistyske Wolwêzensorganisaasje foar dyjingen dy't dizze betellingen net betelje kinne. Hiel faak wurdt it hiele bedrach betelle troch de wurkjouwer foar in famke dat gau mei pensjoen giet foar it houlik. Der binne ferskate hûnderten sokke Memmeskoallen dy't permanint yn Dútslân fêstige binne, en dy't in berop fine foar tûzenen frijwilligers as fersoargers, learkrêften yn it iepenbier wolwêzen, jeugdlieders ensafuorthinne. It is wurk lykas dit dat elke Dútske frou de kâns jout om aktyf diel te nimmen oan it libben fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Steat, want elke frou beseft dat se har diel njonken de manlju nimme moat mei deselde ferantwurdlikens foar de takomst fan ús naasje.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

DE WURKJENDE FROU

Neat is mear besprutsen troch oare folken as de posysje fan profesjonele - en wurkjende froulju yn it Tredde Ryk. De tsjinstanners fan it Nasjonaal-Sosjalisme hawwe oanhâlden dat fan it momint dat Adolf Hitler oan 'e macht kaam, alle wurkjende froulju mei geweld út har beroppen helle wurde soene en ferfongen wurde soene troch manlju. Neat koe eins mear tsjin 'e wierheid yngean, want alle aktive froulju yn 'e yndustry en de beroppen binne organisearre binnen it Arbeidersfront, en dy froulju dy't earder net yn tsjinst wiene, mar wol helpe woene by de opbou fan it Nije Ryk, gongen frijwillich mei oan it Frouljusbûn, ûnder de nasjonale lieding fan Frau Scholz-Klink. Yn dizze twa organisaasjes fine wy de húsfrou, de learares, de ferpleechster, de ferloskundige, de keunstner, de froulike dokter en alle froulju mei in universitêre kwalifikaasje.

Om't it it ideaal fan it Nasjonaal-Sosjalisme is om it gesin te behâlden as de essensjele ienheid fan 'e steat, is it wier dat it Arbeidersfront derfoar soarge hat dat froulju út fabrykswurk, dat net geskikt is foar it froulike lichem, fuorthelle waarden, en ferfongen waarden troch wurkleaze manlju. Dizze froulju hawwe lykwols earne oars nofliker wurk fûn.

Dútske froulju binne noch altyd wurksum yn alle ambachten dy't te krijen hawwe mei klean, en miljoenen oaren binne learkrêften, ferpleechkundigen en húshâldlike meiwurkers, wylst der in oantal froulike dokters binne, froulju as arsjitekten en op it poadium en yn films, net allinich as aktrises, mar ek as treflike produsinten, lykas de ferneamde Leni Riefenstahl, dy't ferantwurdlik is foar alle fotografy by wichtige partijgearkomsten en by de Olympyske Spullen. Ek miljoenen froulju binne wurksum yn 'e algemiene yndustry, en foarmje in spesjale seksje, lykas ik sein haw, fan it Arbeidersfront. It kin wis net sein wurde dat Dútske froulju yn 'e hûs twongen binne.

HÚSHÂLDLIKE TSJINST

Sels dejingen dy't, as húshâldlike tsjinstfeinten of húsfroulju, bysûnder beheind binne ta de húshâldlike sfear hawwe spesjale oandacht krigen. Doe't Adolf Hitler oan 'e macht kaam, krige de Liga fan Froulju de spesjale taak om it universele foaroardiel te oerwinnen dat húshâldlik wurk allinich in berop is foar de legere klassen. No moat elk famke, ryk of earm, by it ferlitten fan skoalle in strang eksamen oer húshâldlike taken slagje, en dêrneist melde de measte fan ús famkes op achttjinjierrige leeftyd, foardat se mei har eigen berop begjinne, har frijwillich oan by de Arbeidstsjinst foar Froulju, dy't faak húshâldlike taken omfettet om in hurdwurke mem te ûntlêsten.

It oandiel fan 'e frou yn 'e nije maatskiplike oarder is net pland op basis fan 'e âlde slogan fan "Frouljusrjochten", mar yn relaasje ta de tsjinst dy't de frou kin bringe oan 'e mienskip as gehiel - de naasje. Om't de ynfloed fan 'e frou altyd it grutst west hat yn it foarmjen fan it yntime sosjale libben fan 'e naasje, binne wy net sa dwaande mei wêr't ús tsjinst wurdt levere, mar hoe't dy wurdt levere.

It Dútske famke

Al op skoalle giet it Dútske famke nei de BDM (Bund Deutscher Mädel), de grutste organisaasje yn syn soarte yn 'e wrâld. Oansletten by de Hitlerjugendbeweging krijt de BDM detaillearre ynstruksjes yn training, en foaral yn it ynbringen fan in sûne libbensfilosofy (Weltanschauung), fan 'e Nasjonale Jeugdlieder, Baldur von Schirach.

Fjirtich skoallen binne oer it hiele lân boud mei it ienige doel om famkes te ûnderwizen as

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

jeugdlieders op dizze prinsipes.

As takomstige memmen, dokters, ekonomen, learkrêften, advokaten, ensfh., hawwe alle Dútske famkes in ferplichting om har talinten te brûken foar it bêste nasjonale doel, mar se moatte earst, as basis, in wis sosjale eftergrûn krije. Wêr kin dit better krigen wurde as yn 'e kameraadskip fan 'e Dútske famkesorganisaasje, de BDM? De earste needsaak is fysike training, en dêrom moat elk famke in systematyske ûntwikkeling fan har fysike noarmen ûndergean neffens leeftyd. Tagelyk wurdt ynstruksje jûn yn earste help en ferpleging. Der binne BDM-kampen dêr't de famkes leare te helpen op it lân, en húshâldskoallen foar training as berneferpleechkundigen, diëtisten en oar húshâldlik wurk.

As de famkes de skoalle ferlitte, wurde se oanmoedige om in jier troch te bringen yn 'e "Lânjiertsjinst", wêrby't se nuttich wurk op it lân dogge. Dit is in parallelle organisaasje mei de "Arbeidstsjinst" foar de jonge manlju, en docht nuttich wurk dat net konkurrearret mei normale beroppen. Yndied is wurk fan grutte ekonomyske wearde fûn yn it ferfangen fan froulju dy't troch sykte ûnbekwaam binne en har in foldwaande fakânsje te jaan om te herstellen. Dit is benammen foardielich west yn it gefal fan 'e oerbelaste mem, waans húshâldlik wurk oernommen is troch famkes fan 'e "Arbeidstsjinst", wylst har bern fersoarge wurde yn in pleatslike "beukerskoalle".

Hoewol't de statistiken fan dizze gigantyske organisaasje fan 'e froulju fan Dútslân yndrukwekkend genôch binne, leit de wiere wearde yn 'e morele noarmen dy't makke binne. It Dútske famke yn har BDM en "Lânjiertsjinst" docht net allinich geweldige ûnderfining op, mar sammelet ek in gefoel fan sosjale ferantwurdlikens, om't se krekt ferlykbere lêzingen en ynstruksje oer politike en ekonomyske problemen krijt as de jonge manlju yn har organisaasjes. Wa't in frouljusarbeidskamp besocht hat, is bliid west mei de sterke, goed boude famkes, har eagen fonkelje fan sûnens en lok. In protte fan myn Ingelske freonen hawwe my hjir frege: "Hoe komt it dat de hiele sfear fan jo jonge minsken sa fol is fan skjinens en de útstrieling fan krêft en libben?

Hoe hast it foarinoar krigen?" Der kin mar ien antwurd wêze: "De geast fan Adolf Hitler"!

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Wat is sosjalisme?

troch Joseph Goebbels

In tige ridlike moderne politike opfetting draait, oft dy no erkend wurdt of net, om de sintrale faktor fan alle takomstige ûntwikkeling - it Sosjale Probleem.

Sosjale need is mear as in gewoane fraach. As it net mear wie as dat, soe de Marxist gelyk hân hawwe. De proletarius is net ynternasjonaal út leafde foar ynternasjonale minging, mar fanwegen it tragyske besef dat der earder gjin nasjonale oplossing wie foar syn besteansprobleem. Boargerlik egoïsme en Joadske konkurrinsje wurken tegearre, bewust en ûnbewust, en produsearren dat ding dat it folk it ljocht en de azem fan it libben stielt - de Klassenoarloch.

Sosjale need kweekt de passy foar Feiligens. Djip yn it proletariaat sliept in leafde foar Thús, Boaiem en Heitelân, dy't syn útdrukking fynt yn goede en minne foarmen, altyd ree foar it edelste offer. Sels ûnder it Marxisme fielt it proletariaat gjin haat foar it Heitelân, mar allinich foar dy boargerlike perversje fan it Heitelân - it Systeem. Dit Systeem skepte yndie in tastân wêryn nasjonalisme en kapitalisme ien en itselde wiene. De striid tsjin it ynternasjonalisme kin nea wûn wurde mei frases. Sosjale need kin allinich oplost wurde troch sosjale aksje. It proletariaat sil ynternasjonaal bliuwe tinke salang't se gjin diel hawwe oan 'e Naasje. Hoe kin men wat leafhawwe en respektearje dat men net ken?

It Sosjale Probleem is in kwestje fan it wer bewust meitsjen fan it ynternasjonale stedsproletariaat fan harren fûnemintele relaasje mei de boaiem. De minske kin allinnich woartel sjitte yn syn eigen boaiem. Hy fielt him allinnich ferbûn mei dat wat syn eigen is. De ienige effektive striid tsjin it bolsjewisme is de eliminaasje fan it kapitalisme.

It lit it gebrek oan politike ynstinkt sjen yn 'e middenklasse dat se har identifisearren mei it kapitalisme, dêr't se ommers net folle mei te krijen hiene. Kapitalisme is de ymmorele ferdieling fan kapitaal. Kapitalisme yn 'e ekonomy is itselde as demokrasy yn 'e polityk: nammentlik de ymmorele ferdieling fan macht binnen de steat. Beide faktoaren, kapitalisme en demokrasy - har relaasje is as soan ta heit - binne de sworne fijannen fan in nije sosjale organisaasje fan 'e steat. Oant no ta wiene se tefreden mei it negearjen fan it sosjale probleem, en ûntwykten se it probleem safolle mooglik troch in hypokrityske berop fan filantropy. Dat is de trageedzje fan it liberalisme - filantropy: in konglomeraat fan boargerlike lafhertigens, sentimintaliteit, sadisme en eangst. It hiele ferhaal fan sosjale 'ferbettering' ûntfoldt him foar ús eagen as in ferskriklik foarbyld fan liberale ûnfermogen om it sosjale probleem oan te pakken - lit stean om de djipten derfan te begripen. It sosjale probleem hat neat, absolút neat, te krijen mei sentimintaliteit en 'woldiedigens'. It is in probleem fan nasjonale needsaak. It is net allinnich it feit dat guon miljoenen minsken honger lije dat dit probleem syn wrâldwide politike belang jout, mar dat it de ynstoarting fan 'e Naasje feroarsaakje kin. Allinnich dat jout kontinuïteit oan sosjale ideeën. Sentimentaliteit en 'woldiedigens' binne op harsels folslein ûnbetrouber. Allinnich nasjonale needsaak skept fanatisme en de fûle ympuls fan leauwe. Sa is it dat it Sosjale Probleem basearre is op 'e struktuer fan takomstige politike ûntjouwings en de jeugd nije plichten en nije taken jout.

Ut dizze realisaasje ûntstiet in wier sosjaal konsept fan 'e steat, dat like min te krijen hat mei

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Marxistysk-proletarysk as mei liberaal-demokratyske begripen. Ik tink yn sosjale sin as ik de ûnderdrukte klassen fan myn lânslju it berikken fan har natuerlike rjochten winskje, as rjochten, en net as min ofte mear frijwillige kado's. Ik tink yn sosjale sin as ik dizze rjochten net easkje út motiven fan boargerlike eangst of sentimintaliteit, mar út it realisearjen fan nasjonale needsaak en sosjale gerjochtichheid.

De liberale minske tinkt as in boarger; de marxistyske minske tinkt as in proletarius; de sosjale minske tinkt nasjonaal, yn termen fan in nasjonale steat dy't bedoeld is om in mienskiplik bestimming te ferfoljen. Foar him betsjutte nasjonaal en sosjaal tinken ien en itselde: Leafde foar de Naasje; leauwe yn har takomst; en de wil ta frijheid.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Wrâldfilosofy en bûtenlânske polityk troch Alfred Rosenberg

Ik Yn it deistich libben beseft de gemiddelde minske selden dat it politike en sosjale libben úteinlik foarme wurdt troch filosofyske motiven. De opfetting fan 'e boargerlike morele koade, de opfetting fan 'e wet en alles wat dermei yn it deistich libben ferbûn is, wurde altyd op ien of oare manier bepaald troch de ynderlike hâlding fan 'e minske tsjin har; mar it is allinich by gelegenheid fan grutte revolúsjonêre barrens, dy't it libben fan in naasje as gehiel beynfloedzje, dat minsken har dúdlik bewust wurde fan dit feit. Men kin sizze dat dit is wat der hjoed de dei oer de hiele wrâld bart. Wat it direkte effekt fan it konflikt fan 1914-1918 ek is op 'e politike barrens fan 'e ferskate naasjes en steaten, der is ien feit dat him yn in hieltyd tanimmende mjitte yndruk makket op alle geasten waans gedachten net allinich oerflakkich binne, en dat is dat nei sa'n geweldige omwenteling minsken net gewoan werom kinne nei har foarige deistich bestean as wie der neat bard. Praktysk elke naasje yn 'e wrâld is troffen troch de grutte striid fan 'e Wrâldoarloch, of hat teminsten yn in mjitte lêst hân fan 'e gefolgen dêrfan. Miljoenen en miljoenen manlju steane foar in lot dat har mei skynbere hommelsheid oerweldige hat en dat fragen oproppen hat dy't tige ferskille fan dyjingen dy't al in protte desennia wichtich wiene.

Foar 1914 libbe de wrâld yn in sfear fan optimisme. It is wier dat dejingen yn ferantwurdlike posysjes yn 'e ferskate lannen seagen dat wolken hieltyd wer gearfoelen oan 'e politike hoarizon, mar sels ûnder steatslju wiene der in protte dy't leauden dat, krekt as by eardere ferlykbere gelegenheden, it politike systeem fan deistige kompromissen oerwinne soe. Ekonomen berekkene mei wiskundige presyzje dat elk konflikt tusken grutte naasjes sa'n rampzalige ekonomyske en sosjale gefolgen hawwe soe, dat in ynstoarting fan 'e wrâldekonomyske struktuer grif foarkomme soe en binnen in pear moannen it ein fan 'e oarloch bringe soe. Intellektuele optimisten basearren har hope op it leauwen dat "wrâldsûn ferstân" de dei drage soe en wiene it iens mei de liedende ekonomen dy't seine dat de naasjes de waansin fan in wrâld noait tolerearje soene.

oarloch.

Mar, lykas de natuer sels, gie it libben fan 'e minsken en rassen net foarút op it rjochte paad fan 'e logika, mar op 'e kronkelige sydpaden fan optein gefoelens en wylde passys. It binne dizze ûnberekkenbere eleminten dy't úteinlik de wrâldkatastrofe ûntketene hawwe. It is wichtich, tink ik, dat wy hjoed de dei erkenne dat it jier 1914 net allinich it begjin markearre fan in grutte militêre striid, mar dat op dy fatale dagen fan augustus de hiele âlde wrâld begon yn te storten. It feit dat de naasjes en har lieders net yn steat wiene om sa'n ferskriklik konflikt te foarkommen, is beslissend bewiis dat de sosjale konflikten, de hiele oanstriid fan 'e wrâldekonomy fan dy tiid en de sosjale struktuer fan 'e naasjes, net langer machtich genôch wiene om in dúdlik definieare fredesbelied te garandearjen. Krektoarsom, safolle oandacht moast jûn wurde oan kaoatyske massabewegingen fan 'e legere lagen, oan politike passys en oan ekonomyske belangen, dat it roer faak út 'e hannen fan 'e steatslju glied en de wrâld nei in botsing slingere wêrfan it pas in protte jierren letter begon te herstellen, nei't heroyske krêften útjûn wiene en enoarme offers brocht wiene.

It is natuerlik dat dit herstel fan 'e mienskiplike geast, dizze krityk op it ferline en it hjoeddeiske, har earst manifestearje soene yn dy lannen dêr't militêre en politike nederlaach de

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

problemen folle dúdliker as yn 'e steaten dy't, teminsten foarearst, libje koene fan 'e fruchten fan har oarlochsoerwinningen. Al de fermentaasjeprosessen, tige ferskillend fan aard, dy't plakfûnen yn Ruslân, Hongarije, Dútslân en Turkije, lykje foar elke yntelliginte waarnimmer fan 'e wrâldpolityk ûnmiskenbere tekens fan 'e ynstoarting fan 'e âlde oarder dy't al neamd is en oan in poging om in nije wrâld te meitsjen, op ien of oare manier. Dit is net sa folle te tankjen oan 'e logyske erkenning fan wat geskikt is of net, mar oan in ynderlike feroaring fan karakter dy't, rjochte nei it hjoeddeiske sawol as nei it ferline, ferklearre: "Dit kin net langer trochgean."

Dizze ynderlike resolúsje is fan grutter belang as wat oars en kin net útsletten wurde troch hokker argumint dan ek. Dizze nije mentale hâldingen fan folken, oft se no yn de iene of de oare rjochting binne, binne de beslissende reden foar bou of ferneatiging, ôfhinklik fan it gefal. It swiertepunt fan ús hjoeddeistige beweging yn 'e wrâldpolityk komt troch de neistlizzende posysje en krêft fan dizze ferskate mentale enerzjyën.

Wy nasjonaalsosjalisten sjogge yn in goed definieare geasteshâlding dat wat wy ek "wrâldfilosofy" (Weltanschauung) neame. Dit wurd, wêrfan de krekte oersetting yn oare talen it dreechst is, betsjut yn it foarste plak krekt wat it seit: in bepaalde manier fan 'e wrâld besjen, d.w.s. in dúdlik begryplike ynderlike hâlding fan siel, geast en karakter tsjin úterlike dingen. In hâlding dy't beslút oer "ja" of "nee", dy't, as it de stim fan miljoenen is, de libbenswize, de struktuer fan 'e steat, de plichten en privileezjes fan in ras of in folk foarmet. Dizze hâlding is dêrom de essensjele fûnemintele en beslissende faktor. As it alle ferskate sfearen fan it libben trochkringt, dan kinne wy prate fan in ferienige en unifoarme naasje; dan kinne wy sizze dat steat, folk en "wrâldfilosofy" ta ien gearfoege binne. Fansels bart dit allinich yn tige seldsume gefallen. De measte folken wurde ûnder ynfloed fan rasiale skaaimerken en politike barrens beynfloede troch ferskillende streamingen yn 'e ferskate sfearen fan it libben, dy't faak liede ta tige serieuze konflikten binnen de naasje.

"Wrâldfilosofy" is dêrom net lykweardich oan religy, mar it kin de lêste wol omfetsje. In "wrâldfilosofy" kin in spesjaal karakter krije troch religy, of troch in wittenskip; it kin foarme wurde troch de artistike of kulturele kwaliteiten fan in naasje. As de "wrâldfilosofy" fan in folk echt djip en echt is, sil it alles omfetsje en karakterisearje. Oan 'e oare kant is it rom genôch om de meast ferskillende mentale en geastlike temperaminten op te nimmen.

De hâlding fan ferskate folken en fan foaroansteande persoanen oangeande fragen yn ferbân mei wrâldfilosofy, oft se no fan religieuze, wittenskiplike of kulturele aard binne, is in wichtige bydrage west oan it bepalen fan net allinich it yntellektuele, mar ek it politike libben fan folken troch alle ieuwen hinne, en ik bin fan betinken dat de fraach hokker effekt de wrâldfilosofy op 'e bûtenlânske polityk yn 'e grutte tiden fan 'e skiednis hân hat, ien fan 'e meast nijsgjirrige problemen fan 'e wrâldskiednis is. Ik twifelje der yndie oan oft dizze fraach oant no ta ûnderwerp west hat fan genôch djipgeande stúdzje, hoewol it net allinich de ûndersiker, mar ek elke steatsman oansprekke moat.

Mei ik wat foarbylden oanhelje om te demonstrearjen hoe beslissend in politike "Wrâldfilosofy" kin ynfloed hawwe op 'e ûntwikkeling fan 'e skiednis oer ieuwen en millennia?

Doe't de kristlike religy him fanút de Middellânske See oer it Jeropeeske kontinint fersprate en de iene Germaanske stam nei de oare kristlik waard, die bliken dat hast allegear it Roomsk-Katolike dogma net akseptearren, mar Arianen waarden, d.w.s. folgelingen fan Arius, waans opfetting fan 'e persoan en godlike posysje fan 'e stifter fan it kristendom materieel ferskilde fan dy fan 'e Roomsk-Katolike Tsjerke. Mar ien wichtige stam waard Roomsk-Katolik, fanwegen syn

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

it gemak fan 'e lieder, nammentlik de Franken. Dizze Franken wiene lykwols ek de sterkste stam út militêr eachpunt en wiene net fier fuort fan har oarspronklike hûs ferhuze, lykas de East-Dútsers, en sa waard it âlde Rome assosjeare mei in hurde jonge wilskrêft dy't fan no ôf nei it Easten rjochte wie. Dizze wilskrêft wie oerwinnend sawol militêr as wrâldfilosofysk. Arius fan Aleksandrje (ferstoarn yn 336) learde dat Kristus net God wie, mar troch him skepen. Syn lear waard ferbean troch it Konsily fan Nicea en sa waard Europa net Ariaansk lykas earst wierskynlik like, mar Roomsk-Katolik. Hjir hawwe wy dan in oerwinning fan it iene idee oer it oare, begelaat troch ûnmjitbere gefolgen út it eachpunt fan 'e wrâldskiednis. As de oare, Ariaanske, stammen de Franken ferslein hiene, soe Europa in hiel oar geastlik aspekt oannommen hawwe en soe de hiele protestantske beweging dy't letter materialisearre waard, net ferskynd wêze; teminsten net yn deselde foarm.

In twadde foarbyld dat sjen lit hoe't in "wrâldfilosofy" basearre op religy har wil oplein hat oan hiele folken, wurdt levere troch de islam. Dit leauwen ferienige ûntelbere Bedoeïenske stammen dy't, sterk yn har leauwen, it hiele noardlike diel fan Afrika feroveren en Súd-Europa binnenfallen. Hoewol ôfwiisd troch de Europeanen dy't fochten foar har ûnôfhinklikens, hat de Mahomedan-religy har spoaren efterlitten op in flink diel fan 'e bewenne ierde: fan Gibraltar oer Afrika, Palestina en sa fierder oant Yndia. Politike bewegingen en bittere feuden, dy't oant hjoed de dei trochgeane, litte sjen hoe't in bepaalde "wrâldfilosofy" fungearret as in trochgeande driuwende krêft, dy't alle folken dy't ûnder har macht steane twingt om har bysûndere "wrâldfilosofy", har libbenswize, har opfetting fan regear, har kultuer te fersprieden en te ferdigenjen.

Nei't de Universele Tsjerke ieuwenlang oerwinnend bleaun wie, brutsen der yn in protte dielen fan Jeropa gewelddiedige opstannen tsjin har út. Dizze rôpen by it folk protesten op dy't de wrâld skodde en basearre wiene op in mienskiplike ideology. Ieuwenlang raasde de striid fan 'e ferskate protestantske folken tsjin 'e Universele Tsjerke en har militêre fertsjintwurdigings oer Jeropa. Mar midden yn dizze striid kearde de Jeropeeske kollektive geast op in tige karakteristike manier in folslein nije rjochting yn: fan in essinsjeel religieuze of dogmatyske striid waard de kontroverse nasjonaal. De beskerming fan in nasjonale struktuer sil etyske wearden ferfange, sels as har fertsjintwurdigers fan 'e heechste oarder binne. Miskien is it bêste foarbyld fan dizze kear nei in nij tiidrek it gefal fan kardinaal Richelieu. Hy seach yn himsels de liedende minister fan Loadewyk XIII en de opfolger fan Loadewyk XI, by it útfieren fan it plan fan in nasjonale feriening dat de lêste betocht hie; oan 'e oare kant wie hy in biskop en letter in kardinaal fan 'e Roomsk-Katolike tsjerke. Oan it Hof fan Parys hearske de Roomsk-Katolike ynfloed en waard benammen fertsjintwurdige troch de Spaanske partij. It belied fan Rome wie sûnder mis yn it foardiel fan Spanje en de Habsburgers, en de foltôging fan 'e Hispano-Habsburgske oerwinning op Frankryk soe wis resultearre hawwe yn in suver katolike supremasy yn Jeropa foar in lange tiid. Mar Richelieu, hoewol hy frijheid easke foar de Roomske Tsjerke yn al syn pakt mei syn protestantske bûnsgenoaten, joech syn stipe oer oan 'e oare kant en die syn bêst om de wrâld te mobilisearjen tsjin de Habsburgers, en de macht fan Spanje te brekken, wylst hy tagelyk de tydlike macht fan 'e Paus neutralisearre. Tsjin alle pauselike freonen oan it Frânske Hof naam hy alle maatregels om de supremasy fan Frankryk te konsolidearjen; om syn ûnôfhinklikens te garandearjen ferneatige hy de protestanten yn syn eigen lân, mar foarme alliânsjes mei Gustaaf Adolf en mei Bernhard, hartoch fan Weimar. Hy joech sels de Frânske kanonnen opdracht om op 'e pauselike soldaten te sjitten. Ik tink dat dizze skotten, dy't yn opdracht fan in Romeinske kardinaal tsjin it leger fan Rome ôfsketten binne, symbolisearje dat Jeropa in nije hâlding oanpakt dy't sûnt dy tiid nea oanwêzich west hat yn it libben fan ús kontinint.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Yn 'e njoggentjinde iuw ûndergie dizze hâlding in feroaring nei in nije foarm fan Europeesk nasjonalisme. Oeral yn 'e wrâld wie it nasjonale idee de befrijende gedachte fan it libben. Bewiis hjirfan is te finen yn in protte geskriften út dy tiid, en yn 'e persoanen fan Washington, Bolivar en Garibaldi. Tagelyk krigen wittenskip en hannel lykwols in hieltyd tanimmend belang en waard Walter Rathenau syn útspraak: "It lot wurdt bepaald troch de ekonomy" it "leitmotiv" fan 'e útwurking fan 'e measte sosjale problemen. In oare wichtige faktor wie it befolkingsgetal fan 'e ferskate steaten, wêrtroch't se oeral yn 'e wrâld merken sochten foar produkten en grûnstoffen. Dizze hâlding waard benammen sponsore en ferspraat troch in folk ferspraat oer de hiele wrâld. Der waard foar pleite dat in "Wrâldrepublyk" neistribbe wurde moast, en dat de earder besteande nasjonaal-ekonomyske systemen ferfongen wurde moasten troch in saneamd wrâldekonomysk systeem, leafst ûnder sintrale kontrôle.

It is wier dat der oan 'e ieuwikseling guon nasjonale steaten fan in militêr-politike aard wiene, mar fanút ekonomysk eachpunt beskôge bestie der in hast hopeleaze betizing fan in protte ferskillende ekonomyske groepen, kommersjele en yndustriële trusts, en ynternasjonale banken, dy't tsjin elkoar stiene en waans súkses of mislearjen safolle minsken beynfloedzje soe dat it nasjonale belied twongen waard om himsels ûndergeskikt te meitsjen oan dizze partikuliere belangen en se foar it grutste part te erkennen as fan nasjonaal belang.

As protest tsjin de sosjale effekten fan dit suver ekonomyske systeem yn alle opsichten, kamen miljoenen minsken op en lústeren nei de lear dy't sosjale frijheid preken troch middel fan in beweging dy't alle folken omfette, nammentlik de Marxistysk-Kommunistyske Ynternasjonale. Al dizze streamingen en tendinzen, dy't hieltyd yngewikkelder waarden en fergrutte waarden troch nije sydfragen, brochten oan 'e ein fan 'e njoggentjinde iuw in obstruksje en it kin feilich sein wurde dat Friedrich Nietzsche de gefoelichste seismograaf west hat fan dizze trillingen dy't de hiele wrâld skodde hawwe. Hy joech him net oer oan in sentimintele filosofy, mar ûnderfûn in foarboade fan 'e barrens dy't komme soene, dy't hûnderten miljoenen minsken beynfloedzje soene.

It besef dat it sosjale weefsel ûnder ynfloed fan sawol boargerlike as Marxistyske krêften yn it nihilisme ynstoarte soe, en tagelyk de hope dat út dizze ramp in sterk ras ûntstean soe, karakterisearje syn aforismen en al syn geskriften. Tagelyk fielden manlju lykas Paul de Lagarde en Richard Wagner dat de wrâld oan syn ein rûn en dat in nije wrâld berne wurde soe. Yn Ruslân skildere Dostojevski yn sombere kleuren it ein fan Ruslân. En wylst it gefoel fan ekstreme ûnfeiligens universeel waard, fûnen dizze ideeën, sûnder foarm, akseptaasje yn 'e haadstêden fan alle folken. Ruslân foel, en dy tendinzen kamen oan 'e macht dy't Dostojevski foarsein hie yn syn "De Bruorren Karamazov" en "Demonen". It kommunisme wie yn Ruslân oerwinnend tsjin alle sosjale teoryen, net troch in proletaryske massa-organisaasje fan 'e stêden, mar troch it feit dat in wil dy't brutsen wie al ûnder ynfloed kaam fan in sterke wilskrachtige net-Europeeske karakter.

As wy dizze ferskate wrâldfilosofyen besjogge, dy't faak yn deadlike antagonisme tsjin elkoar lykje te stean, fine wy dat se allegear ien skaaimerk mienskiplik hawwe. Se ûntsteane allegear út in goed definieare lear, oft dy lêste no fan religieuze, wittenskiplike of sosjaal-etyske aard is. Op dizze lear of leauwensbekentenissen bouwe se in programma, bringe se allegearre dy't yn dit programma leauwe byinoar, en besykje se mei alle politike en militêre krêften dy't har ta beskikking steane dit learprogramma út te fieren.

Yn 't algemien en polityk sprutsen, is dizze hâlding besibbe oan wat "universaliteit" neamd wurde kin. Dizze universaliteit bestiet, nettsjinsteande oft in yndividu beneamd wurdt as heechste master fan wa't in wrâldbeweging syn wetten krijt, of oft it basearre is op abstrakte ...

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

maatskippij of op in bepaalde teory. Yndied litte de ôfrûne fyftjin ieuwen fan 'e Jeropeeske skiednis sjen dat alle folken earne bewege binnen sa'n universeel opfette "wrâldfilosofy" en dat alle grutte striid tusken folken har gong folgen binnen in lear dy't in universeel karakter hie. Dizze lear waard karakterisearre troch religieuze universaliteit yn 'e Roomsk-Katolike "wrâldfilosofy"; en itselde skaaimerk bestie yn it protestantske dogma, hoewol yn in oare foarm en nettsjinsteande yndividualistyske resultaten; yn it systeem fan it liberalisme fine wy in sosjaal-etyske universaliteit, lykas preke waard tidens de Frânske revolúsje; en it wie in nihilistyske universaliteit dy't de útrinner fan 'e Marxistyske beweging, it Wrâldkommunisme, karakterisearre, dy't gjin nasjonaliteiten en steaten mear erkende, mar allinich in Uny fan Sosjalistyske Sovjetrepubliken, dêr't op elk momint oare Sovjetrepubliken oan tafoege wurde soene.

De beslissende en radikale wrâldfilosofyske feroaring, sa't wy it hjoed sjogge, bestiet út ús fêste oertsjûging dat de kommende striid net langer itselde karakter sil hawwe as earder en dat nasjonale striid net binnen in bepaalde "wrâldfilosofy" fan in universalistyske soarte útfochten wurde sille, mar dat dizze striid binnen in nasjonalistyske "wrâldfilosofy" útfochten wurde sille. Mei oare wurden: de tendinzen dy't eartiids suver steatlik wiene, wurde breder en wurde beskôge fanút in wrâldfilosofyske hoeke, en ûntwikkelje har ta in beslissende faktor yn it regeljen fan it libben yn syn breedste konsept. Oan it begjin fan ús hjoeddeiske tiidrek wie it bewâld fan in universele tsjerke it heechste religieuze en politike elemint. Doe't de earste opstân plakfûn, stiene twa religieuze bekentenissen tsjinoer elkoar. Yn in letter stadium fan dizze striid waarden dizze haadfaktoaren oerbrocht fan 'e religieuze nei de steatspolitike arena, dy't earst de foarm oannaam fan monargy en úteinlik dy fan in republikeinsk idee.

Oan 'e ein fan 'e njoggentjinde en it begjin fan 'e tweintichste iuw fine wy dat it klasseidee it heechst stie yn 'e gedachten fan miljoenen minsken. En elk fan dizze ferskillende faktoaren foarme it fûnemintele politike prinsipe fan ien fan 'e ferskate partijen, benammen yn Dútslân. De wichtichste faktor fan 'e midsieuwen waard fertsjintwurdige troch de Sintrumpartij; it dynastike idee troch de eardere konservative groepen; it ekonomyske idee gearfoege mei it republikeinske idee troch de demokratyske partij; en it klasseidee troch de Marxistyske groepen. Yn tsjinstelling ta al dizze groepen dy't yn Dútslân bestienen, ferkundige de Nasjonaal-Sosjalistyske Beweging in nije, en dochs âlde, haadfaktor, nammentlik it ideaal fan nasjonale eare.

Alle striid fan 'e lêste fjirtjin jier, oant 1933, binne ûnder dizze banner fochten. As it lykwols in mystike krêft oannaam, wie dit allinich mooglik om't in grutte naasje, bewust fan har eare, in ynstoarting hie, wêrnei't der noch mar ien beslút oerbleau. Of de âlde politike groepen moasten fierder tolerearre wurde as fertsjintwurdigers fan 'e âlde wrâldfilosofyen, of in nije politike filosofy basearre op nije prinsipes moast makke wurde as basis foar it libben fan it Dútske folk. Ik hoech net oan te wizen dat it idee fan Nasjonale Eare gjin nij idee is dat ynienen ûntstien is; yndie, sûnt in Dútsk folk bestie, draaide syn hiele keunst en literatuer deromhinne. It "Hildebrand Epos", it "Nibelungenlied" en de "Gudrun Saga" bewize dit, en dat docht ek de hiele Dútske heldemuzyk. Dêrneist lei dit idee oan 'e woartel fan 'e juridyske koades fan 'e âlde Dútske "Saksyske Wetten" en it "Boargerlik Wet" (Stadterecht) dy't foar in protte folken de basis waarden fan in protte faktoaren dy't úteinlik ferieniging produsearren. It is ek net nedich foar my om te beklamjen dat wat ik hjir sis net bedoeld is as in ferwizing nei, of in krityk op, oare folken.

Myn iennichste doel is om út te lizzen wat hjir yn Dútslân bard is, en om te sjen litten dat wy yn dit gefal net te krijen hawwe mei ien fan in protte revolúsjes, mar dat de beslissende revolúsje yn De Dútske skiednis wie begûn: in revolúsje dy't net ynienen begûn, mar ien waans prinsipes

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

kin fûn wurde yn 'e Dútske Boereoarloggen, yn 'e juridyske ynsettingen fan 'e âlde "Frije Stêden", by Frederik de Grutte, yn 'e Lieders fan 'e Dútske Befrijingsoarloggen fan 1813, en by de grutte tinkers op it kearpunt fan 'e achttjinde oant de njoggentjinde iuw.

En mei ik hjir ferklearje dat dit fûleindige Dútske nasjonalisme yndie gjin bedriging is foar it legitime nasjonalisme fan oare folken, mar dat it krekt dit Dútske nasjonalisme is dat, troch syn geastlike superioriteit oer alle oare saken, allinnich de garânsje kin jaan foar dat rjochtfeardige lykwicht dêr't de hiele wrâld nei ferlangt. De autoritêre steat, hjoed de dei basearre op 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Beweging, is yn in posysje om in ûnrjochtfeardige kulturele propaganda ûnder minsken fan oare rassen te eliminearjen, lykas in wetteleaze ekonomyske útwreiding dy't oars de Dútske naasje fan ekonomyske konflikten nei politike striid mei oare folken liede koe.

Dútsk nasjonalisme, in "wrâldfilosofy" basearre op ras en boaiem, is gjin dogma dat relatearre is oan universaliteit; noch syn útgongspunten noch syn konklúzjes befetsje de oanname dat it oare en dêrom ferskillende folken en rassen beynfloedzje moat. Oan 'e oare kant tinke wy dat ús filosofy ek in weromkear is nei in earbiedige bewûndering foar de Natuer en har wetten. De Nasjonaal-Sosjalistyske "wrâldfilosofy" betsjut dêrom foar ús in bewuste ôfkear fan dy foarmen fan nasjonaal libben dy't gjin genôch belang jouwe oan 'e skaaimerken fan 'e ferskate folken en rassen; in ôfwizing fan dy kultuerwittenskiplike lear dy't beweare dat se op alle folken lykweardich jilde; en úteinlik sjogge wy it as in besykjen om in heger en tagelyk djipper bewustwêzen te berikken fan ús eigen driuwende krêften yn dizzeselde sfearen. Us nije "wrâldfilosofy", fier fan oaren te ferachtsjen, is in essinsjeel elemint yn it bringen fan in wjersidich echt respekt tusken folken en kultueren.

Dêrom hat bygelyks de Nasjonaal-Sosjalistyske Beweging it grutste respekt foar in folslein oar ras en steatsgrûnwet, dy't beide har eigen bysûndere skaaimerken hawwe. Yn 'e twa grutte naasjes fan it Fiere Easten sjogge wy struktueren dy't op har eigen fûneminten boud binne. Foar ús is Japan, waans skiednis tûzenen jierren weromgiet, bewûnderensweardich yn syn religieuze útdrukking, yn syn ûndergeskiktheid oan steatsautoriteit en syn tawijing oan nasjonale belangen. De Sineeske naasje hat him ek ûntwikkele út ien foarm fan "wrâldfilosofy", ekonomy en sosjale etyk, dy't, hoewol it hjoed brutsen liket, miskien noch wer ta libben komt. En wy sille dizze poging om te reorganisearjen mei deselde belangstelling en respekt observearje dy't wy jouwe oan alle aadlike ambysjes fan oare naasjes.

It is typysk dat it tiidrek fan in praktysk ûnkontrolearre útwreiding fan in protte naasjes oer de hiele wrâld late ta in konflikt en ta it besef fan it feit dat nei dizze perioade fan ekonomyske útwreiding in perioade fan krimp ynsteld is. Hjiryn sil elke naasje syn wiere foarm fine. Dat dizze striid yn alle naasjes sûnder útsûndering bestiet, wurdt oantoand troch gewelddiedige botsingen fan sosjale of wrâldfilosofyske aard oer de hiele wrâld. Se bewize it bestean fan in hast universeel gebrek oan leauwen en litte sjen dat de aksjes fan naasjes úteinlik net regele wurde troch in goed definieare idee, mar dat in oantal ferskillende systemen fjochtsje om supremasy sûnder ta in bliuwende beslút te kommen.

As wy de tekens en foartekens fan 'e hjoeddeiske polityk goed ynterpretearje, liket it derop dat de mentale striid fan alle folken draait om it winsk om alle systemen dy't in ûnbeslissende oarloch fiere te ferfangen troch ien fan dizze systemen, of troch in folslein nij systeem dat se allegear oertreft.

Dútslân kin wolris ien foarbyld wêze yn dizze wrâldstriid - en net needsaaklik in

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

foarbyldich foarbyld - foar it fersterkjen fan 'e mooglikheid dat in saneamde "fateuze" ûntwikkeling op gjin inkelde manier ôfhinklik is fan it kommunisme, mar dat in fêstberadenens berne út in sterk karakter de oerlibbe tinkwize dy't net mear yn oerienstimming is mei de hjoeddeiske omstannichheden, oerwinne kin. De frije en geheime folksfertsjintwurdiging yn 'e Saar hat de hiele wrâld sjen litten hoe djip de nije libbensbeskôging de hiele Dútske naasje trochdrongen hat nettsjinsteande alle tsjinoerstelde streamingen, dy't har ynfloed sûnder hinder útoefenje mochten. Wy sels binne der teminsten fan oertsjûge dat it Dútske systeem, om't it foarkomt dat partikuliere politike of partikuliere ekonomyske belangen macht krije, allinnich yn steat is om foar it Dútske Ryk dy beheiningen te definiearjen dy't essensjeel binne yn 'e fitale belangen, net allinich fan Dútslân, mar ek fan oare steaten.

Dit makket it mooglik, foar it earst yn in protte lange jierren, om ûnderskied te meitsjen tusken partikuliere belangen, hoe sterk se ek nea west hawwe, en de fitale belangen fan 'e naasje as gehiel. Tagelyk hawwe wy lykwols de mooglikheid fan in stabyl bûtenlânsk belied dat wy beskôgje as fan sa'n aard dat de natuerlike driuwende krêften dy't ferbûn binne mei it libben fan 'e ferskate naasjes net langer willekeurich tsjin elkoar rjochte wurde kinne, mar rêch oan rêch sille stean sawol yn 'e belangen fan' e yndividuele naasjes as yn dy fan in organyske gearwurking fan alle naasjes. Yn dit kompleks fan grutmachten sil it dan mooglik wurde foar numeryk lytsere naasjes om net langer it ynstrumint fan smel egoïsme te wêzen, mar ienheden dy't begiftigd binne mei gelikense rjochten yn 'e organyske aktiviteiten tusken grutmachten. Mei ik tafoegje dat as ik praat oer "lytse naasjes", ik allinich ferwize nei har gebiet en befolking en har yntellektueel en kultureel belang op gjin inkelde manier minimalisearje wol.

Sa jouwe de nasjonaal-sosjalistyske "wrâldfilosofy" en de werberte fan it nasjonale ideaal oanlieding ta in nije opfetting fan steat en nasjonale ekonomy; in nije goed regele steatskontrôle fan it yndividu dy't allinnich echte frijheid produsearje kin, yn dúdlik kontrast mei misbrûk troch yndividuen dat, by it ûntbrekken fan kontrôle, in protte libbenssfearen beynfloede, de gefoelens en gedachten fan hiele folken fergiftige en fersmoarge, ta neidiel net fan 'e korrumptearders, mar fan 'e folken.

It fêstigjen fan oerienkomst tusken de ferskate libbensfoarmen, oerienkomsten tusken in autoritative steat dy't alle tûken fan nasjonale aktiviteit regelet en oare steaten, en tusken de groepen ("komplekse") fan steaten dy't sa foarme binne en oare ienheden dy't bepaald wurde troch politike, rasiale en geografyske faktoaren - yn tsjinstelling ta de tafallige eleminten dy't de njoggentjinde iuw karakterisearren - dit alles foarmet de beslissende feroaring fan ús hjoeddeiske tiidrek. En it nasjonaalsosjalisme is ree om dizze doelen te tsjinjen yn it belang fan alle folken. Sa fine wy dat de nije "wrâldfilosofy" in beslissende foarmjaande ynfloed hat op it politike tinken en úteinlik op ekonomyske en bûtenlânske politike aktiviteit.

Wy binne fan betinken dat de oerwagings dy't yn dizze koarte gearfetting yntsjinne binne, it wurdich binne om neier te bestudearjen fanút it perspektyf fan har mooglike praktyske tapassingen en effekten; mei it each op de wurden fan in Dútser dy't in ieu lyn foar frijheid fochten hat: "Respektearje it heitelân fan oaren, mar hâld fan dyn eigen".

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Fascisme, froulju en demokrasy troch Norah Elam

"De ûnderfining lit sjen dat yn alle lannen hjoed de dei de demokrasy har aard frij ûntwikkelje kin, de meast skandalich korrupsje wurdt toand sûnder dat immen it nuttich achte om har skelmstreken te · · ferbergjen. Demokrasy is it lân fan oerfloed dêr't gewetenleaze finansjers fan dreame."

- Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO in oprjochte sinikus dy't de striid foar stimmen foar froulju fan 1906 oant 1914 meimakke hat, gjin skouspul is mear fermaaklik as de nei-oarlochske entûsjast waans ienige obsesje it sabeare gefaar foar stimrjochte froulju yn in faksistysk Brittanje liket te wêzen.

Dizze ûnferwachte soarch fynt syn meast oanhâldende kampioenen op ûnwierskynlike plakken, en dejingen dy't sa bitter wiene tsjin 'e striid foar de oarloch hawwe hjoed in folsleine ommekear útfierd. Us nijfûne patroanen binne twadde oan gjinien yn har beslút dat froulju yn prinsipe neat ûntsein wurde moatte, sels as se yn 'e praktyk de measte dingen ûntsein wurde moatte dy't essensjeel binne foar har bestean.

Foar de frou dy't meidie oan dy histoaryske striid, en, it stimmen allinnich as in symboal beskôge, leaude dat mei syn help in nije en in bettere wrâld mooglik wêze soe, is dizze soarte fan patronaazje like ûnsmaaklik as dy fan in generaasje lyn. Se tinkt, en mei wat rjochtfeardiging, dat it humbug is dat dejingen dy't yn al dy wurch jierren noait in hân opstutsen hawwe om har te helpen, mar krekt oarsom har wend wiene om te beskriuwen as in ûnseksuele virago of in teloarstelde âlde frou, yn 'e oere fan sukses besykje har geslacht te eksploitearjen yn it belang fan in reaksjonêr en dekadint systeem. Sokke ûnferskilligens is allinich mooglik om't dejingen dy't har derta wenden de betsjutting fan dy striid folslein ferkeard begrepen en noch altyd ferkeard begripe, en de easke om politike frijheid ynterpretearre hawwe as in winsk nei persoanlike frijheid.

De tiid is kommen dat de prinsipes dy't ûnderlizze oan dy opmerklike en beslissende manifestaasje fan oarderlike feroaring, net allinich yn 'e posysje fan froulju, mar ek yn 'e akseptearre hâlding foar har, opnij formulearre wurde moatte.

Wat wie it dan, dat de basis lei fan 'e passyfolle beweging dy't de herten fan tûzenen froulju beweegde en harren hollen yn dy stoarmige jierren liede? It wie net, lykas safolle minsken har foarstelden, it ûnearlike langstme nei yndividueel eigenbelang, noch in striid allinnich foar har eigen geslacht. Krektoarsom, fan 'e lieders oant de meast beskieden fan 'e gewoane minsken wie it de fûnemintele oertsjûging dat yn in wrâld befolke troch manlju en froulju en ûnder in polityk systeem dat de bestimmingen fan beide geslachten kontrolearret, it lân dat de ynfloed, it eachpunt en de talinten fan mear as de helte fan syn folk bûten syn rieden slút, yn dy mjitte beheind wêze soe by it útwurkjen fan it bêste systeem fan regear. As manlju de slachtoffers wiene fan kaoatyske ekonomyske omstannichheden, lijden froulju mei. As de sosjale omstannichheden wêrûnder manlju in hast hopeleas bestean trochsleepten ûndraachlik wiene, wiene se likegoed dat foar har froulju.

Seagen se om har hinne oer de grutte stêden fan harren lân, fan noard nei súd en fan east nei west, en seagen de wenomstannichheden dêr't manlju en froulju it oer iens wiene dat se in skande wiene foar de moderne beskaving; wylst se de arbeidsmerk observearren, seagen se mei eangst nei it spoek fan ûnfeiligens dat de leanwurker achterfolget en dat ynherent is oan it âlde systeem. Op it politike mêd merkten se op

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

dat, sawol yn binnenlânsk as bûtenlânsk belied, saken sa fierd waarden dat se skrik yn it hert fan elkenien dy't djip om Brittanje joech of de dekadinsje realisearre dy't al begûn wie mei it eroazjen fan alle partijen yn 'e steat, yn it hert fan alle partijen, ynsloech. Se stiene op om te easkjen dat froulju op gelikense betingsten as manlju oproppen wurde moasten, om in hân te jaan foardat it te let wie.

Dizze opstân wie koartsein in útdaging foar de âlde antagonismen en in oprop ta gearwurking yn it bedriuwsorgaan fan 'e steat.

Yn dizze opfetting fan praktysk boargerskip liket de striid fan froulju sterk op 'e nije filosofy fan it fascisme. Yndied, fascisme is de logyske, hoewol folle gruttere, opfetting fan 'e wichtige problemen dy't de militante froulju fan in generaasje lyn oan 'e oarder steld hawwe. De oerienkomsten einigje hjir ek net. De frouljusbeweging, lykas de fascistyske beweging, waard ûnder strange dissipline fierd en gie troch alle partijtrou hinne; har oanhingers kamen út elke klasse en partij. It die in berop op froulju om eigenbelang te ferjitten; om lytse persoanlike foardielen en it privileezje fan 'e beskûle pearen op te jaan foar it foardiel fan 'e in protte; en om tegearre te stean tsjin 'e ferkearden en ûnrjochten dy't ynherint wiene oan in systeem dat sa rampzalich wie foar it wolwêzen fan it ras. Lykas de fascistyske beweging keas it ek har lieder, en ienris keazen te hawwen joech it dy lieder absolute autoriteit om har belied en bestimming te rjochtsjen, en toande in loyaliteit en in tawijing dy't nea oertroffen binne yn 'e skiednis fan dit lân. Boppedat, lykas de fascistyske beweging, stie it foar de brutaliteit fan 'e strjitten; de spot fan har tsjinstanners; de misbegripen fan 'e goedmoedigen; en de wrok fan 'e politisy. It ferneare de haat fan 'e besteande regearing, en úteinlik de iensumens fan 'e finzenissel en de horror fan twongen fieding. De sprekkers dy't yn 'e iepen romten en op strjittehoeken stiene, waarden it rjocht op frije mieningsutering ûntsein; it wie in foarstanner fan it ferkeapjen fan har literatuer, bespuid en bespot; har deputaasjes waarden mishannele. Suffragettes waarden de sport fan elke rûzige persoan dy't de wet yn eigen hannen nimme woe. Om de analogy krekter te meitsjen, gjin laster wie te gemeen en gjin laster te leech om it morele karakter fan har lieders oan te pakken, of de doelen en objekten fan 'e froulju dy't har trou skuldich wiene.

Sa kaam it dat froulju dy't yn sa'n feriening byinoar wiene gjin yllúzjes hiene oer politike en partij-sjibboleten, en doe't de hillige wurden "Demokrasy" en "Yndividuele Frijheid" gewoan wiene op 'e lippen fan har tsjinstanners, betinken se dat dizze dingen dien waarden ûnder in Liberaal Bestjoer, en troch de foarstanners fan in Partij dy't it demokratyske systeem ta de top fan har politike wiisheid makke hie. Dat se dêrûnder klassifisearre waarden mei kriminelen, gekken en bern. Se bewearden, en mei wat oertsjûging, dat as dit demokrasy wie, froulju der net folle fan te hoopjen hiene.

Harren ûnderfining as bûten de wet fan it demokratyske systeem wie neat yn ferliking mei wat harren tsjinkaam, doe't se harsels as eareboargers fûnen ûnder syn twifeleftige beskerming.
Se hiene, it is wier, it rjocht op yndividuele frijheid fertsjinne foar in hiel koarte perioade ien kear yn 'e fiif jier, mar doe't se dat fatale krús op it stimbriefke setten hiene en de doar fan it stimburo efter har tichtdien hiene, fûnen se harsels fan dat momint ôf folslein hulpeloos foar de demokratyske masine.

Hoewol ús ferteld wurdt dat dit wie wêr't wy foar fochten hiene, sil in momint fan refleksje sjen litte dat dit mar as it symboal beskôge waard. Froulju hawwe nea de fatale flater makke om har foar te stellen dat om't manlju stimden, se needsaaklikerwize frij wiene. It is it skaaimerk fan 'e ûnintelligente frou hjoed de dei om oan te nimmen dat in frou frij is om't se ek stimt, of dat demokrasy ea wat oars biede kin as de soarchfâldige en organisearre eksploitaasje fan manlju en froulju dy't it lije te bestean.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Mei beheinde stimrjocht oan 'e ein fan 'e oarloch krigen froulju ek it rjocht om yn it parlemint te kommen, en de ferkiezings yn 'e lette hjerst fan 1918 joegen har harren earste kâns. It partijsysteem begon al de earste tekens fan ferfal te sjen litten, en troch de ûnferbidlike wet fan ferjildingsrjochtfeardichheid wie de partij dy't demokrasy yn Brittanje berne hie, yn folsleine weromlûking foar har ûntankbere neiteam. Nettsjinsteande kearden froulju har yn 'e earste perioade fan har triomf ta de doe besteande partijen, as kiezers of as potinsjele kandidaten.

Myn eigen wantrouwen tsjin partijpolityk makke my bang om yn dizze rjochting te gean, en ik joech de foarkar om as ûnôfhinklike kandidaat te stean, en gie dizze kear mei alle oare froulike kandidaten nei ûnderen, útsein ien. De útsûndering wie de Sinn Fein grevinne Markievicz, dy't, hoewol in beruchte en útsprutsen fijân fan Brittanje, it ûnder it demokratyske systeem in hiel ienfâldige saak fûn om ferkiezing te befeiligjen foar it parlemint fan it lân dêr't se iepenlik oer opskeppe hie dat se ferneatigje, útinoar falle en yn diskredyt bringe soe. Se waard, as ik my goed herinnerje, sûnder tsjinstân weromkeard. It folgjende foarbyld wie amper bemoedigender, want de earste frou dy't keazen waard foar in Ingelsk kiesdistrikt wie in yn Amerika berne boarger dy't gjin kwalifikaasjes hie om Britske froulju yn har eigen parlemint te fertsjintwurdigjen, útsein dat se troud wie mei in Britsk ûnderdaan dy't him nei de dea fan syn heit twongen fûn om nei it Heger Hûs te gean. Tsjinstanners fan 'e Frouljusbeweging wiisden mei in amper ferburgen tefredenheid op dizze ûntknoping, en diene har bêst om dizze dame foar te hâlden as in treurich foarbyld fan froulike ûnferantwurdlikens. Se hoegden net sa persoanlik te wêzen, want sy wie net better en net slimmer as elke oare frou dy't keazen waard ta it Britske Legerhûs, as gefolch fan 'e jierren fan ynspanning en striid fan 'e militante froulju. It is in spitich feit, hoewol net minder wier, dat de lettere ferkiezing fan partijfroulju ta Westminster gjin ferskil makke hat foar manlju of froulju, en hoewol in protte bekwame froulju har oansletten hawwe by de rigen fan ús keazen fertsjintwurdigers, is har ynfloed folslein ferwaarloosber west op it lot fan Brittanje of har Ryk. Sy, lykas har manlike kollega's, binne gewoan raderkes yn 'e partijwielen fan it demokratyske systeem, dy't de lobby's ynmarsjearje by it kraken fan 'e partijwhip, hulpeloos foar de Juggernaut fan 'e offisjele masinery dy't trochrint, alle inisjatyf en ûnôfhinklikens foar har ferplettert, en elke persoan dy't har trou ferskuldige is, redusearret ta in ienfâldige sifer foar it útfieren fan har belied en har maatregels. En as dit wier is foar it parlemint - en wa kin it ûntkenne? - is it noch mear wier foar de froulike kiezer. Ek sy sit fêst yn dit ûnferbidlike systeem, in wiere slaaf fan har partijorganisaasje.

Oan dyjingen dy't dit yn twifel lûke, moat de fraach steld wurde: Hokker macht hat it froulike lid of de froulike kiezer, ûnder it hjoeddeiske systeem, om ien belied fan in regearing dy't oant no ta keazen is te feroarjen? Beweart de meast entûsjaste bewûnderer fan it hjoeddeiske systeem dat froulju, nettsjinsteande ta hokker partij se hearre, tefreden binne mei de besteande posysje fan dit lân? Binne se ree om te sjen dat de ekonomyske omstannichheden wêrby't de wurkgelegenheidssifers it ûnbidige totaal fan tusken de twa en trije miljoen berikt hawwe, net feroare bliuwe? Rêste se tefreden mei it skouspul fan dy ferlitten gebieten dy't wanhoop yn it hert fan elk libbend persoan slaan? Binne se ûnferskillich foar it ferfal fan 'e lânboudistrikten en de benearing fan 'e lânbou en meitsje se har neat út oer de skriklike wenomstannichheden dy't alle partijen betreurje

As wy ús rjochtsje op it grutte fjild fan 'e keizerlike en bûtenlânske polityk, kin men beweare dat it grutste part fan 'e Britske froulju de ûntbining fan it Ryk sjen wol, of de oriïntaasje fan it hjoeddeiske bûtenlânske belied fan 'e sabeare Nasjonale Regearing, wêrby't pakts en tasizzingen yn har nammen en yn it geheim makke wurde mei de ferklearre fijannen fan dit lân, wylst wy tagelyk ferdigenleas litten wurde, net allinich foar ús eigen direkte ferdigening, mar as de needsaak ûntstiet om dy tasizzingen nei te kommen? Witte wy yndie wêr't wy oan wend binne?

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

begien; wat hâldt dit belied fan kollektive feiligens yn, of wat is de sinistere macht dy't it diktearret? "Demokrasy is it lân fan oerfloed dêr't gewetenleaze finansjers fan dreame", seit Georges Sorel. Hawwe froulju mei rjocht op it stimmen de macht om in binnenlânsk of bûtenlânsk belied te kontrolearjen dat diktearre is mei it doel om dy dream in libbene werklikheid te meitsjen? Lit it ûnthâlden wurde dat as de tiid komt om de rekken te beteljen, wy as skiep nei de slachtbank dreaun wurde sille, hulpeloos foar de resultaten fan dit belied. Wat is de wearde fan saneamde frijheid as it ús net de macht jaan kin om dizze wichtige saken te feroarjen?

As it wier is dat de gemiddelde froulike kiezer gjin fan dizze dingen wol, wêrom lit se se dan ta, as se frij is ûnder it demokratyske systeem? As se dizze frijheid hat, is se dan net dûbeld en trijefâldich skuldich as se se noch in oere langer lijt? Dit is de test fan har oanspraak op in ferantwurdlike rol yn it regear fan har lân. As se de nedige macht en frijheid krigen hat ûnder it besteande systeem, is de beskuldiging dat se net yn steat is om in boargerrol te spyljen yn 'e saken fan har lân, en eins net geskikt is foar ferantwurdlikens, oant yn it djipste bewiisd.

Gjin fan dizze dingen is wier. De wierheid sil fûn wurde yn it feit dat der gjin frijheid is foar manlju noch foar froulju ûnder it hjoeddeiske ferâldere systeem. Wat sawol manlju as froulju yn 'e broek hâldt, is dat it partijsysteem yn ferfal is, en dit is des te merkberder sûnt it jaan fan folwoeksenkiesrjocht ûnder in ûnbeheinde demokrasy. Oer de hiele wrâld is deselde dekadinsje ynset, troch de ûnûntkomber mars fan tiid en omstannichheden, de feroaring fan in wrâld fan earmoede nei in wrâld fan grinsleaze oerfloed makket oarderlike planning net allinich fereaske, mar ek essensjeel foar it bestean. Under dizze feroarings binne de metoaden fan 'e âlde wrâld ferâldere en moatte se plak meitsje foar de nije. As froulju har plak yn 'e rieden fan 'e naasje wurdich wêze wolle, moatte se as realisten de nije wrâldomstannichheden ûnder eagen sjen dy't har omslute. Earder of let moatte se kieze. De beslissing is wichtich, want de status fan froulju sil der foar in flinke perioade fan ôfhingje. It is dêrom gjin lichte saak dat se de skiednis fan 'e wrâld goed yn 'e skaal weagje.

Der binne twa wegen iepen foar de frou. De earste is dat se troch moat stride mei it ferfallende systeem fan 'e âlde wrâld, tefreden om de tsjinstfaam te wêzen fan 'e profesjonele politisy fan 'e ferskate partijen dêr't se har oan hecht. Hjirfan kin sein wurde dat se it in lange en trouwe proef jûn hat, en dat as se dêrûnder in praktyske feroaring yn 'e rjochting fan sosjale, politike of ekonomyske frijheid berikke koe, se spitigernôch mislearre is. Se moat no beskôgje oft de skuld by harsels leit of by it systeem dêr't se noch oan fêsthâldt. Yn dit ferbân sil se opmerke dat de aparte partijen sels stadichoan ferdwine. De Liberale Partij is yn 'e skimer fan it ferline gien; de Konservative Partij is yn rappe disintegraasje, en wy witte, op basis fan 'e wissichheid fan har eigen lieder, dat der gjin hope is dat se har ûnôfhinklikens werom krijt. Itselde lot wachtet de Sosjalistyske Partij, om't se ek deselde wei reizgje moat, dy't de oare twa partijen ûnder it driuwsân fan 'e Sosjaaldemokrasy sûge hat.

Se moat dêrom sykje nei in better systeem; ien dy't mear oerienkomt mei moderne omstannichheden. Wat moat de plak ynnimme fan it wankeljende gebou fan it ferline?

Elke studint fan 'e polityk beseft dat de kwestje no leit tusken fascisme en kommunisme.
Wat Britske froulju oanbelanget, is it kommunisme net folle oantrekliker. Om net fierder te gean, it is de filosofy fan ferneatiging, en it is de ûntkenning fan 'e natuerlike ynstinkten fan froulikheid. It is de tsjinstelling fan elk prinsipe en praktyk dy't froulju wurdearje en nedich binne.

Fascisme liket de ienige oplossing te wêzen. It hat elk prinsipe yn him dat bysûnder geskikt en oanpasber is oan it sjeny fan it Britske karakter. It biedt echte frijheid en frijheid oan alle minsken en

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

froulju fan goede wil foar dit lân. Foardat der misferstân ûntstean moat, sille wy dizze sa faak los brûkte termen definiearje, yn wurden dêr't gjin demokraat mei rûzje sil, want se binne oernommen fan dy apostel fan ûnferfalske demokrasy, John Stuart Mill.

"It ienige doel," skreau er, "dêr't de minskheid yndividueel of kollektyf rjocht foar hat om yn te gripen op 'e frijheid fan hanneljen fan ien fan harren oantal, is selsbeskerming. It ienige doel dêr't macht rjochtfeardich foar útoefene wurde kin oer ien lid fan in beskaafde mienskip tsjin syn wil is om skea oan oaren te foarkommen."

Dit is krekt de fassistyske opfetting fan yndividuele frijheid, en it is fansels in opfetting dy't, foar safier't it froulju oanbelanget, har alle kânsen jout dy't se legitime easken kinne yn har takomstige status as froulike boargers. Yn gjin oar systeem binne dizze prinsipes belichaamd. Boppedat, yn 'e masjinerie fan' e Korporative Steat, garandearret it fascisme froulju in gelikense status mei har manlju, om't it it ienige middel befettet wêrmei't se yn steat sille wêze om de omstannichheden wêryn't se libje sille te rjochtsjen en te kontrolearjen; sa sil it fascisme allinich it wurk foltôgje dat foar har begon is troch de militante froulju fan 1906 oant 1914. Derneist sil it har rêde fan 'e fersmoarge sfear fan korrupsje dy't ynherent is oan it partijsysteem, en foar it earst sil it in kâns jaan, troch de masjinerie fan har eigen spesjale Korporaasjes, om mei wat hope op sukses dy grutte fragen oan te pakken dy't har eigen libben en dat fan har bern sa nau oangeane.

Op ekonomysk mêd sil it feiligens garandearje mei lyk lean foar lyk wurk, dat ivige bonke fan striid dy't de geslachten útinoar skuorre hat mei sa'n slimme gefolgen foar de yndustry.

Yn 'e sosjale sfear nimt it alle klassebarrières fuort, wylst it yn 'e politike rjochtfeardigens jout en gelikensens foar it earst yn 'e skiednis fan 'e frouljusstriid.

En it wichtichste fan alles is dat it fascisme foar altyd it spoekjende spoek fan oarloch delleit, troch de fûnemintele oarsaken te ferwiderjen dy't besteane en har bestean hawwe yn it ynternasjonalisme, in ynstrumint dat smeid is mei it doel om "gewetenleaze finansjers" yn steat te stellen om foardiel te nimmen fan dat "lân fan oerfloed" neamd "demokrasy" wêrfan se dreame.

Om dit allegear te berikken, sil it fascisme fereaskje dat froulju likegoed as manlju in dissiplinearre gearwurking oanbiede moatte by it gearfoegjen fan in oarderlike steat, en it fascisme sil mei rjocht alle boargers fan 'e steat de ferantwurdlikens en de plicht oplizze om yn harmony te wurkjen, net yn it belang fan hokker seksje of klasse dan ek, mar foar it foardiel fan al har minsken. It sil froulju lykas manlju oproppe om alle egoïstyske yndividuele privileezjes ûndergeskikt te stellen, sadat de minder gelokkigen ûnder syn beskerming feilich binne foar eksploitaasje.

Dit is fascisme. Al it oare is in luchtspegeling. Moat men sizze dat Britske froulju dizze grutte gelegenheid yn 'e skiednis fan har lân net oan kinne? Dyjingen dy't har freegje om dizze kâns ôf te wizen, binne de fijannen net allinich fan froulju, mar fan alle foarútgong en fan 'e beskaving. Dy froulju dy't de beproeving fan 'e grutte striid fan foaroarlochske dagen trochmakke hawwe, hawwe teminsten it rjocht fertsjinne om de minsken út te daagjen dy't har opnij ta slaaf meitsje soene yn 'e ûnderwerping fan it ferline, en har fêsthâlde binnen in systeem dat har alle kâns ûntnimt om in earefolle rol te spyljen yn 'e needsaaklike reorganisaasje fan har lân. Britske froulju hawwe nea mislearre of wankele doe't Brittanje har nedich hie. Ek sy, mei de manlju fan har generaasje, sille de banier fan it Britske fascisme omheech hechtsje, en it heech boppe de gaos en smoarge rûzjes fan it partijsysteem drage, sille se dy dei fersnelle dy't har naasje werberne sil sjen. Yn dat triomfantlike oere sille se wirklik it grutske rjocht fertsjinne hawwe om hulde te bringen oan in weropboud en Grut-Brittanje, en úteinlik te rêsten yn 'e Frede, Feiligens en Wolfeart fan har Soevereine Folk.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Kostbere Hektaren troch Jorian Jenks

Minsken dy't miskien yn 'e ferlieding komme om oan te nimmen dat, om't Brittanje gjin lânbelied hat, se gjin lânprobleem hat, sille der goed oan dwaan om dizze ûngerêststellende feiten sekuer te beskôgjen.

Mei útsûndering fan België en Hollân is Brittanje it tichtstbefolke lân yn 'e wrâld; en om't it oandiel fan natuerlik ûnfruchtber lân (bygelyks berchlân) folle heger is op dizze eilannen as yn 'e Lege Lannen, liket it ûnbestriden dat wy minder itenprodusearjend lân per haad fan 'e befolking hawwe as hokker oar lân dan ek.

Brittanje is it ienige beskaafde lân yn 'e wrâld sûnder in fêst belied fan lânbehâld, werwinning en ferbettering. Gjin inkele regearing hat hokker stap dan ek nommen om it jierlikse ferlies fan lânbougrûn te kearen, dat no mear as 2 miljoen acres, of 7% fan it totaal, bedraacht sûnt it ein fan 'e Grutte Oarloch.

Brittanje is unyk yn it hege oanpart fan har minsken dat los is fan alle kontakt mei har bertelân, en yn it hege oanpart fan âld, konservearre iten yn it nasjonale dieet.
Wittenskippers begjinne de resultaten fan dizze keunstmjittigens te ûntdekken yn termen fan ûnderfieding, senuwsteurnissen en sosjale ûnrêst.

In bûtenlânske waarnimmer soe ferjûn wurde kinne as er konkludearret dat wy op ús perverse Britske manier besykje ússels it ûnderwerp te meitsjen fan in tige gefaarlik eksperimint, nammentlik te ûntdekken oft it nasjonale libben sûn ûnderhâlden wurde kin yn in folslein urbanisearre en praktysk parasitêre mienskip, dy't foar de needsaaklike libbensbehoeften ôfhinklik is fan 'e ynspanningen en de goede wil fan oare folken. Hy soe fierder oannimme kinne dat sa'n prekêre situaasje ús oplein wie troch it ûngemak fan ús klimaat of de earmoede fan ús boaiem. En syn hâlding tsjin ús soe ien fan meilijen wêze ynstee fan ien fan bewûndering.

Hoe pynlik is it dan om te bekennen dat dizze alarmearjende situaasje ûntstiet út ien oarsaak, en mar ien oarsaak, nammentlik ûnferskillige en oanhâldende ferwaarloazing fan earste prinsipes. Lit hjir gjin twifel oer wêze. Us klimaat is net min; krekt oarsom, it is ien fan 'e meast lykweardige yn 'e wrâld. Us boaiem is net earme; krekt oarsom, it is, gemiddeld, ien fan 'e meast produktive yn 'e wrâld. Mar wy hawwe, foar ús sûnden, in polityk systeem dat wegeret fierder te sjen as de folgjende ferkiezings, dat troch elk eigenbelang mei in bile om te slypjen en elke misleide ekonoom mei in akademyske reputaasje om te behâlden, bebaard wurdt.

It is de djipste flater om oan te nimmen dat it ús natuerlike bestimming is om fabrikanten, ferfierders en bankiers te wêzen foar de rest fan 'e wrâld en dat sa'n situaasje in konstante skatting fan grûnstoffen en iten ymplisearret. Foar in koarte perioade waard dizze hypoteze wis kleurich makke troch it feit dat in rige gelokkige tafallen ús in flinke foarsprong joegen boppe oare folken yn 'e ûntwikkeling fan dy tsjinsten dêr't de wrâld doe ree wie om hast elke priis foar te beteljen. Mar de rappe en hast universele komst fan yndustrieel en finansjeel nasjonalisme hat ús tydlike monopoalje fuortfeegd en de hypoteze net allinich ûnhâldber, mar ek posityf gefaarlik makke. Hoe langer wy deroan fêsthâlde, hoe minder wy yn steat binne om de feiten fan it moderne libben ûnder eagen te sjen. Elke gebaar rjochting it ûnherroeplike "herstel fan ynternasjonale hannel" stelt de ûnûntkomber dei fan ôfrekkening út, wêryn't wy op ús eigen fuotten moatte stean en de balâns fan ús eigen moatte opmeitsje.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

boarnen.

Omdat it de wichtichste boarne is fan fitale needsaaklike dingen, is syn soarchfâldige en ferljochte ûntwikkeling in betingst foar nasjonale wolfeart. Omdat it in nasjonaal erfgoed is, sawol kultureel as materieel, is it behâld dêrfan in plechtige nasjonale plicht.

It is it wurdich te ûnthâlden dat oant relatyf moderne tiden dizze feiten algemien erkend waarden, as net altyd korrekt ynterpretearre. Lânbesit waard beskôge as in jefte net allinich grutte privileezjes, mar ek grutte ferantwurdlikheden, sawol sosjaal as finansjeel. De hearskjende klassen waarden hast allinich ôflaat fan 'e lânbesittende famyljes. Lânbou waard erkend as de grutte basisyndustry, en it wolwêzen dêrfan wie in saak fan nasjonaal belang.

It wie pas doe't in earme lâneadel ferfongen wie troch de opkommende en foar in grut part frjemde plutokrasy dy't ûntstie út 'e kaoatyske finânsjes fan 'e Napoleontyske perioade, dat de nasjonale hâlding foar it lân in serieuze efterútgong ûndergie. En it wie pas doe't it Fiktoariaanske eksportkapitalisme syn enoarme ymportynkomsten begon te lûken, dat de Britske lânbou de ûntwikkeling fan Britske fabriken net byhâlde koe. Mar doe't de lear ienris fêststeld wie dat de winsten fan organisearre kapitaal de mjitte binne fan nasjonale wolfeart, koe de net-organisearre lânbou tevergeefs nei Westminster sykje foar help of liederskip.

En sa is hjoed de dei in stúdzje fan it Britske plattelân hast in stúdzje fan in útstoarne beskaving.
Djippe wegen dy't in generaasje lang gjin tsjillen droegen hawwe, útwreide hagen dy't in desennium lang gjin izer sjoen hawwe, âlde ploegspoaren noch sichtber yn tichtbegroeide greiden, skuorren en húskes yn alle stadia fan ferfal, tsjerken boud foar gemeenten fiif kear sa grut as de hjoeddeiske parochys, stille wettermûnen en ferfallen hearehuzen: allegear sprekke se fan in ferlern plattelânsbefolking dy't eartiids aktyf dwaande wie mei de manlikste fan alle taken.

It is fansels wier dat it bettere lân noch altyd bewurke wurdt, en faak goed bewurke, hoewol it oantal fan dyjingen dy't der direkt belang by hawwe jier nei jier krimpt. En hjir en dêr fynt men dappere aventoerders dy't alles ynsette op bargen of plomfee, fruit of molke. Mar oer in grut part fan it plattelân hinget de pleach fan 'e hân-oan-mûle-metoaden, berne út gebrek oan fertrouwen en útdrukt yn ferwaarloaze greiden dy't ûnderbefolke binne mei ûnopfallend fee. Sa apatysk is de sfear dat sels de fergriemjende en ûnleaflike ynfallen fan 'e spekulative bouwer akseptearre wurde mei amper in spoar fan 'e wrok dy't sokke ûntheiliging in pear generaasjes lyn oproppen soe hawwe.

It is wichtich om de omfang fan 'e skea te beseffen dy't oan in ûnferfangber nasjonaal besit oanrjochte is. Teoretysk is lân ûnferwoastber, útsein as it fansels troch de see weispield wurdt, in proses dat trouwens op ferskate plakken oan ús kustline te sjen is. Mar der kinne ferskate dingen mei barre dy't it praktysk nutteloos meitsje út it eachpunt fan itenproduksje, en dat is it wichtichste eachpunt foar de naasje.

Yn it foarste plak kin kultivearre lân, oft it no akkerbou of greidlân is, fluch yn in ferlitten steat sakje wêryn't it neat oars produseart as in skrale risping foar fee en skiep, en sels dy komme tekoart as de kninen earst oankomme. De ûnheilspellende tanimming fan it oerflak dat weromjûn wurdt as "rûge greiden" yn in perioade wêryn't it kultivearre gebiet stadichoan krimpt, lit dúdlik genôch sjen wat der bard is. It grutste part fan ús rûge greiden binne fansels berchtoppen en heidelân. Mar de hiele resinte tanimming, en in soad mear, bestiet út ferbetterber lân fan in type dat yn elk oar Jeropeesk lân of sels ús eigen Dominions kultivearre wurde soe, mar dat hjir net kultivearre wurde kin fanwegen oanhâldende offisjele ferwaarloazing.

Politisy fan it Inskip-type hâlde derfan dat wy leauwe dat dit ferlitten lân yn ******ebook converter DEMO Watermarks****** brocht wurde kin

Machine Translated by Google

produksje yn in needgefal. Blykber hawwe de teloarstellende ûnderfiningen fan 'e lêste oarloch har net leard dat lân net ynienen yn 'e produktiviteit brocht wurde kin troch it te kieteljen mei in pear trekkers en wat ûnbekwame arbeid. Lânoanwinning is in heechkwalifisearre baan dy't inkele jierren geduldich arbeid fereasket foardat resultaten berikt wurde kinne. It kin tige nuttich opnommen wurde yn in lânboubelied op lange termyn; mar as middel om iten te produsearjen yn in needgefal is it praktysk weardeleas.

Yn it twadde plak brûke boubedriuwen, of it no wen- as yndustrieel is, elk jier in soad lân en sterilisearje se safolle as se eins brûke. Sûnt 1929 hawwe allinnich Ingelân en Wales 421.000 acres oan lânbougrûn ferlern, wêrfan mar 159.000 acres wer as rûge greiden ferskynd binne; hast de hiele oerbleaune 262.000 acres is yn 'e mûle fan' e bouwer kommen, in grut part dêrfan flak en fruchtber lânbougrûn yn in hege steat fan kultivaasje.

It moat betocht wurde dat it ferlies fan lânbougrûn net ophâldt by it gebiet dat eins beset wurdt troch fabriken, huzen en tunen. Wegen en rekreaasjeterreinen moatte oanlein wurde, en der binne altyd, foaral yn nij ûntwikkele gebieten, grutte stikken braaklân. Boppedat lijt lânbougrûn oan 'e râne fan in beboud gebiet of lânbougrûn dat, op 'e moderne manier, besprinkele is mei isolearre wenten, flink. Mussen en rotten komme yn har tûzenen; poarten en hekken wurde ôfbrutsen; swalkjende hûnen jagje fee op en lytse skea nimt enoarm ta. Mei de komst fan goedkeap dykferfier en de dêrtroch ûntstiene útwreiding fan foarstêdlike ûntwikkeling moat it sa troffen gebiet, hoewol noch altyd weromjûn as lânbougrûn, hûnderttûzenen hektare bedrage.

It is ûnmooglik om te ûntkommen oan 'e konklúzje dat Brittanje har nasjonale erfgoed fergriemt op in momint dat de rin fan 'e wrâldgebeurtenissen it fan libbensbelang makket dat se elke hektare behâldt. Dyjingen dy't dit as in alarmistyske útspraak beskôgje, wurde advisearre om it resinte wurk fan professor RG Stapledon, *The Land; Now and To-Morrow, soarchfâldich te bestudearjen.* De autoriteit is fan betinken dat "ús lânbou-hektars rap ôfnimme, en ôfnimme moatte se ûnûntkomber, en, útsein as der in beslút wurdt nommen oer it minimale oerflak dat te allen koste bewarre wurde moat foar itenproduksje en passende aksje wurdt nommen, sille de lânbougrûnen fan Ingelân oer net mear as twahûndert jier ta de helte werombrocht wurde kinne."

Twahûndert jier klinkt miskien in lange tiid, mar is der ien dy't dapper genôch is om te sizzen dat ús bern, lit stean ús bernsbern, ûnbeheinde itenfoarrieden út Amearika en de Antipoden kinne lûke? Wolle wy de skiednis yngean as de generaasje dy't it nasjonale besit ferspraat hat en ús neikommelingen it elemintêre probleem fan 'e hongersneed oan 'e kaak stelt? It Fiktoariaanske eksportkapitalisme hat ús de Needgebieten neilitten; moatte wy ferantwurdlik wêze foar in nije set Fergriemde Gebieten?

Fierdere beskôging fan 'e fiedings- en ekonomyske aspekten fan ús lânprobleem soe ús djip liede ta in diskusje oer de protte funksjes fan lânbou as in yntegraal ûnderdiel fan it nasjonale libben.
It is dêrom needsaaklik om even te ûnderbrekken om it like wichtige kulturele aspekt te besprekken.

Dit aspekt krijt wolris wat oandacht op in krampachtige en iensidige manier ûnder de stedsplanningsbeweging. Mar de namme fan dizze beweging sels lit syn beheiningen sjen. In mienskip dy't oanmoedige is om it belang fan har lânbou te ferjitten en ymportearre itenfoarrieden as in natuerlik ferskynsel te beskôgjen, is it plattelân begûn te beskôgjen as in ienfâldige tafoeging oan 'e stêden, in soarte fan ferhearlike iepenbier park. Der is yndie in grut gefaar dat it plattelân fan Ingelân in karakterleaze "iepen romte" wurdt, op deselde wize as in grut stik fan 'e Home Counties in eigenskipsleaze túnfoarstêd wurden is.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

It oanberne ferlangen fan in urbanisearre folk om te ûntkommen oan 'e lawaaierige, fersmoarge sfear fan har stêden kin neat oars as meilibjen oproppe. Dat dizze minsken bliid de helte fan har snein trochbringe mei it slikken fan benzinedampen op in drokke haadwei, sadat se de oare helte yn 'e frisse loft trochbringe kinne, is patetysk betsjuttingsfol. It spitichste is dat safolle fan harren net yn steat lykje te wêzen om de frucht fan har ûndernimming te pakken sûnder it te bedjerren.

Want it plattelân kin syn kulturele funksje net ferfolje, útsein as it syn eigen karakter behâlde mei, en dat karakter is ûnskiedber fan syn materiële of agraryske funksje. De stêd kin net ûntkomme oan 'e stêd, as it de stêd meinimt, likemin as de yntellektueel syn geast in fakânsje jaan kin, as hy syn arguminten meinimt op syn kuiertochten op it plattelân. De oansjen fan in doarp dat foarstêdlik makke is troch dejingen dy't "op it plattelân wenje" binne, is like patetysk as de oansjen fan in groep yntellektuelen dy't yn in stream fan petearen trochrinne, wylst der om har hinne tsientûzen aktiviteiten binne dy't ynteressanter en wichtiger binne as har eigen. Lykas in boer it net lang lyn sei: "Ik fyn it net sa slim dat se oer myn fjilden rinne. Ik fyn it net sa slim dat se har dwaashûnen op myn kosten útoefenje. Ik fyn it net iens slim dat se oer poarten klauterje dy't in bern iepenje koe. Mar as ik tink dat se twa kilometer goed lânbougrûn rûn hawwe en noait ien kear tocht hawwe om te sjen wat der barde, fyn ik dat myn hoflikheid fergriemd is."

Wat wy de "iepenbiere park"-hâlding neame kinne, komt ta utering op earnstiger manieren as ûnferskilligens foar plattelânsaktiviteiten. Krekt sa't de igel it gjin kwea fynt om stiennen nei de einen te smiten as de oppasser net sjocht, sa binne der tûzenen oplate folwoeksenen dy't gjin kwea sjogge yn lytse oertredings as der in bytsje of gjin kâns is op ûntdekking. En it kumulative effekt fan lytse oertredings skept in ûnnoflike situaasje yn distrikten dy't favorisearre wurde troch stedske ûntsnappings.

Yn Dútslân wurde fruitbeammen yn hagen oan 'e kant fan 'e dyk plante en it lân wurdt oant de râne fan it metaal bewurke. Yn Ingelân is sa'n proseduere folslein ûnmooglik, om't de beammen troch organisearre plondertochten ûntmantele wurde soene en de gewaaksen in kettingbreedte platfertrape wurde soene. De Brit is net needsaaklik minder earlik of destruktyfer as de Dútser; hy is gewoan sa ûntruralisearre dat syn gefoel foar wearden en syn morele gedrachskoade ophâlde mei de lêste lantearnepeal. Persoanen dy't skrokken soene wêze fan it idee om in pennypotlead fan in winkelbalie te stellen, sille neat ymmoreels sjen yn it trochbrekken fan in heal tsiental hagen om paddestoelen te stellen.

It plattelân hat safolle echte rykdom te bieden oan har besikers dat de foar de hân lizzende manier om hjoeddeistige jammerdearlike tendinzen te oerwinnen is om minsken te sjen litten wêr't dizze rykdom leit. Sels no binne der in protte dy't de genêzende balsem fan iensumens, de geastlike treast fan frede en feiligens, de absorberende belangstelling fan 'e altyd feroarjende fjilden en bosken kinne en wurdearje; mar se binne allegear te min. Nimmen sil frijwillich datgene dêr't er in skerpe persoanlike belangstelling foar fielt, sear dwaan of ûntsiferje, en de earste stap nei it behâld fan it plattelân is in nasjonale driuw nei de ûntwikkeling fan wat professor Stapledon "plattelânsmindedigens" neamt.

In fascistyske regearing sil fansels it lânprobleem yn syn gehiel oanpakke moatte, want it lân is ien fan 'e basis wêrop har konsept fan libbene nasjonaliteit boud is. Yndied sil har útsprutsen belied fan lânbouûntwikkeling sels in driuwend probleem kreëarje troch spekulative aktiviteit op 'e ûnreplik guodmerk te stimulearjen, en dizze aktiviteit sil swier oanpakt wurde moatte foardat it lânboubelied folslein ûntwikkele wurde kin.

De fassistyske hâlding foar it lân kin yn in pear sinnen útlein wurde.

Lân moat net langer beskôge wurde as in spekulative guod. De wearde dêrfan moat earlik wurdearre wurde, en alle tanimming moat dield wurde troch dejingen dy't holpen hawwe om it te meitsjen, ynklusyf de

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Steat.

Lângebrûk moat ûnderwerp wêze fan soarchfâldige lange-termyn nasjonale planning. Safier mooglik moat bouaktiviteit beheind wurde ta gebieten mei lege agraryske wearde.

Lânbesit moat sa breed mooglik ferspraat wêze, mei it doel in grut oantal lytse, feilige famyljebesit. It sil lykwols ek ferantwurdlikheden mei him bringe, en dejingen dy't har lân misbrûke sille as sosjale fijannen beskôge wurde.

De tagong fan it publyk ta it lân moat ferbettere wurde troch de útwreiding en bettere definysje fan fjildpaden, kampearplakken en stopplakken oan 'e dyk. Tagelyk moat de wet op oertreding herzien wurde en de plattelânsmienskip better beskerme wurde tsjin ynterferinsje en skea. Mooglik kin it nedich wêze om in korps fan bewakers op te rjochtsjen.

Der moat oarloch fierd wurde tsjin pleagen lykas kninen, roeken en dowen; en hoewol der gjin diskriminaasje tsjin fjildsporten wêze sil, meie sokke sporten net yn 'e wei stean fan lânbou- of rekreaasjeaktiviteiten.

It publyk moat oplaat wurde om it plattelân te respektearjen en te wurdearjen en in yntelligинte belangstelling te hawwen foar syn aktiviteiten.

Wy binne as ras net sa gefoelich foar sentimentalisaasje oer it lân. Wy brûke it wurd Heitelân mar selden, Heitelân nea. In ieu fan *laissez-faire* liberalisme en finansjeel konservatisme hat in koartsichtige kommersjalisearre hâlding foar ús boaiem kweekt.

Dochs is it Brittanje fan ús dreamen, de fysike belichaming fan ús nasjonale geast, gjin Brittanje fan strjitten en fabriken of sels fan parken en iepenbiere gebouwen, mar in Brittanje fan laitsjende dellingen en gloaiende heechlannen, fan bewurke fjilden en noflike pleatsen. In stêd is in stêd oer de hiele wrâld; en de stêden fan 'e wrâld tendearje jierliks nei standerdisaasje. Mar it plattelâns-Brittanje is bysûnder ús eigen, ûnskiedber fan ús nasjonale karakter. Wy moatte it oergeunstich behâlde, net yn 'e museum-eftige sfear fan in Stratford-on-Avon, mar yn 'e natuerlike krêft fan produktiviteit.

Mar in pear fan ús binne mear as in pear generaasjes fan 'e grûn ôf. In bytsje opnij ûnderwiis troch parse en radio soe ús wer ta lânlju meitsje, teminsten yn ús frije mominten: net de oplieding fan 'e profesjonele skoalmaster, waans "lânbou" bestiet út nuttige, mar frijwat sombere basiswittenskip, mar de oplieding dy't ús mei iepen eagen en nijsgjirrige geasten de steechjes en fjildpaden op stjoere soe. In ynlieding ta de skiednis en it deistich libben fan it plattelân soe de stêdsman net allinich oanmoedigje om de problemen fan 'e lânbou te wurdearjen, mar syn plattelânsútstapkes ek ynvestearje mei boeiende belangstelling. Intelligente plattelânsgeast koe it bêste mooglike tsjingif wêze foar de stress fan it stedslibben, want Mem Ierde kin treast biede foar sawol de siel as foar it lichem.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Hitler's Berchtesgaden an Idyll of New Germany troch Joan Morgan

EVEN as jo Beieren goed kenne, en sels as jo yn gedachten hâlde dat de Wittelbachs mei hiel Beieren en de Führer mei hiel Dútslân om út te kiezen Berchtesgaden keazen hawwe foar harren simmerhuzen, dan is der neat dat jo goed taret op dizze plak dy't tagelyk sawol it hert fan it âlde Beieren as de siel fan it nije Dútslân is. Alles wêr't jo fan dreamden op syn meast sprookjesachtich en it nasjonaalsosjalisme op syn moaist is komprimearre yn dizze merkstêd omjûn troch bergen dy't sawat deselde befolking hat as it nijste appartemінteblok fan Londen.

Nei't de trein Bad Reichenhall ferlit, giet er djipper en djipper de bergen yn oant jo it gefoel hawwe dat se jo folslein omslute as jo troch de djippe delling slingerje dy't in stikje Dútslân is dat yn Eastenryk dreaun is. (It is mooglik, en frij spannend, om yn trije rjochtingen nei Eastenryk te rinnen.)

De earste yndruk is ien fan beweging. Elkenien fan twa jier ôf is op 'e teannen yn in soarte fan ferwachting. Oft dit no komt troch hichte, de hege stimming fan Beieren of it feit dat de Führer elk momint trochride kin, haw ik noait ûntdutsen; it feit bliuwt dat de loft tintelt fan vitaliteit.

Hjir yn dizze leaflik muzikale-komyske setting liket it nasjonaalsosjalisme tige fermaaklik.
Utsein by sa no en dan gearkomsten, dy't ienfâldich en frjemd ynspirearjend binne, binne jo jo net sa bewust fan 'e djippe mystike earnst fan it allegear; de ûnbidichheid fan 'e folbrochte taak en de taak dy't foar jo leit.

Jo fiele dat de SS mei syn oantreklike unifoarm, kontakt mei de Führer, en in sûn libben yn in moaie omjouwing in tige noflike baan is, en de SS is yndie in prachtige organisaasje, iepen foar alle leeftiden en klassen op it mienskiplike terrein fan patriottisme.

Hjir, mear as earne oars yn Dútslân, sjogge jo hoe't elkenien, fan it âldste SS-lid oant it jongste bern dat Winterhelp-badges ferkeapet, in belang hat yn it lân; nimmen lijt ûnder de sielferneatigjende pine fan it gefoel dat se net winske binne. Elke prestaasje is harren prestaasje; elke tebeksetter is harren. Jo realisearje jo hoe't it Nasjonaalsosjalisme, troch it werombringen fan hope en it revitalisearjen fan it leauwen yn 'e takomst fan harren lân, de minsken wat jûn hat om foar te libjen.

It ieuwenâlde libben fan it plak giet troch lykas altyd, plus it nasjonaalsosjalisme; en dêrom is it libben yn Berchtesgaden in non-stop show. As it doek falt foar ien akte, giet in oare omheech. Jo hearre in monotone brom foarby jo finster streame in hûndert boerefroulju yn nasjonale klean mei de lytse swart-grien-reade breide jassen dy't se Berchtesgadners neame. Mei har is in pryster, en se bewege stadich, sjongend, mei delslachtige eagen. Letter hearre jo de skrille stimmen fan 'e jonge BDM (Hitler-famkes) dy't marsjearje yn har koarte brune jassen, of in troep Hitler Jugend, enoarme virile jonges dy't banieren drage. Der is altyd in marsliet yn 'e loft.

As alles oars mislearret, hawwe se brânwachtoefening. Hûndert brânwachters (of ien op elke tritich ynwenners) yn tuniken, helmen en plusfours trede dapper op foar jo finster. Snein is lykwols de dei. Op 'e Markt Platz, it hichtepunt fan 'e stêd, komme de boeren byinoar; de manlju, dy't mei-inoar stride yn 'e ûnbidichheid fan 'e beamstruiken yn har griene hoeden, oan ien kant fan 'e fontein ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

mei syn Beierske liuw, oan 'e oare kant de froulju mei platte swarte hoeden dy't op har kroanen fan flechten sitte. Om tsien oere geane se út foar bier en woarsten-yn-sop nei Neuhaus (dat lytse broerke fan it Hofbrauhaus) mei syn biertún ûnder de kastanjebeammen, dêr't se jo bêdlinnen útlûchtsje op it hek fan it Wittelsbach Schloss, syn *bierstube* mei syn ûnoertroffen gemütlichkeit, dêr't partijlieders skouder oan skouder wriuwe mei gidsen; fitaal sintrum fan in fitale stêd.

It Grand Hotel, grut genôch foar elkenien. It Kurhaus mei syn poerbêste orkest en besikende spilers út München. It Boereteater, mei syn rûge humor en oantreklike muzyk. Dêr binne de dûnsplakken; Hofschaffer mei syn yntime sfear, syn bûsdoekflier folpakt boppe de dreamen fan in Londenske *maitre de hotel,* en it Kur Cafe, dêr't de enoarme, elegante jonges fan 'e SS-liifwacht dûnsje yn wat eartiids in Keninklike filla wie fan it Hûs fan Beieren. Dêr binne de keunstners, Fritz Richter mei syn frjemde ynspirearre houtsnijwurken, en ien fan 'e earsteklasse lânskipsskilders fan 'e moderne Alpenskoalle.

Om yn it iepenbier te kommen: earst is d'r it hûs fan 'e Führer, boppe op 'e wrâld, mei in muorre fan glêzen dy't útsjocht op in prosesje fan bergen, op sa'n steile lokaasje dat it liket te leanjen. It hûs domineart de delling lykas de Führer de stêd domineart.

Dêr is de Königsee, de moaiste fan alle Alpenmarren, djipgrien mei steile bergen dy't it oan alle kanten omslute. Dêr is it Zauberwald, in magysk bosk, dêr't de stream fan 'e Hintersee troch griene pluche rotsen raast.

Dêr is de sâltmyn dêr't jo (yn dit lân fan uniformen) jo oanklaaie yn in swarte tunika en wite plusfours (wat lang net sa *sjiek* en passend is as it klinkt) en nei ûnderen rodelje nei in ûndergrûnsk mar mei in ketting fan ljochten en in swastika oan 'e fierdere ein. Dêr is de Schloss Platz mei syn oarlochsmonumint.

Dêr binne de alpenweiden mei de opienfolging fan kleurskema's fan 'e Natuer, rôze de iene wike, blau en giel de oare, dy't de blomwinkels fan Londen, Parys en New York ta oergeunstige ôflieding soene driuwe.

Dêr binne de bosken, unifoarm, rjocht en sterk oant de snieline marsjearje. De bergen; it moaie Watzmann, de twadde heechste yn Dútslân; it bleke Goll en de rûge, legindaryske Untersberg. Foar de dapperen is dêr it ferljochte iisgat, seistûzen foet heech yn Untersberg, en ek is dêr de Almbach Klamm, in rûzjende, prachtige kleau, dêr't jo folle mear nei ûnderen lykje te gean as omheech gienen, dy't allinich einiget as jo de hoop opjûn hawwe en ûnder it kopke "Emosjonele ûnderfining" falt en net "Lânskip".

Yn it Berchtesgadener Land groetsje se dy lykweardich mei "Grass Gott" en "Heil Hitler!" Gjin wûnder, groetnis oan God foar it skepen fan soksawat moais en heil Hitler foar it bewarre hawwen foar de minsken dy't it mear leafhawwe as it libben.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

In Noardske Wrâldfederaasje

troch Vidkun Quisling

LEIDER FAN DE NORWEGIAN NASJONAL SAMLING

IN As de âlde wrâld falt, wurdt in nije berne. Tagelyk mei ús tredde jierlikse gearkomste yn Stavanger ferline jier waard it sânde Wrâldkongres fan 'e Kommunistyske Ynternasjonale iepene yn 'e eardere "edelmansklub" yn Moskou, nei in tuskentiidske perioade fan sân jier sûnt it lêste wrâldkongres yn 1928.

It kongres duorre fan 25 july oant 21 augustus. It primêre doel wie om te besjen wat de Joadske ynternasjonale Marxistyske gearspanning yn dy sân jier binnen en bûten Sovjet-Ruslân berikt hie oangeande de útfiering fan Stalin syn programma foar de bolsjevisearring fan 'e wrâld, dat ûnderwerp fan diskusje west hie op it foarige wrâldkongres.

Twadder befêstige it de taktyk fan syn programma om de krêften fan nasjonaal ferset te ferneatigjen en it fjoer fan 'e kommunistyske wrâldrevolúsje oan te stekken. De klam waard spesjaal lein op 'e taktyk fan it saneamde ferienige en folksfront, dat wy sjoen hawwe ûntwikkeljen yn Frankryk, Spanje, België en earne oars. Wy binne der ek goed mei bekend hjir yn Noarwegen yn 'e saneamde "krisisoerienkomst" mei de boerepartij en yn 'e nije kamouflagetaktyk fan 'e Arbeiderspartij troch har oannimmen fan in boargerlike en nasjonale ferklaaiïng. In oare saak dy't ús lân direkt rekket, nammentlik de dielname fan Sovjet-Ruslân oan 'e Folkebûn, is ek in symptoom fan deselde folksfronttaktyk dy't al lang yn it programma fan 'e Komintem opnommen is.

Dit jier, wylst wy fan 'e Nasjonale Samling byinoar binne foar ús jierlikse gearkomste, sjogge wy de oprop fan in oar wrâldkongres.

Dizze kear hâlde de oandielhâlders fan it fallite bedriuw fan 'e Folkebûn har Spesjale Algemiene Gearkomste om de likwidaasje fan 'e ûndernimming of de mooglike rekonstruksje dêrfan yn 'e hjerst te besprekken, as de gearkomste har gewoane jierlikse gearkomste hâldt.

Ik neam dizze barrens, dy't tagelyk mei ús twa lêste nasjonale gearkomsten plakfûn hawwe, net allinich fanwegen har grutte belang, mar om't dizze dingen de bûtenlânske politike situaasje dêr't wy hjoed de dei foar steane tige dúdlik yllustrearje.

Oan 'e iene kant hawwe wy in ûnfermoeiber aktyf wrâldbolsjewisme, dat, fanút in histoarysk eachpunt, gewoan in alarmearjend symptoom is fan it fergean fan 'e âlde wrâld, en in oanhâldende poging fan sinistere machten om wrâldevolúsje te twingen ta har eigen wei fan ferneatiging, dat is, rjochting in universele materialistyske republyk ûnder Joadske diktatuer.

Oan 'e oare kant fine wy de doelleaze besykjen fan 'e âlde wrâld om de ymperative easken fan 'e hjoeddeiske tiid op te lossen, de easken foar frede en gearwurking tusken de folken. De hiele saak wurdt frustrearre troch de botsing fan yndividuele belangen, krekt sa't de ynterne nasjonale gearwurking dy't de situaasje fereasket, ferneatige wurdt troch klassestriid en egoïstyske partijkonflikten. Dit proses fan ûntbining giet mank mei ûnrêst en krises, oarloch en boargeroarloch.

De ynternasjonalistyske machten gripe yn en de hiele soarch ferfalt stadichoan yn marxisme en ferneatiging op krekt deselde wize as de boargerlik-liberale steat stadichoan konsumearre wurdt, troch ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxisme, lykas wy sa dúdlik sjogge yn ús eigen lân. Temidden fan dit alles krijt de altyd jeugdige foarrie fan 'e minskheid nije spruiten; nasjonale bewegingen fan renêssânse en ienwurding dy't it nije tiidrek oankundigje, in nije steat en in nije wrâldoarder bringe. De nije oarder is ek yn dit lân oan 'e gong.

SANKSJES EN DE YNSTALLING FAN DE LIGA

In oar wichtich feit is dat de ynstoarting fan dy boargerlike parlemintêre kapitalistyske ynstelling, de Folkebûn, net allinich te tankjen is oan syn eigen ûnsûnens en de ûndergrûnske aktiviteiten fan it Marxisme of oan de fûnemintele en formele flaters yn 'e organisaasje fan 'e Folkebûn.

It is fernield troch it faksistyske Itaalje, ien fan 'e fertsjintwurdigers fan 'e organisearre mienskippen fan it nije tiidrek. Nettsjinsteande de fyftich sanksjonistyske steaten en de opposysje fan 'e hiele demokratyske en marxistyske wrâld, en de wrâldopiny dy't mobilisearre wie tsjin it faksisme en Itaalje, die bliken dat nasjonale ienheid de sterkste krêft wie.

Sûnder harsels op ien of oare manier te identifisearjen mei it Italjaanske fascisme of Italjaanske belangen, hawwe de lieders fan 'e Nasjonale Samling fan it begjin ôf in dúdlik en definityf stânpunt ynnommen oer it Etiopyske konflikt. Se hawwe har ynset foar de neutraliteit fan Noarwegen en tsjin har dielname oan 'e saneamde sanksjes.

Hjiryn waarden wy allinnich beynfloede troch omtinken foar de belangen fan ús lân. Ik leau lykwols dat de publike opiny hjir, lykas op in protte oare plakken, it slachtoffer wie fan propaganda dy't yn werklikheid hiel oare belangen tsjinne as de hege idealen dy't it foarstelde yn te bringen.

Us beweging naam lykwols gjin partij. Wy easken de neutraliteit fan Noarwegen, en demonstrearren de hypokrysy en doelleazens fan it hiele sanksjonistyske spul. Wy kinne hjoed sizze dat wy de situaasje korrekt ynskatte hawwe.

Fanút militêr eachpunt hienen wy gelyk. Nettsjinsteande de algemiene opfetting hawwe wy it belang fan moderne oarlochsmateriaal, lykas de fersetskrêft fan Etioopje en Ingelân, korrekt wurdearre, en net yn it minst de ûnbidige morele en materiële krêft dy't ûntstien is yn in folk dat organisearre is foar in ferienige ynspanning op in histoaryske en nasjonale basis.

Ek polityk hawwe wy korrekt oardiele. De nuttelоosheid en de serieuze misrekkeningen fan it sanksjonistyske belied binne no dúdlik. Sjoch nei de tragyske ûntefredenheid fan it machtige Ingelân fanwegen syn koartsichtige Liga-belied; it is de grutste morele en praktyske nederlaach dy't it Britske Ryk te lijen hat sûnt it Amearika ferlern hat.

Sovjet-Ruslân, dat nije en opmerklike lid fan 'e Folkebûn, seach yn it sanksjebelied in mooglikheid om earst rûzje te begjinnen mei Mussolini en dan mei Hitler, mar doe't harren berekkeningen begûnen te mislearjen, lutsen de sluwe bolsjewistyske Joaden har stil nei de eftergrûn en, sels sûnder skuld, lieten se de Britske regearing de skuld drage en de skande lije.

NASJONALISTYSK BELEID EN YNTERNASJONALE MEIWURKING

Foar it earst sûnt de wrâldoarloch hat Noarwegen echte hurde feiten yn it bûtenlânsk belied ûnder eagen moatten, dy't it tige lestich meitsje om de gewoane parochiale polityk troch te fieren.

Yn dit ferbân wol ik in feit beklamje dat yn dit lân spitigernôch ûnderskat wurdt:

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

nammentlik dat it libben fan 'e minsken dominearre wurdt troch bûtenlânsk belied en net troch binnenlânske polityk. Njonken de eigen "libbenswil" fan in naasje wurde har ynterne omstannichheden en har struktuer dominearre troch ynternasjonale omstannichheden fan ekonomy en macht. Dizze omstannichheden wurde makke troch de primitive en peremptory behoeften fan folken en steaten, troch har striid om it bestean en om romte om yn te libjen. Mar de ynfloed fan in steat yn bûtenlânske polityk komt altyd oerien mei de mjitte fan ûntwikkeling fan har ynterne krêft.

Sa twinge de needsaak fan selsstannigens yn gefal fan oarloch en, boppe alles, it opnij meitsjen fan 'e struktuer fan 'e wrâldekonomy mienskippen gewoan om harsels te organisearjen op in ekonomyske basis as nasjonale Arbeidersstaten. De feroare omstannichheden oer de hiele wrâld twinge elke naasje om mei har buorlju om te gean as in organisearre ekonomyske ienheid mei folsleine en by steat kontrôle oer al har boarnen en macht om se op 'e bêste mooglike manier te brûken. Yn dizze mjitte is de hjoeddeiske krisis benammen in krisis fan oanpassing yn 'e wrâldproduksje en hannel.

Der is lykwols gjin ynherinte tsjinstelling tusken de fraach fan 'e tiid nei dizze ferienige en sterk karakterisearre ekonomyske nasjonale ienheden en de fraach nei plande ynternasjonale gearwurking, dy't mei ûnwjersteanbere krêft foarút dreaun wurdt troch ekonomyske oarsaken, lykas troch de oerwagings foar it behâld fan frede.

It is krekt de foarming fan sokke organisearre nasjonale persoanlikheden dy't earlike en effektive ynternasjonale gearwurking, frij fan sawol partijdigheid as ûnderdrukking.

TWA FJIANDE KAMPEN YN EUROPA EN YN 'E WRÂLD

De situaasje is dat yn 'e wrâld en foaral yn Jeropa twa fijannige kampen foarme wurde op deselde wize as foar de wrâldoarloch. Sovjet-Ruslân, Frankryk en Tsjechoslowakije, stipe troch ynternasjonaal Joadedom, dat har oanset ta oarloch tsjin Nasjonaal-Sosjalistysk Dútslân, presintearje al in ferienige front tsjin dat lân en besykje Dútslân noch fierder te omsingeljen, sawol polityk as militêr.

Under dizze omstannichheden is de posysje fan Noarwegen ekstreem bleatsteld, om't it leit op it krúspunt fan Ruslân, Dútslân en Ingelân en mei syn ynterne belied al yn 'e macht fan Marxisten.

Ruslân is, fan in grutte Jeropeeske macht mei Aziatyske belangen, in grutte Aziatyske macht wurden mei Jeropeeske belangen, benammen rjochting de Atlantyske Oseaan. Mar boppe alles is it de basis fan 'e wrâldrevolúsje.

It wrâldbolsjewisme besiket Noarwegen, en dêrmei Skandinaavje as gehiel, ta de rjochterfleugel fan har Jeropeeske oanfalsfront tsjin Dútslân en Ingelân te meitsjen. Dit plan befettet sinistere mooglikheden foar ús lân. Yn gefal fan in konflikt tusken Dútslân en Sovjet-Ruslân sil de hiele útsjoch fan 'e Arbeiderspartij Noarwegen derta bringe om de kant fan 'e bolsjewiken te kiezen yn tsjinstelling ta Dútslân, en dit sil yn striid wêze mei ús tasizzing fan neutraliteit.
Tranmal, de ûnferantwurdlike diktator fan 'e Arbeiderspartij, hat koartlyn dúdlik genôch yn dizze rjochting sprutsen. Salang't Noarwegen en Sovjet-Ruslân lid binne fan 'e hjoeddeiske Folkebûn en Dútslân net, liket it derop dat wy serieus bedrige wurde mei oarloch yn dizze rjochting, want wy binne ferplichte om it Reade Leger en de Loftmacht frije trochgong troch it lân te litten yn gefal fan in Dútsk-Russysk konflikt.

Under de hjoeddeiske omstannichheden yn Jeropa bestiet ek de mooglikheid dat Dútslân en Ingelân yn oarloch geane. Dit kin bygelyks barre yn ferbân mei in konflikt tusken Dútslân en

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

de trijefâldige alliânsje fan Frankryk, Tsjechoslowakije en Sovjet-Ruslân, wêrby't Tsjechoslowakije in hast gefoeliger plak is as Eastenryk. Dat Frankryk dan oarloch fiere sil tsjin Dútslân soe Ingelân reden jaan foar oarloch, wat no noch wisser is as foar de enoarme ûntwikkeling fan 'e loftfeart.

Sa'n oarloch tusken Ingelân en Dútslân is in katastrofale mooglikheid foar Noarwegen, want sûnt de wrâldoarloch is de hiele situaasje no folslein feroare.

Troch de Folkebûn as ynstrumint fan it Britske wrâldbelied soene wy dan direkt yn 'e oarloch twongen wurde moatte en, sels as de Folkebûn útinoar falt, soene wy, neffens sa'n autoriteit as Lord Lloyd, wis bleatsteld wurde oan in strafbombardemint as wy, lykas it gefal wie yn 'e wrâldoarloch, ús keapfardijfloat tasteane om guod foar Ingelân te ferfieren, wêr't sy fan har kant no sûnder mis op oanstean soe lykas doe.

De Noarske Arbeiderspartij - De Regearingspartij - stipet aktyf dit belied rjochte op Dútslân. As Noarwegen hjirmei ynstimt, betsjut dat dat wy ûnherstelber direkt yn dit oarlochsbelied lutsen wurde tsjin de winsk fan teminsten 99 prosint fan it Noarske folk. Noarwegen kin en sil net marsjeare, útsein as ús eigen frijheid en ús eigen grinzen yn gefaar binne.

FREDE MEI INGLÂN EN DÚTSLÂN

Ik haw al beklamme dat frede tusken Dútslân en Ingelân in essensjele needsaak is foar ús eigen lân. Wat wy foaral foarkomme moatte, is dat Dútslân en Ingelân oan tsjinoerstelde kanten steane yn in nije oarloch. Foar ús soe dit fataal wêze; it soe yndie ferneatiging betsjutte.
Dêrom hinget it fan ús ôf om alles te dwaan wat yn ús macht leit om frede en begryp te skeppen tusken dizze twa lannen dy't, lykas wysels, fan Noardske komôf en útsjoch binne. Sels as wy yn dit ferbân net folle kinne dwaan en foarsichtich wêze moatte om ús net te bemuoien mei de saken fan oare lannen, moat it ús direkte plicht wêze om mei alle rjochtfeardige middels tsjin te gean tsjin dyjingen dy't besykje ûnienigens oan te wakkerjen tusken dizze ús sibben, meastentiids op falske en ûnearlike grûnen.

Wy kenne de machten foar waans belangen dizze ynspanningen eins dien wurde. Ien is it wrâldbolsjewisme. It wurkjen foar frede en fersoening tusken Dútslân en Ingelân moat ús doel wêze foar it Noarske bûtenlânsk belied sûnder rekken te hâlden mei partijbelangen. It is yn 'e heechste mjitte dúdlik dat de belangen fan Noarwegen dit easkje. De ienige manier wêrop wy oan oarloch en gaos ûntkomme kinne hinget ôf fan it behâld fan frede en begryp tusken dizze grutte buorlju fan ús yn it suden en westen, mei wa't wy ek de grutste hannelsferbining hawwe.

Sawat 40 jier lyn wie der, lykas no, in kâns foar in earlike poging om in duorsum begryp te kreëarjen tusken de grutte Noardske folken. De kâns waard negearre of wegere, en de ramp dy't op dizze weglating folge, trof de hiele wrâld. Elkenien dy't no itselde katastrofale belied doart te befoarderjen, moat dat mei de eagen iepen dwaan.

Mar elkenien dy't de tiden begrypt wêryn't wy libje, moat himsels yn 'e greep hâlde om sterke en positive tsjinreaksje te nimmen.

In oare beslissende oerweging bringt ús ta deselde konklúzje as oangeande de haadlinen fan ús bûtenlânsk belied. It dekadint liberalisme en syn neiteam en erfgenamt, it marxisme, hawwe har doelen rjochte tsjin nasjonale mienskippen, benammen tsjin de Noardske.

Bewust of ûnbewust is it doel fan dit belied om de natuerlike nasjonale

organisaasje fan 'e folken om de ynternasjonale wrâldrepublyk te realisearjen. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Dan sil de ynderlike gearhing fan 'e folken ferneatige wurde. Se sille de proai wêze fan dy naasje dy't, yn tsjinstelling ta alle oare folken, oer de hiele ierde ferspraat is en as parasiten op 'e oare folken libbet; dêrom hat it sa'n regeling nedich om syn passy winske behearsking fan 'e wrâld *út te fieren .* Want yn dy behearsking leit it geheim fan Joadsk nasjonalisme en imperialisme.

In duel tusken it joadedom en de Noardske geast is ûnûntkomber, om't it marxisme en it ynternasjonalisme yn werklikheid joadsk nasjonalisme en imperialisme binne, in gearspanning ynspirearre en laat troch it joadedom tsjin de definityf Noardske Jeropeeske beskaving. It is dúdlik dat de ferfalprosessen fan hjoed de dei de earnstichste bedriging binne foar libbensidealen en dat de machtichste tsjinstellingen fan ús tiid beheind binne ta in striid tusken it joadedom en it Noardsk-Jeropeeske prinsipe. Mei dit it gefal, moatte wy beseffe dat it effektyfste middel foar de hjoeddeiske dekadinsje en de ûndergrûnske aktiviteiten fan it marxistysk materialisme fûn wurde sil yn in nasjonale renêssânse foar ús folk op it vitaliserende of fitale fûnemint fan it Noardske ras en karakteristike temperamint.

En, oan 'e oare kant, moat der yn 'e breedste sin nauwere kulturele, ekonomyske en politike gearwurking wêze tusken de Noardske en Noardsk bepaald folken oer de hiele wrâld: yn 'e Skandinavyske lannen, yn Hollân, Flaanderen, it Britske Ryk, Dútslân, en yn oare lannen dêr't leden fan 'e Noardske famylje yn ferliking minder talryk binne.

De betsjutting fan it wurd "Noardsk" is dêrom net beheind ta de Skandinavyske folken, mar jildt foar alle grutte Noardske rassen, en wy beskôgje no gjin ûnfeilige noardlike gearwurking.

Krektoarsom, it is, oan 'e iene kant, in needsaaklik gefolch fan it besef dat it hanthavenjen fan nasjonaal karakter en organisaasje it wichtichste libbensprobleem is foar alle kreative folken. Allinnich op dizze manier is it mooglik om in frije en freedsume ûntwikkeling foar de Noarske kultuer en skaaimerken te befeiligjen, sawol yn 'e nasjonale as yn 'e universele sfear. Tagelyk is it ien fan 'e betingsten foar in djipwoartele erkenning fan 'e wearde en kulturele bydragen fan oare rassen en it sil sa alle folken fersterkje tsjin ûntbining en gaos.

Oan 'e oare kant is it in ûnûntkomber gefolch fan it feit dat de ynternasjonale gearwurking dy't yn dizze tiden opboud wurde moat, leafst basearre wêze moat op 'e Noardske folken dy't sa nau besibbe binne yn ras, taal, kultuer en ynteresses. Se hawwe deselde libbensstandert en in ferlykbere libbensbeskôging, en binne ek geografysk byinoar groepearre.
Ek ekonomysk binne se elkoars bêste klanten.

IN UNIE FAN NOARDSKE FOLKEN

In blokfoarming fan dizze folken, in feriening fan Noardske folken, sil ûnoerwinlik wêze. Sa'n feriening sil folle better yn steat wêze as de fallite liberalistysk-Marxistyske Liga fan Genève om te fungearjen as in bolwurk tsjin it wrâldbolsjewisme *en* garânsjes te skeppen foar de freedsume ûntwikkeling fan 'e wrâld. De wei nei organisearre minskheid sil fûn wurde yn in feriening fan 'e grutte Noardske famylje fan folken yn sa'n blokfoarming mei in mienskiplike munt, ynterne frije hannel en in mienskiplik dûanebelied; it sil harren doel wêze om oare lannen en groepen fan machten yn dit systeem te lûken.

Sok bûtenlânsk belied sil de bêste garânsje wêze foar de posysje fan Noarwegen yn 'e wrâld en tsjin it bolsjewisme. En foar it foardiel fan ússels en oaren sil it in fjild fan aktiviteit yn it bûtenlân skeppe.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

foar it oerskot oan enerzjy dat yn dit lân ferwachte wurde moat as ús eigen boarnen net genôch binne.

Gearwurking basearre op nasjonale bewegingen

Wylst wy de klam lizze op it mienskiplike lot fan 'e Noardske lannen, meie wy it belang en de prestaasjes fan oaren of fan ús mienskiplike minsklikheid net ûnderskatte; en boppe alles meie wy it belang fan gewoane Jeropeeske en universele gearwurking net ûnderskatte. Mar dizze ynternasjonale mienskip moat basearre wêze op in systeem fan nasjonale steaten. It moat makke wurde troch de nasjonale ferheffing fan folken yn Jeropa en oer de hiele wrâld en net as it resultaat fan liberalistyske en Marxistyske eksperiminten lykas de Folkebûn, Pan-Europa en Sovjet-Ruslân, de sit fan 'e wrâldwide Sovjetrepublyk.

De skiednis fan it libben lit sjen dat alle foarútgong ôfhinklik is fan in feriening fan frijheid en diskriminaasje mei mienskip en organisaasje. Universele monargyen en wrâldrepubliken einigje yn anargy en ûntbining. De hegemony fan ien naasje is rampzalich foar oaren en foar harsels.
In Babel-eftige gearstalling fan alle folken en rassen, dat it doel is fan liberalisme en marxisme, betsjut ferneatiging fan 'e yndividuele skaaimerken en wearden fan elk fan harren. De skiednis leart ús dat wiere harmony it resultaat is fan segregaasje en ûntwikkeling.

It ynstinkt fan 'e minskheid foar organisearre formaasje is rjochte op it nasjonale libben en de gearwurking fan nasjonale ienheden. Om dizze reden binne alle ynternasjonale ynstellingen dy't út it liberalisme en it marxisme fuortkommen binne, mislearre yn har bewearde doelen, dy't wiene om in goed begryp tusken de naasjes te befeiligjen en har foarútgong te befoarderjen.

Mei it each op it mislearjen fan 'e ideeën fan 'e liberalistyske Liga en fan it ynternasjonale marxisme, is it driuwend needsaaklik om in nije mienskip fan 'e folken te meitsjen mei in Europeesk en wrâldwiid karakter, basearre op 'e nije ideeën foar de organisaasje fan 'e mienskippen dy't fêstlein waarden troch it kongres fan 'e nije oarder yn Montreux op 16 en 17 desimber 1934. De earste oerweging fan it kongres is dy fan respekt foar geastlike en nasjonale wearden.

Yn plak fan 'e hypokrityske en technyske metoaden fan 'e âlde diplomasy moat der in spontane en earfolle gearwurking ûntstean tusken alle jonge en sûne nasjonale bewegingen, en de nasjonale steaten dy't se opnij meitsje om in algemiene geastlike fernijing en in polityk en ekonomysk herstel oer de hiele wrâld te berikken. Mar binnen it ramt fan dit universele plan moatte de folken dy't fan ien stam komme en deselde kultuer en beskaving diele, harsels groepearje neffens har neiste belangen.

DE NOARDSKE WRÂLDBEWEGING

It wichtichste prinsipe dêr't de Nasjonale Samling syn stânpunt op ynnimt is dat ús polityk, neist it foldwaan oan 'e easken dy't moderne feroarings needsaaklik makke hawwe, yn harmony wêze moat mei alles wat ús famylje fan folken nedich en winsket. It is nutteloos om nasjonaal herstel te ferwachtsjen, útsein as wy it fjoer fan 'e Noarske geast opnij oanstekke en bouwe op in geastlike en ferantwurdlike libbensbeskôging.

Der kin gjin foarútgong ferwachte wurde as wy de Noardske strain net ûnmingd hâlde; as wy dat net dogge ús ûnderskiedende karakter behâlde, sille wy it ferlieze en rjochting nasjonale útstjerren gean.

It saneamde Noardske idee, dat in Noardsk folk allinnich wer opboud wurde kin troch in nije steat te bouwen

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

yn oerienstimming mei moderne easken en op it dûbele fûnemint fan in nasjonale foarrie en in geastlike útsjoch, hat in stadichoan groeiende ynfloed en jildigens yn 'e respektive Noardske lannen en spilet al in wichtige rol yn 'e praktyske polityk.

It sied en de boaiem foar in pan-Noardske gearwurking binne dus al oanwêzich. Mar, om it idee fluch genôch te fersprieden, moat it in definityf en adekwaat organisearre útdrukking fine.

Under dizze omstannichheden beskôgje ik dat de tiid kommen is foar ús om troch te gean mei it befoarderjen fan in kulturele, ekonomyske en politike gearwurking tusken de Noardske folken en oaren mei in Noardske útsjoch oer de hiele wrâld mei de folgjende doelen:

- De oprjochting fan in ynternasjonale Noardske beweging.
- De oprjochting fan in Noardske Uny fan folken.

Aktive dielname oan wurk foar de organisaasje fan 'e wrâld en har freedsume ûntwikkeling; en foar it garandearjen fan 'e plak en bydrage fan ús eigen lân ûnder de revolúsjes en nije grûnwetten dy't no oan 'e gong binne. Dizze gearwurking moat, lykas gewoanlik, begjinne op it mêd fan ideeën, om polityk berikt te wurden op in solide ekonomyske basis.

As dêrom de besteande basis fan faluta útwreide wurde koe ta in fêstige faluta-uny tusken de Noardske folken, en as troch politike fiskale gearwurking in dûane-uny tusken dizze folken ta stân komme koe, soe de basis yngeand lein wêze foar de politike realisaasje fan ús útsprutsen doelen: in grutte feriening fan Noardske folken yn 'e wrâldmienskip.

Dit ideaal hat al in skoftke diel útmakke fan it programma fan 'e Nasjonale Samling. Dêrút folget dat de Pan-Noardske gearwurking eins in fierdere yntinsivearring fan 'e gearwurking fan 'e Noardlike steaten yn 'e smelle sin ymplisearret: Noarwegen, Sweden, Denemarken, Finlân en de Noardske eilannen yn 'e Noardsee. De posysje fan Denemarken en Finlân is safolle bleater as dy fan Noarwegen en Sweden dat Noarwegen yn alle gefallen útsletten is fan it frijwillich ferbinen fan har lot oan dizze lannen sûnder de stipe dy't krigen wurde soe fan in freedsume en wis relaasje mei Ingelân en Dútslân. Mar, no't dit feilich steld is, is it ek winsklik dat de Noardlike lannen har plak ynnimme as in natuerlike groep yn 'e Noardske wrâld - gearwurking neist Britten, Dútsers, Nederlanners en de rest.

Yn dit ferbân wol ik beklamje dat it de saak neat feroaret as in protte minsken yn dit lân fine dat se it net iens binne mei ferskate details yn it Britske en Dútske belied.
De omstannichheden dy't hjoed de dei gearwurking mei en tusken dizze sibben fan ús fereaskje, binne wichtiger as dyjingen dy't ús skiede kinne.

Der kinne ek minsken wêze dy't beswier meitsje tsjin ús bûtenlânsk belied, en ús eigen saken beskôgje as safolle as wy beheare kinne. Ik wol harren deroan herinnerje dat it karakteristike skaaimerk fan ús tiid it feit is dat de wrâld ien grutte ekonomyske ienheid wurdt en dat gjin lân langer genôch foar himsels wêze kin; it is ôfhinklik fan 'e oaren; en as sokke gearwurking yn 'e hjoeddeiske polityk fan libbensbelang is foar ús lân, is it likegoed dat foar ús beweging. Om't de krêften dy't wurkje foar ús nasjonale ferneatiging ynternasjonaal organisearre binne, binne wy ferplichte om har te moetsjen mei in organisaasje dy't fierder giet as nasjonale belangen. In folslein effektive organisaasje fan dizze soarte kin allinich boud wurde op 'e mienskiplike libbensbasis fan ús folken, it Noardske prinsipe.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

HET NOARDSKE PRINSIPE

It Noardske Prinsipe rêst op Noardske tradysjes, Noardsk tinken en konstruktive gearwurking, yn tsjinstelling ta it Joadske liberalisme en it Marxisme, dy't har destruktive doelen befoarderje troch middel fan haat, oergeunst en klassenstriid foar har eigen doelen. De iene is ferbûn mei it Godlike; de oare mei it diabolyske.

De geastlike krêft fan it Noardske prinsipe is dêrom sterker en djipper as de Marxistysk-materialistyske opfetting fan it bestean dy't ús ras en beskaving mei ferneatiging bedriget. It is yn werklikheid ús yntrinsyke nasjonale prinsipe dêr't wy ús oan hâlde moatte en dêr't wy mei ûnferbidlike konsekwinsje oan realisearje moatte.

It is ek myn oertsjûging dat, as wy de djippe wierheden fan it histoaryske ferline en it histoaryske hjoeddeiske werkenne, en de grutte dingen sjogge dy't berikt binne troch folken fan Noardske ras fan it begjin fan 'e skiednis oant ús tiid, as se machtiger binne as ea earder; en as wy tagelyk oertsjûge binne dat de Godlike Wil iepenbiere wurdt yn 'e histoaryske rin fan 'e wrâldûntwikkeling, wy, sûnder it belang en de bydrage fan oaren te ûnderskatten, tastien wurde moatte om te leauwen yn 'e trochgeande histoaryske en godlike missy fan 'e Noardske folken yn 'e wrâld. Lykas yn it ferline moat it de missy wêze fan ús grutte famylje fan folken om in ferâldere wrâld ôf te skaffen en in nije wrâld te meitsjen dy't de hiele minsklike famylje op in heger nivo kin sette.

De Nasjonale Samling noeget alle minsken fan Noardsk ras en útsjoch yn elk lân út - Noaren, Sweden, Denen, Iislanners, Britten, Dútsers, Nederlanners en alle oaren fan Noardsk bloed en geast - om te ferienigjen yn in Noardske Wrâldbeweging om frede en gearwurking te skeppen tusken alle Noardske folken oer de hiele wrâld en om de striid foar it heil en de foarútgong fan ús beskaving troch te setten.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

In ynterpretaasje fan it fascisme troch Claud Sutton

FASCISM, yn 'e sin wêryn't it yn dit artikel brûkt wurde sil, is in ûnhandige en ûngemaklike term om de wrâldbeweging te beskriuwen dy't yn ús tiid ûntstien is om te konkurrearjen mei it Marxisme en de Liberale Demokrasy om de trou fan manlju. It moat sûnder mis beheind wurde ta it neamen fan 'e spesjale foarm dy't dizze beweging yn Itaalje oannommen hat. Nettsjinsteande hâldt de populêre geast, dy't fielt dat yn it Italiaanske fascisme wat nijs en fan wrâldwide belang ûntstien is, oan om de term yn in bredere sin te brûken.

Fascisme is net ynternasjonaal lykas it kommunisme, yn 'e sin fan in dogma dat elke naasje yn 'e kiel skood wurde moat, nettsjinsteande har skiednis en omstannichheden. It is earder in ûnderlizzende oerienkomst fan útsjoch dy't te ûntdekken is yn ferskate moderne nasjonale bewegingen, en dy't sjoen wurde kin as ûntstien mei in soarte fan needsaak út 'e situaasje wêryn ús Jeropeeske kultuer him op it stuit befynt. Wy yn Ingelân diele yn it mienskiplike kulturele erfgoed fan Jeropa; krekt sa't wy it djipst beynfloede waarden troch de ideeën fan 'e Frânske Revolúsje, sa binne wy ferplichte om djip beynfloede te wurden troch de ideeën fan 'e fascistyske beweging, en op ús eigen bysûndere nasjonale manier op dizze ideeën te reagearjen.

De twa faktoaren dy't oeral oanlieding jouwe ta dizze beweging binne it ferfal fan 'e Liberale Demokrasy en de opkomst fan it Marxisme.

It hoecht mar in bytsje kennis te meitsjen mei de skiednis om te beseffen dat der neat ûnûntkombers of ivichs is oan Liberale Demokrasy. Yn ferliking mei oare foarmen fan regear binne demokratyske regearingen noch gewoan noch stabyl west, en hawwe se ek net safolle fan bliuwende wearde bydroegen oan 'e minsklike kultuer as aristokratyske en monargyske regearingen. Fansels is it mooglik - en wurdt faak dien - om Demokrasy sa te definiearjen dat alle tolerearbere foarmen fan regear deryn opnommen wurde - bygelyks om Ingelân ûnder Keninginne Elizabeth of ûnder Pitt as in demokrasy te beskriuwen. Mar dit is in grof misbrûk fan taal en in fernedering fan 'e yntellektuele faluta. "Demokrasy" moat net brûkt wurde om elke regearing oan te wizen dy't regearret mei de ynstimming fan hast alle regearren; noch ien dy't bewust it wolwêzen fan it heule folk neistribbet; noch ien dy't tolerant is foar in ferskaat oan mieningen en frije diskusje oanmoediget; noch ien dy't regearret neffens fêststelde en bekende wet, ûnpartidich tapast. In protte demokratyske regearingen hawwe opfallend mislearre yn dizze opsichten; in protte net-demokratyske regearingen hawwe dizze deugden yn in hege mjitte sjen litten. It is absurd om elke regearing dy't net tirannyk is "demokrasy" te neamen; demokrasy is ien bepaalde histoaryske foarm fan regear, dy't soms ta algemiene tefredenheid wurke hat, soms net. It wichtichste skaaimerk liket de beslissing fan alle wichtige fragen te wêzen troch mearderheid fan stimmen, of fan it hiele folk of fan grutte fertsjintwurdigjende gearkomsten.

Demokrasy sa't wy dy kenne yn West-Europa en Amearika - dat ik hjirnei "liberale demokrasy" neame sil - is in spesjaal produkt fan 'e Frânske Revolúsje, en basearre op 'e bysûndere teoryen fan bepaalde ynfloedrike tinkers út dy tiid. De ûnderlizzende filosofy fan 'e minsklike natuer wêrop it basearre is, is net altyd akseptearre troch tinkende minsken, en der is gjin reden om oan te nimmen dat syn ynfloed op 'e geasten fan minsken ivich sil wêze. Krektoarsom, der is flink bewiis dat dizze filosofy fan 'e "Rjochten fan 'e Minske en fan 'e Boarger" net langer draacht

******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

oertsjûging, en dat it systeem fan regearing dat dêrop basearre is dêrom feroardiele is om te fergean.

Lykas oare politike filosofyen krige it net sûnder striid algemiene akseptaasje. Mar wa kin hjoed de dei in ferskil fernimme tusken konservativen, liberalen en rjochts-ekstremistyske (net-Marxistyske) Labour oangeande harren idealen of it algemiene karakter fan 'e metoaden wêrmei't se fan doel binne dy te realisearjen?

Wat binne de filosofyske oannames, of aksioma's, fan dit systeem fan Liberale Demokrasy?
De earste is dat alle minsken gelyk binne, teminsten foar safier't se in lykweardich oandiel yn 'e regearing hawwe moatte. De twadde is dat de regearing allinich bestiet om te foarkommen dat immen him bemuoit mei de gelikense frijheid fan oaren (JS Mill); of sa't in studint my krêftiger útdrukte: "de regearing bestiet allinich om elke man yn steat te stellen om op syn eigen manier nei de hel te gean". De tredde, dat sokke yndividuele frijheid resulteart yn 'e grutst mooglike tefredenheid fan allegear. [1]

Fascisme is basearre op it ûntkennen fan al dizze prinsipes. Op it earste antwurdet it dat net alle minsken gelyk binne yn har kapasiteit foar koöperative ûndernimming, - en de oerheid is in koöperative ûndernimming.
Manlju ferskille dúdlik yn harren moed, earlikens, loyaliteit, wierheid en oare karaktereigenskippen dy't nedich binne foar elke bedriuwsûndernimming. Sokke kwaliteiten binne net it monopoalje fan hokker klasse dan ek, en ek net ôfhinklik fan oplieding yn 'e gewoane sin fan it wurd. Guon manlju hawwe der in dúdlik tekoart oan - bygelyks alle Alde Bolsjewistyske lieders, as wy harren bekentenissen leauwe moatte; elkenien fan ús soe besykje harren út te sluten fan 'e macht yn elke organisaasje dêr't er ferantwurdlik foar wie.

Politike fertsjintwurdiging moat basearre wêze op in selektyf systeem fan echte groepen waans leden persoanlik mei-inoar bekend binne. In goed polityk systeem moat net iens besykje te garandearjen dat alle mieningen lykweardich gewicht hawwe.

Oan it twadde prinsipe observearret it dat gelikense frijheid ûnmooglik is, om't minsken net allegear itselde dwaan wolle; dat elk systeem fan rjocht foaropstelt wat positive ideeën oer wat objektyf goed of min is foar elkenien; dat it prinsipe of betsjuttingsleas of rampzalich is.

Oan 'e tredde, dat fanwegen de aard fan 'e minske en de maatskippij, de grutst mooglike som fan tefredenheid net berikt wurde kin troch it systeem fan maksimale yndividuele frijheid; en dit is ek net "grutste lok fan it grutste oantal, elkenien telle foar ien en nimmen foar mear as it ein fan it libben. Minsken binne en moatte mear ynteressearre ien" [2] – wêze yn it wolwêzen fan har eigen famylje, har eigen berop, har eigen buert, har eigen naasje; en goed bestjoer moat rekken hâlde mei dit feit. Wy sille letter op dizze punten weromkomme.

Liberale demokrasy is in luie filosofy. Ynstee fan te besluten wat der dien wurde moat en fjochtsjend om it te realisearjen, wachtet de goede demokraat ôf en sjocht hokker kant de mearderheid op sil springe, feilich yn syn leauwe dat de stim fan 'e massa's de stim fan God is. Wy moatte net iens besykje minsken fan hjoed te oertsjûgjen dat de driuwende krêft fan 'e Liberale Demokrasy oeral ynstoart is. Mar in pear minsken leauwe fan herte yn har slogans. De helte fan har hjoeddeiske foarstanners binne echt beskieden Marxisten. Harren útsprutsen doel is gelikense rykdom foar allegearre, en demokrasy allinich in middel hjirfoar. Se stelle har leafdefol foar dat dit doel berikt wurde kin troch gewoan te stimmen, sûnder twang, teminsten yn 'e fiere takomst. Se ferriede faak har minachting foar yndividuele frijheid as sadanich. Se binne oergeunstich, mar se soargje foar har hûd. Dat binne de Lib-Lab Sosjaal-demokraten.

Wat is de filosofyske basis fan 'e ûnhillige alliânsje tusken kommunisten en demokraten,
wêr't it fascisme op it toaniel ferskynt? Op dit probleem moatte wy ús no omtinken rjochtsje.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Kommunisme - of better sein, it Marxisme, want der binne in protte Marxisten bûten de Kommunistyske Partij - is hielendal in produkt fan 'e yndividualistyske, lykweardige filosofy fan 'e Liberale demokrasy. Faak yn 'e skiednis hawwe revolúsjonêre bewegingen fan 'e minder gelokkige klassen west; dizze hat de eigenaardige ideology fan it iere Fiktoariaanske tiidrek oernommen, wêryn't it berne is. Ek it sjocht de mienskip as in samling, en sosjaal lok as in som. It akseptearret de earste twa prinsipes fan 'e Liberale demokrasy; alle minsken binne gelyk - hoewol der gjin God is - en dêrom moatte se net allinich gelikense politike rjochten hawwe, mar gelikense rykdom.3 Nochris , lok moat berikt wurde troch elkenien gelikense rykdom te jaan en se dan dermei dwaan te litten wat se wolle; as ekonomyske gelikensens ienris berikt is, moat de steat "ferdwine". Mar it fersmyt it tredde prinsipe fan 'e Liberale demokrasy mei de meast klam, dat dizze lokkige tastân fan dingen ûntstiet troch minsken mei rêst te litten. *Laisser-faire* is it úteinlike doel, as ekonomyske gelikensens ienris berikt is; mar dit moat berikt wurde troch de gewelddiedige diktatuer fan it proletariaat, dat is, fan 'e ûnbekwame fabryksarbeider.

De sintrale lear dêrfan is de klassenoarloch tusken proletariërs en kapitalisten. It hâldt oan om de hiele minskheid yn dizze twa hokken te driuwen, hoewol gjin ekonoom mear de "mearwearde"-teory serieus nimt dêr't it ûnderskied op basearre wie. Hoe ûnwerklik binne de twa hokken! Der is yndie konflikt tusken groepen, en sa'n konflikt is de essinsje fan in libbene mienskip. Mar in grut part fan 'e ynwenners fan 'e moderne steat, dy't libje fan 'e mienskiplike opbringst fan har wurk en fan it eigendom dat nedich is om dat wurk fruchtber te meitsjen, kin net yn ien fan beide hokken perse wurde, útsein troch in toer-de-force. En binne de belangekonflikten tusken stedslju en plattelânslju, tusken fabrikanten en finansjers, tusken ambachtslju en ûnbekwame arbeiders, tusken rasiale groepen en religieuze groepen, net like echt en wichtich as dizze sabeare tusken kapitalisten en proletariaat?

De kearntoan fan it Marxisme is de klassenoarloch, wêryn alle metoaden tastien binne. Dêrom wurdt de polityk, wêr't se ek de kop optilt, sa ferbittere en sa smoarch dat se alle gefoel fan 'e morele ienheid fan 'e naasje ferneatiget, dy't earder konflikten tusken groepen fersachte. Dêrom moat it oant de dea útfochten wurde.

Mar, sil sein wurde, is der neat fan wearde berikt troch it kommunistyske eksperimint yn Ruslân? En is der gjin oerienkomst tusken de "diktatueren" fan it kommunisme en it fascisme?

It is ûnmooglik om de ûntwikkeling fan it kommunisme yn Ruslân te begripen, útsein as wy it hjoeddeiske stadium fan "Bolsjewisme yn weromtocht", sa't it neamd is, ûnderskiede fan it eardere stadium wêryn't it doktrinêre kommunisme de folsleine macht hie. Dit eardere stadium waard markearre troch in ûnfergelykbere ferneatiging, foar de klassenoarlochteory, fan 'e minsklike en materiële middels fan 'e naasje - fan boeren, technici en learkrêften, fan fee, masines, gebouwen en keunstskatten. Itselde ferskynsel hat him manifestearre yn Spanje en earne oars, oeral wêr't it bolsjewisme de macht grypt hat. Doe't de produksje nei sa'n tsien jier sa'n leech nivo berikt hie dat it like as wie de limyt fan minsklik úthâldingsfermogen berikt, waarden de lear foar in grut part ferlitten; en mei help fan kapitalistyske kredyten, bûtenlânske technici en masines, en Stakhanovistyske oandriuwing fan 'e arbeiders, waard in begjin makke om wer op te bouwen. De feroaring fan geast is wis fier fan foltôge. Ien symptoom dêrfan liket it hjoeddeiske konflikt te wêzen tusken Stalin, de robuuste en ûndoktrinêre rover út 'e Kaukasus, en de Joadske bende dy't oant doe ta Ruslân kontrolearre en no foar in grut part eliminearre binne. Ruslân hat de Komintern en it Marxistyske ideaal fan wrâldrevolúsje net ferlitten. Mar foar harsels liket it stilswijend ferlitten te hawwen fan 'e lykmaking fan rykdom en de diktatuer fan it proletariaat, en in machtige ... op te bouwen.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

nasjonalistyske steat. Under Stalin binne der tekens fan in soarte fan skamtefol fascisme mei in skuldich gewisse dat ûntstiet. As dit it ein wêze soe, tsjin hokker priis is it dan berikt! [4]

"Fascisme" is ûntstien út it ferfal fan 'e liberale demokrasy en as reaksje op 'e bedriging fan it bolsjewisme. Oars as it bolsjewisme wie it net it yn 'e praktyk bringen fan in akademyske teory; it ûntstie as reaksje op in werklike situaasje, en kin dêrom allinich begrepen wurde yn it ljocht fan 'e twa wrâldbewegingen dy't it ornearre is om te ferfangen. Oarspronklik wie it in soarte fan ynstinktive reaksje fan 'e Jeropeeske minske op 'e krêften fan wanorde, materialisme, plutokrasy en kosmopolitisme. It is ien mei it kommunisme yn it absolút ûntkennen dat der in foarôf fêststelde harmony is dy't it grutste lok fan allegearre resulteart út 'e grutste frijheid fan elk. Mar dit is alles wat it mienskiplik hat mei it kommunisme. It nimt in radikaal oare opfetting yn fan sawol it kommunisme as de liberale demokrasy oangeande it "lok" dat de steat befeiligje moat. Want it sjocht de naasje as in organyske ienheid fan in protte ferskillende funksjonele groepen; elk fan dizze fertsjintwurdiget in bepaalde unike bydrage oan 'e naasje, mei syn eigen type libben dat befoardere wurde moat. As de juste relaasjes tusken dizze groepen fersteurd wurde, kin der gjin bliuwend lok of sûnens yn 'e steat wêze. "Wy koenen," sei Plato, "ús pottebakkers folle lokkiger meitsje troch se op banken foar it fjoer te litten lizzen, te iten en te drinken, en har tsjil te draaien as se der sin oan hawwe. Mar advisearje ús dit net, want ús pottebakkers soene gjin pottebakkers mear wêze, en ús boeren ek net." [5]

...

Boppedat sjocht it de naasje, yn 'e wurden fan Burke, as "in gearwurking net allinich fan 'e libbenen, mar fan 'e libbenen mei de deaden en mei dyjingen dy't noch net berne binne". As it wat is dat bliuwt, mei minsklike en natuerlike boarnen, dy't fergriemd wurde kinne of dy't fruchtberder makke wurde kinne.

Yn elk fan 'e "fassistyske" lannen is in beweging oan 'e macht kommen mei in wil om it bêste út it nasjonale lângoed te heljen, lykas de âlde aadlike lânbesitter die út syn eigen famylje en lângoed.
Dit is wat de religy fan Bloed en Grûn neamd wurdt.

It is dúdlik dat dizze bewegingen de ûnbeheinde rjochten fan mearderheden net kinne erkenne. Se kinne bygelyks net tastean dat in hjoeddeiske mearderheid fan stedsbewenners de plattelanners út it bestean wisket, en ek net om te genietsjen fan 'e grutst mooglike hjoeddeiske rykdom ten koste fan takomstige macht. De kwea's dy't it bewâld fan koartsichtige mearderheden bringt - it ferfal fan iepenbiere earlikheid en de geast fan selshelp, it ferfal fan 'e famylje, fan mentale en 'lichemlike fitness', it ferfal fan lannen, bosken en skippen - kinne allinich genêzen wurde troch grutte romte en ûnôfhinklikens te jaan oan lieders.

It fascisme moat, en docht, blykber syn wichtichste ynspanningen wijde oan it fersterkjen fan 'e swakste skeakels yn 'e nasjonale keatling, dat is, oan it ferbetterjen fan 'e omstannichheden fan dy groepen dy't it hurdst oanpakt wurde. It kin lykwols gjin gelikensens talitte tusken de luie en de aktive, tusken fantasijryk en routinewurk, sels net as in fierôf ideaal. "Fascisme befêstiget de ûnferoarlike, foardielige, fruchtbere ûngelikens fan minsken." (Mussolini.)

Liberale demokrasy is ferlamme troch de rivaliteit fan funksjonele groepen, waans bestean it foardocht te negearjen. It fascisme erkent dizze en basearret syn fertsjintwurdigingssysteem op har, yn 'e oertsjûging dat it har potinsjele konflikten behearskje kin troch it fersterke nasjonale gefoel fan ienheid, en it "liederskipsprinsipe", it prinsipe fan yndividuele ferantwurdlikens. "Demokrasy" - it prinsipe fan kontrôle troch anonime mearderheden - "is op 'e proef yn it yndustriële likegoed as yn it politike fjild." [6]

Yn 'e ekonomyske sfear is it doel fan it fascisme, neffens syn algemiene útsjoch, om de maksimaal mooglike feiligens en stabiliteit foar alle produsinten te berikken - net de maksimale frijheid fan kar.
******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

foar konsuminten. Dêrta moat ynternasjonale hannel werombrocht wurde ta in ûndergeskikte en helpposysje, yn it belang fan nasjonale planning. En etyske oerwagings - oerwagings oangeande it soarte libben dat oanmoedige of ûntmoedige wurde moat - moatte faak ekonomyske oerhearsking hawwe.

Der is neat yn it fascistyske nasjonalisme dat net kompatibel is mei de wol begrepen belangen fan oare naasjes. Syn bûtenlânsk belied is basearre op it prinsipe fan it bemuoien mei syn eigen saken en echt ree wêze om te fjochtsjen foar bepaalde bekende fitale belangen en allinich dizze. It is fansels tsjin de demokratyske, gelikense en universalistyske prinsipes fan 'e Folkebûn. It wol freonlike gearwurking mei dy koördinearre naasjes mei wa't it eins mienskiplike belangen hat, basearre op it plande eliminearjen fan mooglike oarsaken fan wriuwing. It wol liederskip yn ynternasjonale saken lykas thús. Yn Jeropa is syn taak om it Konsert fan Jeropa wer op te bouwen dat de oprjochters fan 'e Folkebûn ferneatige hawwe.

Uteinlik kinne wy besykje it beswier te beantwurdzjen dat sa faak heard wurdt dat it fascisme it yndividu folslein ûndergeskikt makket oan 'e steat, in libbend wêzen oan in ûnwerklike abstraksje. It antwurd hjirop leit ymplisyt yn it foargeande. De regearing, sa tinkt de fascist, bestiet net allinnich om it lok fan 'e yndividuele boargers te fergrutsjen. It is in behearder foar de duorsume nasjonale kultuer en foar de materiële boarnen dy't de needsaaklike basis foarmje. Sûnder dit soe it yndividu neat wêze; hy kin him der ek net fan ôfdwaan, sels as hy it grûngebiet fan 'e steat ferlit; it is de hiele som fan foarâlderlike tradysjes dy't him ûnderskiede fan in stientiidminske. In regearing dy't de harmonieuze ûntwikkeling fan 'e ferskate kultuerdragende groepen befeiliget en foarkomt dat se inoar ferneatigje, hat in oanspraak op ús trou. Mar de steat is mar in stik masinery, mar in "kontener", lykas Hitler sei, foar it folk, betocht as in duorsume biologyske en kulturele entiteit. Fascisme is net *étatiste;* oars as de Hegelianen, oanbidt it de steat net as sadanich.

Histoarysk beskôge, presintearret it analogyen mei de âlde Jeropeeske steatsfoarm sa't dy wie "foar't de Orontes yn 'e Tiber begûn te streamen" - foar de opkomst fan abstrakt yndividualisme en it winsk nei heil yn in oar libben. Opnij presintearret it analogyen mei it feodalisme, mei syn opfetting dat it regear basearre wêze moat op 'e persoanlike loyaliteit fan 'e minske oan 'e minske - it oer-Teutoanske idee fan 'e *comitatus.* Fierder herinnert it ien oan it doel fan 'e midsiuwske gilden om de produksje te regeljen yn it belang fan alle kategoryen produsinten. Lykas elke grutte beweging hat it syn woartels yn it ferline. Mar it is net gewoan werom te harkjen nei fersliten systemen. It is ûnbegryplik los fan 'e yn essinsje moderne opfettings fan Nasjonaliteit, Ras, Frijwillige Hannelsferienings, de Skieding fan Eigendom fan Behear, it idee fan Oanspraaklikens sûnder Skuld, ynteraksje mei Kultueren yn tsjinstelling ta in "ienspoarige" Beskaving - en in protte oaren.

[7] It is troch en troch modern, en in skepsel fan ús tiid. Fiif jier lyn like it in protte fan ús dat der gjin oare kar wie as tusken de net sa noflike alternativen fan yndividualistyske liberale demokrasy en it Marxistyske sosjalisme. No is der in tredde alternatyf.

---

[1] Dit tredde aksioma, lykas M. Haldv oanjûn hat, nimt twa foarmen oan. Oan 'e iene kant komt maksimale sosjale tefredenheid automatysk fuort út maksimale yndividuele frijheid, wat de wetten en ynstellingen fan 'e maatskippij ek binne. Oan 'e oare kant binne bepaalde juridyske beheiningen nedich om dizze grutste som fan tefredenheid te berikken. De measte skriuwers hâlde har net hielendal konsekwint oan 'e iene of de oare ferzje; mar se hawwe gjin twifel oer it doel, noch oer de middels - yndividuele frijheid sa min mooglik beheind. (E. Halevy: Groei fan filosofysk radikalisme.)

[2] J. Bentham: Prinsipes fan Moraal en Wetjouwing. Follett: De Nije Steat, p. 27.

[3] Fergelykje Aristoteles. *Polityk* III, 9 en 12: Justysje is it jaan fan gelikense behanneling oan gelikense persoanen, en ûngelikense behanneling oan ûngelikense persoanen. Minsken litte de iene of de oare faktor wei, sa't it har útkomt; want se binne gjin goede rjochters yn har eigen saak." Mar dit moat ús net frijmeitsje fan 'e plicht om sa goed mooglik te oardieljen.

[4] Stalin sels liket in hiel oar type as de "Alde Bolsjewistyske" Joadske bazen fan Ruslân. It is opfallend dat de twa echt

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

grutte mannen dy't de Russyske Revolúsje produsearre hat 'binne gjin Joaden west. Mar wy witte net hoe grut de ynfloed fan Stalin is skoanheit, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, dy't de twadde man yn 'e steat liket te wêzen.

[5] Plato: septimber 420e. Burke: Refleksjes oer de Frânske Revolúsje.

[6] Miller en Campbell: Finansjele Demokrasy, in resint ûndersyk troch twa ekonomen fan 'e Universiteit fan Liverpool nei de wurking fan Britske yndustriële bedriuwen.

[7] A. Toynbee: *In stúdzje fan 'e skiednis.* Diel I, p. 149 fl.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De oarloch yn Spanje troch majoar-generaal JFC Fuller

Hwylst ik as soldaat of as sjoernalist dielnommen haw oan fjouwer oarloggen, nammentlik de Súd-Afrikaanske Oarloch, de Wrâldoarloch, de Italjaansk-Abessynyske Oarloch en as lêste de hjoeddeiske Spaanske Oarloch, haw ik fûn dat elk bûtengewoan oars is.

De reden hjirfoar is dúdlik, it is dat har oarsaken ferskille; dochs is it yn 'e populêre opfetting net sa dúdlik dat dizze oarsaken op har beurt foar in grut part ynfloed hawwe op 'e foarm dy't in oarloch oannimt.

Bygelyks, yn it gefal fan 'e lêste fan dizze oarloggen, wurdt algemien akseptearre dat de oarsaken polityk binne; dat wol sizze, dat it in botsing is tusken twa regearingssystemen dy't dúdlik definieare, mar ynkompatibele opfettings hawwe. Is dit wier? Ik tink it net; want hoewol polityk in net ûnbelangryke rol spilet, wurdt de stjerrol grif spile troch kultuer, wat, as ik gelyk haw, betsjut dat de oarsaken fan dizze oarloch folle djipper binne as it politike skom dat it oerflak bedekt.
Dêrom bin ik fan betinken dat wy net begripe sille wat der bart, útsein as wy it sjogge as in botsing tusken kultueren, en ek as in botsing tusken politike teoryen en wapene machten.
Fan dizze kultueren binne der trije:

Earst, it reaksjonêre Spanje fan 'e skiednis - in stagnearjende tsjerke, in ferfallen aristokrasy en in stjerrende boargerij. Twad, revolúsjonêr Spanje - de reaksje tsjin dizze traachheid sa't fertsjintwurdige wurdt troch de sosjalisten, anarchisten en kommunisten dy't har idealen foar in grut part liend hawwe fan bûtenlânske boarnen - Marx, Bakunin, Trotsky en oaren. Tred, it hypotetyske Spanje fan 'e takomst; net dreamd troch Primo de Rivera, dy't net folle mear wie as in militêre diktator, mar troch syn soan Jose Antonio dy't koart lyn fermoarde waard troch de Reade Regearing.

Yn 1933 konsolidearre dizze jonge man, hoewol hy de Spaanske Fascistyske Beweging net eins oprjochte, de *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - Kommisjes fan aktive nasjonale syndikalisten) en joech it libben en foarm. Syn hânfêst wurke hy út yn sânentweintich punten dy't ûnder fjouwer haadkoppen gearfette wurde kinne as folget:

Nasjonale fûneminten. Spanje is de heechste realiteit fan alle Spanjerts. Alle separatisme is in misdied.
Dêrom is de ienheid fan Spanje it doel, en dizze ienheid lit net allinich gjin ynternasjonale isolaasje noch bûtenlânske bemiddeling ta, mar it easke ek it ynprenten fan militêre deugden, en de skepping fan in machtich leger en float.

Politike fûneminten. De steat moat totalitêr fan karakter wêze, wêryn alle politike partijen ôfskaft wurde sille. It korporative systeem moat it parlemint ferfange. Politike dissipline wurdt easke, mar partikulier inisjatyf is essensjeel salang't it ferienichber is mei de kollektive belangen fan 'e Nasjonaal-Syndikalistyske steat.

Ekonomyske fûneminten. It kapitalistyske systeem "dat de behoeften fan 'e minsken negeart, privee-eigendom ûntminskliket en de arbeiders redusearret ta foarmleaze massa's dy't bleatsteld binne oan ellinde en wanhoop" wurdt ôfwiisd. Dat jildt ek foar it marxisme. De sterken moatte de swakken net langer dominearje.
Privee-eigendom wurdt erkend en ek it rjocht op wurk. De libbensstandert fan 'e boeren moat ferhege wurde troch it oprjochtsjen fan famyljebedriuwen en lânbou en feehâlderij moatte rasjonalisearre wurde.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Morele fûneminten. De fûneminten fan 'e steat binne ienheid, dissipline en militêre training.
Underwiis moat organisearre wurde "sadat gjin talint ferlern giet troch gebrek oan ekonomyske middels." De katolike geast, frij fan polityk, moat ynkorporearre wurde, en it libben moat beskôge wurde as in plicht "dy't libbe wurde moat yn in geast fan ferhege tsjinst en opoffering."

DE OARLOCH YN SPANJE

Yn tsjinstelling ta in protte dat yn 'e Britske parse skreaun is, hie dizze Beweging net folle te krijen mei it útbrekken fan 'e opstân yn july ferline jier. Doe stie it noch yn 'e bernejierren, mar yn 'e lêste acht moannen is de groei wûnderbaarlik west. Tsjintwurdich binne der miljoenen leden en sympatisanten, wêrfan 180.000 in milysje foarmje. De omfang fan dizze groei wurdt goed yllustrearre troch it feit dat de Beweging no njoggentjin deiblêden en tritich wykblêden publisearret.

Doe't de opstân útbriek, liket it doel fan generaal Franco wat vaag west te hawwen.
It wie in opstân tsjin ûndraachlike omstannichheden - eins fan oarder tsjin anargy; want libben en eigendom waarden net langer respektearre en tsjerken waarden deistich plondere of ferbaarnd. Syn doel, sa liket it, wie hast folslein in militêr doel, nammentlik it werstellen fan oarder, mar foar hokker foarm fan regear is ûnwis. As syn oerwinning fluch west hie, soe it nei alle gedachten laat hawwe ta de oprjochting fan in militêre diktatuer fan it type Primo de Rivera.

Doe't er yn Spanje lâne, waard er net allinnich konfrontearre mei in folsleine betizing, mar ek mei in folslein gebrek oan ienheid en doel ûnder de fraksjes dy't syn stipe sochten. Bygelyks, de Accion Popular, of Gil Robles Partij, wiene fûleindich katolyk en ynspirearre troch it kristlik sosjalisme; it hie gjin definieare belied, wie polityk amorf en it ark fan 'e Tsjerke. Dan wiene der de Requetes, of Carlisten, waans motto is: "God, Lân en Kening". Sy leauden yn absolute soevereiniteit, de Korporative Steat en wiene fûl anty-parlemintariërs. Neist dizze wiene der monargisten - en oare fraksjes, wêrfan de wichtichste de Falange wie. Al dizze ferskate partijen en bewegingen moast er opnimme.

Foarearst wie dit net dreech, want de Readen twongen konsolidaasje ôf. In mingsel fan demokraten, republikeinen, kommunisten, anarchisten en wat dan ek, harren ienige fijân Spanje wurdt dêrom lutsen nei Dútslân en har bûnsgenoat Itaalje, krekt sa't Frankryk lutsen wurdt nei Ruslân en har heal-bûnsgenoat Ingelân. Eins wurdt der wer in okkulte oarloch tsjin Dútslân útfochten om Frankryk feilich te stellen, lykas in jier lyn fochten waard tidens it Italjaansk-Abessynyske konflikt.

Fan dizze ynderlike striid heart men net folle yn 'e parse; mar de namme is "gjin yntervinsje", wat yn werklikheid betsjut net-meiwurking mei Burgos en Frânske gearwurking mei Valencia om Dútslân oan te fallen. As de ynternasjonale "blokkade" fan Spanje ûnpartidich wie, is der net folle twifel dat it de nasjonalistyske saak befoarderje soe; mar dat is fier fan sa, om't earlikheid gjin skaaimerk is fan it moderne Frankryk.

Hoewol it altyd it dreechst is, foaral yn oarlochstiid, om de wierheid fêst te stellen, kin der net folle twifel oer bestean dat de Frânske help oan 'e Readen oermjittich en rendabel west hat, want elke help is betelle yn goud. Oeral wêr't men ek giet yn Wyt Spanje is itselde ferhaal te hearren, nammentlik dat de Frânske help oan 'e Readen folle wichtiger west hat as de Russyske. Dat sûnt july ferline jier Frankryk tritich oant fjirtich tûzen reade ynternasjonale fjochters oer de Pyreneeën gien is, en dat dizze hannel noch altyd oan 'e gong is. Dat de Frânsen Spaanske paspoarten printe hawwe, allinich al yn Bordeaux, en dat se foarôfgeande kontrakten leverje foar "spesjalisearre" arbeiders om har yn steat te stellen Read Spanje yn te gean. Fierder noch, dat in grut oantal ynternasjonale arbeiders oer de ******ebook converter DEMO Watermarks******* gien binne.

Machine Translated by Google

grins as repatriearre flechtlingen, of wurde nei de havens fan Kataloanje stjoerd as leden fan 'e frachtboaten wêryn't se reizgje. Munysje wurdt troch Andorra ferstjoerd; frachtweinen mei benzine geane alle dagen oer de grins; der is in Reade loftfeartskoalle yn Frankryk, en wapens wurde nei Bilbao smokkele.

Nettsjinsteande dit alles is de kâns grif grut dat Nasjonaal Spanje wint; om't it belied fan Franco kreatyf is, wylst it belied fan 'e Readen dat net is.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De taspraak fan generaal Franco

Útstjoering op 1 oktober 1936, oer it oannimmen fan de machten fan steatshaad

GROETENS oan jim allegearre, dy't yn jim huzen harkje nei it oarlochsnijs, of oan it front, tinke oan jim huzen, of yn 'e Reade gebieten, mei ferlangen útsjend nei de komst fan ús troepen, of bûten ús grinzen, ús fortún eangstich folgje - groetnis fan 'e mikrofoan fan Radio Kastilië!

Ik sil net oer de oarloch prate, want de ferplichtingen fan 'e steat dy't ik oannim meitsje it needsaaklik om jo wat te fertellen oer it wurk dat foar ús leit.

Wy hoege gjin Utopia te besprekken, noch de ferfolling fan ús hope yn stive stadia op te dielen. Om lykwols oer ús bedoelingen te praten is it needsaaklik om earst koart it ferline te ûndersiikjen, sawol om te profitearjen fan ús ûnderfiningen as om ús besluten nuttich út te fieren.

Spanje, waans namme ik mei al myn siel oanroppe, hat jierrenlang lêst hân fan in protte kwalen, wêrfan net it minste skealik de ynfloed wie fan ûnbalansearre yntellektuelen, dy't besocht hawwe it prestiizje fan 'e tinkers fan ús ras te ferleegjen, en bûten ús grinzen sjoen hawwe om allerlei eksoatyske en destruktive ideeën yn Spanje te bringen dy't yn oare lannen woartel skeaten. Demoralisearjende literatuer, demagogyske lear, bitter rasisme, de ynfiltraasje fan defaitistyske ideeën, en de ferdraaiïng fan 'e skiednis - dit alles en folle mear tsjinne om de fûneminten fan ús patriottisme te skodzjen, sadat wy de wichtichste skaaimerken fan ús folk ferlearen, skamden foar ús hjoeddeiske, ferjitten ús ferline, en bang wiene foar ús takomst.

Nei't se de morele ûndergong fan it ras berikt hiene, wie it foar dizze minsken net dreech om it lân op feiling te setten en te ferkeapjen oan de heechste bûtenlânske bieder. Us hannel begon in debetbalâns te sjen litten ynstee fan in kredytbalâns, en de fruchten fan ús boaiem waarden behannele as wiene se dy fan in ferovere koloanje, wylst in pseudo-pasifisme oanmoedige waard, om de swurdarm fan elke mooglike rêder te ferswakjen. Falske profeten ûntstienen dy't, wylst se haat en klassenoarloch siedden, it lân oan 'e boeren taseinen, diktatuer oan 'e arbeiders, en autonomy oan ús Provinsjes.
Dizze minsken, dy't folslein sinysk wiene, hiene, as se de macht krigen hiene, it lân fan 'e boeren ôfnommen, de frijheid fan 'e arbeider, en alle hope op autonome fleksibiliteit fan 'e Provinsjes.

En no giet ús Nije Spanje, rekken hâldend mei de grutte fan har taak, foarút nei har befrijing, fêstbesletten om te sjen litten, yn in geast fan sosjale gearwurking, dat it werstellen fan wet en oarder de foarôfgeande betingst is en it wis paad nei frijheid, waans foardielen sille streame nei al har folk, binnen en bûten de grinzen fan it memmelân.

Spanje organisearret himsels foar in grut part ûnder in totalitêr konsept, wêryn't har lânseigen ynstellingen har nasjonaliteit, har ienheid en har kontinuïteit sille garandearje. De tapassing fan dizze nije metoaden fan autoriteit betsjuttet net dat ús rezjym fan in útslutend militêr karakter sil wêze; krekt oarsom sil ús systeem in hiërargysk rezjym fêstigje wêryn alle kapasiteiten en enerzjy fan it lân har útdrukking fine sille.

De persoanlikheid fan 'e Provinsjes fan Spanje moat respektearre wurde, yn oerienstimming mei de âlde nasjonale tradysje yn 'e tiid fan ús grutste gloarje; altyd mits dit bydraacht oan nasjonale ienheid.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De Spaanske gemeente sil syn histoaryske belang werom krije, sadat it prestearje kin syn âlde funksjes as in ienheid yn ús iepenbiere libben.

Nei't wy it algemien kiesrjocht ôfskaft hawwe, mei syn desastreuze lokale en nasjonale effekten, en syn ûnderdrukking troch fakbûnen en politike belangen, sille wy derfoar soargje dat de wil fan 'e naasje himsels útdrukt fia dy technyske en korporative organen wêryn't de behoeften en idealen fan it lân it bêste ûntwikkele wurde.

As de krêft fan 'e nije Spaanske steat groeit, sil ek desintralisaasje berikt wurde, sadat distrikten, gemeenten, ferienings en yndividuen de meast romme frijheid mooglik genietsje binnen de heechste belangen fan 'e steat.

Yn syn sosjale aspekt sil arbeid in absolute garânsje krije dat it gjin slaaf fan it kapitalisme sil wêze, mits it net dy bittere en striidbere metoaden oannimt dy't ûnderlinge gearwurking ûnmooglik meitsje. De arbeider is syn lean wurdich: net allinich sil garânsje foar leanen fêststeld wurde, mar alle foarútgong yn leanen dy't oant no ta befeilige binne, sille hanthavene wurde. Mei de rjochten fan 'e arbeider hjirmei erkend, sil syn ferantwurdlikheden foar trouwe gearwurking mei de eleminten dy't de nasjonale rykdom skeppe, stean.

Alle Spanjerts sille ferplichte wurde om te wurkjen neffens harren kapasiteiten. De nije steat kin net alle parasiten talitte.

De steat sil de katolike tsjerke har rjochten en privileezjes jaan, en sa ús tradysje en it leauwe fan 'e grutte mearderheid fan it Spaanske folk respektearje; mar de steat sil de ynbreuk fan eksterne machten yn 'e spesifike funksjes fan 'e regearing net tastean.

Wat de ynkomsten oanbelanget, sil de steat de rjochtfeardige ferdieling fan belestingen organisearje, en derfoar soargje dat harren lêst falt op 'e skouders dy't se it bêste drage kinne.

Wat de lânbou oanbelanget, sille famyljebedriuwen realisearre wurde troch de lânbour op it lân te fêstigjen, net troch in hypotetysk systeem fan eigendom, mar troch direkte en konstante stipe, waans doel wêze sil om de boer syn ûnôfhinklikens te jaan. In permanint ûnderdiel fan ús wurk sil hjirop rjochte wêze. De lânarbeider sil in diel ûntfange fan wat de stêd hjoed absorbearret as betelling foar har kommersjele en kantoartsjinsten.

Wat ynternasjonale saken oanbelanget, hoopje wy yn frede te libjen mei alle folken, wêrtroch in brede hoarizon fan freonskip mei de hiele wrâld iepene wurdt. Hjirfoar is ien dúdlike útsûndering: wy sille gjin kontakt hawwe mei de Uny fan Sosjalistyske Sovjetrepubliken, waans belied sa'n rampzalige gefolgen hat foar de minskheid en de beskaving.

Ik bin der wis fan dat dit lân fan helden en martelders, by it oangean fan har swierrichheden, noch in glorieuze side fan 'e skiednis skriuwe sil, en in oplossing fine sil dy't noch út it easten noch út it westen ôflaat wurdt, mar echt Spaansk wêze sil.

Spanjerden, lang libje Spanje!

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Nei in ekonomyske ortology troch Ezra Pound

DTWIFEL oer de aard fan 'e *saneamde* ortodokse ekonomy, d.w.s. oft it beskôge wurde moat as oprjochte ûndersyk of as in kriminele en misliedende ferfalsking, kin hjoed de dei sein wurde dat it op syn minst 50 jier ferâldere is. Tsjintwurdich kinne de oanhingers fan ortodoksy allinich de ienfâldigen, de blinen en de karriêreisten dy't te kwader trou hannelje, omfetsje.

Elkenien dy't in ûnderwerp serieus ûndersiket, kin it net 15 jier duorje om bewust te wurden fan sichtbere en gewoane ferskynsels.

Sizze dat ekonomy gjin wittenskip is, is gewoan defaitisme, en kin allinich mar betizing feroarsaakje. Yn 'e midden fan 'e foarige ieu koene loftfeart en radio noch gjin wittenskippen neamd wurde (hoewol in bepaalde Loomis oan 'e ein fan 1864 deryn slagge om elektryske sinjalen fan it iene boat nei it oare oer te bringen sûnder gebrûk fan triedden).

Wat serieuze minsken hjoed de dei dwaan kinne is ûnderskied meitsje tusken dat diel fan 'e ekonomy dat wittenskip is (fjild fan kennis - episteme) en dat diel dat *techne* of it fjild fan feardigens is (te faak fan knowledge).

Men koe sizze dat de keunst fan it bestjoeren fan in skip gjin wiere wittenskip is: dochs is de wittenskip fan navigaasje bestiet en wurdt perfeksjonearre: fan it ienfâldige skipskompas oant de gyroskoop.

It liket natuerlik genôch dat der betizing ûntstiet yn ekonomyske artikels as men betinkt dat de stúdzje fan ekonomy eins dien is troch empiristen, troch manlju dy't gjin serieuze terminologyske tarieding hawwe. Tink bygelyks oan de serieuze en earlike skriuwers fan 'e Angelsaksyske wrâld dy't in libbene ekonomyske wittenskip boud hawwe. Soddy, Nobelpriis foar natuerkunde; Douglas, yngenieur, haad fan Westinghouse yn Yndia; Larranaga, dykboukundige; Orage, sjoernalist bekeard troch Douglas; Kitson, útfiner fan 'e Kitson-lampe; Gesell, sakeman; ensfh. Allemaal praktyske manlju!
Sizze dat se de moanne ûntdutsen hawwe soe neat betsjutte, mar se hawwe de echte moanne opnij ûntdutsen, wylst de heechleararen har bernespultsje trochsette mei in rekwisietmoanne; illusionisten, dy't it publyk allinnich yn har hokjes bedrochje kinne.

Om in idee te krijen fan 'e mentaliteit fan 'e oprjochters fan saneamde ortodokse ekonomy, lit ús bygelyks in sin fan Ricardo nimme (sûnder fansels te ferjitten dat hy de wearde fan papierjild erkende): "Der is gjin guod dat net mear of minder arbeid nedich hat foar syn produksje." It liket derop dat David Ricardo noait yn in hinnehok west hie, en dat it aai útsletten wie fan syn ekonomysk systeem. Gewoan as in mjitte fan fiedingswearde (libbenswearde) gie it aai foarôf oan 'e priisyndeks. Troch direkte observaasje fan natuerlike ferskynsels komt de gemiddelde minske minder yn 'e flaters as troch syn holle fol te hawwen mei logaritmes en bankmytology. En ik meitsje gjin grapke! De wearde fan it aai groeit en nimt ôf yn relaasje ta honger en sêdens.

Aristoteles joech ús in wurd fan ûndúdlike en komplekse betsjutting: *Xpeia,* nut, winsklikens, wat Rackham, fansels út Cambridge, oerset as fraach. De scholiast ferljochtet ús net. Aristoteles hie gelyk, mar woe sizze dat de wearde fan in monetêre ienheid "weardich is wat jo derfoar krije kinne". Absoluut wier, mar jo kinne it gjin wittenskiplike terminology neame.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De studint kin nei de bibleteek gean en 500 neimakke traktaten oer ekonomy rieplachtsje sûnder ien te finen dy't begjint mei in Euklidyske tabel mei definysjes fan 'e meast foarkommende, basis- en needsaaklike termen foar de diskusje oer ekonomyske fragen.

Lit ús bygelyks begjinne mei de term "Jild". Aristoteles definiearret it min, of leaver definiearret it hielendal net, mar sprekt deroer sûnder it echt te definiearjen. En de minske is 20 ieuwen yn dizze steat fan heal-ûnbekendheid bleaun.

Ik sil besykje in pear definysjes te jaan, hoewol ik bewust bin dat se fan gjin grut nut wêze kinne oant in akademy of kongres, of better noch, in groep serieuze en autoritative spesjalisten, de jildigens fan dit leksikografysk wurk erkenne.

Unmunt goud is gjin jild; de útwikseling fan monetêr goud tsjin oare guod is yn essinsje in soarte fan ruilhannel: ruilhannel fan in bepaalde hoemannichte guod of in bepaald gewicht fan keapwaar, foar metaal dat fan tefoaren woegen en metten is.

De essensjele kwaliteit fan jild is dat it mjitten wurde kin en as mjitte tsjinje kin. Sels by it ruiljen fan in skiif fan kostber metaal foar guod, is it de ôfdruk fan 'e steat dy't bepaalt oft it jild is. In regearing dy't seit: "Wy kinne gjin diken oanlizze, om't wy gjin jild hawwe" soe like bespotlik wêze as in regearing dy't seit: "Wy kinne gjin diken oanlizze, om't wy gjin kilometers hawwe."

Lit ús besykje te definiearjen wat jild is. "Jild is in mjitten claim." Jild is in titel of mjitten claim. "Jild is in algemiene claim." Jild is in titel dy't net spesifyk is (lykas in treinkaartsje, in herbergesjek, in stoomboatkaartsje dat it rjocht op ferfier, iten, kabine, ensfh. mei him bringt). It is algemien. Jild is boppedat útwikselber, dat wol sizze, it kin sûnder formaliteiten fan de iene persoan nei de oare oerdroegen wurde. It draacht gjin rinte lykas in steatsobligaasje, in spoarweiobligaasje of de obligaasje fan in "socété anonyme".

Lit ús de term "kredyt" beskôgje. Der wurdt sein dat in man kredyt hat as men leaut dat hy yn steat is om kontant te beteljen en as men fan útgien is dat hy net sil besykje betelling te ûntkommen of út te stellen. "Skuld" is net krekt it tsjinoerstelde fan "kredyt". Eins is kredyt faak de mooglikheid om skulden te meitsjen, en betsjut net altyd needsaaklik it tsjinoerstelde fan in skuld dy't al makke is. Wy hawwe dêrom te krijen mei in dûbelsinnige term.

Lit ús úteinlik "ynflaasje" beskôgje. Under de heale wierheden fan ortodokse foarwendsels binne der in pear dy't basearre binne op natuerlike en werhelle ferskynsels. Saneamde ynflaasje moat earst ûnderskieden wurde fan wiere ynflaasje, dy't plakfynt as jild útjûn wurdt "oerienkommende" mei guod of tsjinsten dy't nimmen wol of yn in oermaat fan 'e winske kwantiteit. Jild hat gjin wearde as it útjûn wurdt "tsjin" (dat is yn pseudo-korrespondinsje mei) guod of tsjinsten dy't net leverber of oanskafber binne. Bygelyks, jild útjaan "tsjin" in granaat dy't yn 1917 eksplodearre soe ynflaasje wêze, en it jild sels soe gjin wearde hawwe, om't nimmen de granaat wol, en nimmen it leverje kin.

In koarte list mei jildige definysjes soe de gemiddelde man tastean om te ûntkommen oan 'e ferrifelingen en de absolute ferflokte en ferrotte perfiditeit fan 'e grutte woekeraars en monopolisten.

Eins, mei in definysje, of leaver mei in serieus en rjochtfeardich konsept fan *jild,* skriuwt Soddy, nei it publisearjen fan in oantal obskure boeken (obskure, dat is, foar de lêzer, hoewol ekstreem djipgeand en dierber foar professor Soddy) yn *Tomorrow's Money* "Krekt sa't it ûntinkber is dat partikulieren de macht hawwe om belestingen te heffen, sa is it absurd dat de banken, yn striid mei alle grûnwetlike beskermingsmaatregels tsjin, troch in ienfâldige trúk de funksje oernimme moatte.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

fan it Parlemint en, sûnder hokker autoriteit dan ek, twongen heffingen meitsje op it rykdom fan 'e mienskip."

Lit ús ûnderskied meitsje tusken de Italjaanske situaasje fan hjoed en de situaasje fan 'e Angelsaksyske lannen. Lit ús ûnderskied meitsje tusken lannen dêr't in oerfloed oan rykdom krisissen feroarsaket, en lannen dêr't in serieus tekoart is oan bepaalde materialen; lit ús in bytsje weromgean om de skiednis fan 'e "nije ekonomy" te sketsen, dy't dochs safolle âlde kennis of bewustwêzen omfettet.

Der binne fjouwer libbene streamingen yn it ekonomysk tinken fan hjoed: (1) Douglasisme; (2) Gesellisme; (3) kanonike ekonomy dy't syn oarsprong hat yn S. Ambrosius en evoluearre is mei S. Antonino; (4) Korporative ekonomy mei syn belied fan ferbettering (moerasôfwettering, ensfh.), la battaglia del grano, sparjen, famyljesjekken, itensjekken, wurksjekken, steatskontrôle, sammeljen, ensfh.

De ortologyske ekonomy dy't wy begjinne moatte, moat rekken hâlde mei bepaalde feiten dy't fertsjustere wurde troch saneamde ortodoksy. Guod binne fan ûngelikense duorsumens, stuollen, tsiis: de wurken fan Pheidias, Praxiteles of Botticelli hawwe ferskate duorsumens. De primitive minske brûkte ien ynstrumint, wylst de beskaafde minske in tsiental brûkt.

Wy moatte, liket it my, in list meitsje fan 'e serieuze manlju dy't hjoed de dei gearwurkje yn in wittenskip fan ekonomy, sels as se empiristen binne, sels as se ien inkele ûntdekking dien hawwe yn har aktiviteit, en net dwaande binne mei it koördinearjen dêrfan mei de skiednis, en mei de rjochtfeardige en jildige ideeën fan oare skoallen, of fan oare tiden, of oare ekonomyske sekten.

Lit ús daliks werkenne dat dy en dy de krêft fan stoom observearre om it deksel fan in teetsjettel omheech te dwaan. Dit is fan wearde, sels as de útfiner gjin ensyklopedy of in folumeus traktaat oer natuerkunde publisearre hat.

Lit ús werkenne dat CH Douglas sels de ûnfoldwaande keapkrêft ûntduts dy't troch (en binnen) it yndustriële systeem ferspraat waard. Syn fabryk ferspraat de keapkrêft stadiger as dat it "prizen" makke, dat is, fan guod dy't op 'e merk brocht waarden. Sa waard yn in moanne in hoemannichte prizen makke dy't grutter wie as de keapkrêft dy't ferspraat waard.

De delinkwint, de imbesyl, en de monopolist, dy't libje fan 'e honger fan oaren, wolle de minske graach nei syn jas snije. Douglas seach ynstee de mooglikheid om keapkrêft út te jaan dy't oerienkomt mei de hoemannichte guod dy't levere en winske waarden troch it folk. Dêryn wie der net folle nijs en in protte earlik. David Hume hie al sjoen dat wolfeart net ôfhing fan 'e hoemannichte jild dy't in bepaalde naasje hie, mar fan it feit dat dizze hoemannichte tanimme moast. Lit ús spesifisearje dat de tanimming stadich en konstant wêze moat.

Under nuttige skriuwers litte wy MacNair Wilson neame, dy't syn publyk oplieden hat om te erkennen dat de banken gjin jild liene, mar allinich tasizze om te beteljen. *(De Belofte om te beteljen.)* Gesell, begjinnend fanút it eachpunt fan frije útwikseling, rôp de *brakteaten* fan 'e midsiuwske biskoppen opnij op.
Mei syn demurrage-kosten (de postsegels, dy't elke moanne oan it biljet hechte wurde moatte om de oanjûne wearde te behâlden), woe hy de snelheid fan 'e sirkulaasje stimulearje, en boargemaster Unterguggenberger yn Wörgl demonstrearre de effisjinsje fan dit systeem.

Gesell ferneatige it deade diel fan Marx mei syn lapidêre útdrukking: "Marx hat noait yn twifel lutsen jild." Dat wol sizze, Marx hat de aard fan jild nea yn twifel lutsen, en it ek net analysearre.

De foardielen fan it Gesell-systeem binne teminsten it folgjende: (1) yn pseudo-demokratyske lannen kin it de naasje befrije; dat is, de regearing en it folk (ynklusyf alle produsinten, oft it no wurkjouwers of yn tsjinst binne) fan 'e macht fan 'e banken en fan woekeraars.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Dochs hat gjin raszuivere Gesellite ea demurrage-jild beskôge fanút it steats- en korporatyf eachpunt.

Mei in postsegel evenredich mei ien prosint fan 'e wearde fan it biljet dat moanliks tafoege wurdt, soe in oplage fan 8ÿ miljard de steat in ynkomsten jaan fan ien miljard yn 't jier, mei praktysk gjin útjeften foar it ynkasso, dat automatysk en hast folslein frij wêze soe fan burokratysk gepruts of ynterferinsje.

Ynstee fan skulden (astronomyske skulden) op te stapeljen mei nasjonale obligaasjes lykas Roosevelt dien hat, soe elke steatsskuld, elke titel op 'e rykdom fan' e steat, ynstee fan ferdûbele wurde yn 100 moannen annulearre wurde. (De Ingelsen betelje noch altyd belesting foar de slach by Waterloo.)

Skatkiste-obligaasjes koenen yn partikuliere hannen bliuwe, as in manier fan sparjen foar dyjingen dy't soargje wolle foar har âlderdom en foar har famyljes, mar se soene beskôge wurde as in steatsdividend foar in weardige klasse boargers, net as in ûnûntkomber needsaak foar in oerheid dy't har kredyt brûke wol.

Ik hâld fol: de steat hoecht gjin "hier" te beteljen foar syn kredyt; dat is, hy hoecht net te lienjen fan 'e grutte profesjonele woekeraars, lykas yn hast elk lân dien wurdt, troch ûnwittendheid en foaroardielen; bygelyks yn myn ûngelokkige lân, yn Frankryk yn syn hjoeddeiske slimme morele krisis, yn Ingelân troch de krêft fan tradysjes dy't akseptearre wurde sûnder kennis fan nije barrens yn 'e wrâld.

De twadde generaasje fan sosjale skuldeaskers, nei de empiristen en de útfiners, hat Butchart produsearre, dy't, stimulearre troch AR Orage, it earste boek fan ekonomyske ortology, *Money, publisearre.* Mei syn twadde diel, *Tomorrow's Money,* is Butchart minder suksesfol west; hy hat eins sân skriuwers sammele dy't fan miening ferskille, allegear priizgensweardich, mar hy is der net yn slagge om de yndividuele auteurs elkoars essays te lêzen en te korrelearjen. It boek is benammen weardefol foar it werprintsjen fan guon fan 'e geskriften fan Douglas en foar in side fan Soddy dy't al yn dit artikel sitearre is.

Under populêre skriuwers moatte Irving Fisher en Christopher Hollis neamd wurde. Mar men moat ûnderskied meitsje; Fisher is in sjoernalist (offisjeel in heechlearaar, mar yn 'e hert in sjoernalist) dy't goed skriuwt.
Fjirtich siden fan syn *Stamp Scrip* fertsjinje de oandacht fan elke serieuze man, lykas fan professoren.
Fisher giet net djip yn 'e striid. Miskien is er optimistysk en besiket er de grutte Amerikaanske woekeraars te oertsjûgjen om harsels tefreden te stellen mei in heal pûn fleis ynstee fan it lêste stik en gram te ferneatigjen.

Christopher Hollis hat in boek fan grutte wearde skreaun, *The Two Nations,* en hat de striid foar it publyk trochset yn ferskate boeken, wêryn't men sizze kin dat hy in bliid gefoel hat; hy is eins ien fan 'e pear ekonomen dy't deryn slagje om monetêre wittenskip en de ferskate problemen fan woeker sa te behanneljen dat har boeken ferkeapje en in tredde edysje berikke. Dizze fazen hearre ta folksûnderwiis, needsaaklik genôch yn lannen dêr't saneamde "mearderheids"-regearingen oanhâlde.

Wyndham Lewis neamt de Ingelske regearing *falske antiek.* Hoewol hy benammen in man fan letteren is, in satirikus, hat hy koartlyn in boek fan hege sosjologyske wearde bydroegen, bedoeld foar in selekte publyk: *Count Your Dead, They Are Alive* (tarieding op in oare Grutte Oarloch oer neat). Ik neam it net as ekonomysk, mar om it ritme te suggerearjen wêrmei't dizze problemen it wurk fan libbene skriuwers fan 'e earste rang penetrearje. De fjouwer bêste Amerikaanske dichters fan hjoed de dei binne soargen oer monetêre problemen (net langer mei de âlde "rôze" Webbite, Fabian, Manchesteriaansk of Villardiaansk) lykas yn feite de grutte skriuwers lykas Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu, ensfh. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

In oare streaming fan tinken dy't rjochte is op dizze ideeën ferskynt yn 'e geskriften fan dejingen dy't de fûneminten fan 'e Noardamerikaanske republyk fersterke hawwe, dat binne de geskriften fan Jefferson, Jackson, Van Buren. Myn *Jefferson en/of Mussolini,* de boeken fan WL Woodward, A New *American History,* de artikels fan Pater Coughlin en fan Buck of mear spesifyk it bêste diel fan Coughlin syn boek dat *Money* hjit (pp. 211-213).

It soe lestich wêze om te sizzen hokker Ingelske en Amerikaanske resinsjes in bûtenlanner lêze moat, want it yntellektuele libben yn dizze lannen manifestearret him yn tydlike publikaasjes dy't mar twa of trije jier (of sels minder) duorje en dan ynienen ophâlde te bestean of ûntaarje ta in soarte fan literêre of ideologyske burokraasje, in beskermjende kleur oannimme en har gemak fine yn produsearre ideeën. Wy moatte lykwols opmerke dat de Ingelske fascisten in jier lyn begûn binne mei de publikaasje fan in sosjaal-ekonomysk tydskrift fan hege vitaliteit: *The Fascist Quarterly.* Dit is de ienige Ingelske resinsje wêryn't ik de geskriften fan 'e oare meiwurkers lêze koe, wêrûnder generaal Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, dy't de grutte fertsjinste hat dat er yn Teksas *The Natural Economic Order* fan Geseli publisearre hat, op eigen kosten, doe't de grutte útjouwers net tochten dat sokke publikaasje goede saken wie, kleurt syn lytse krante, The Way Out, mei de ideeën dy't oerbleaun binne fan Scarcity Economics, nettsjinsteande de publikaasje fan Loeb's Chart of Plenty (sjoch Odon Por's resinsje yn Rivista del Lavoro, maart 1936).

Frijheid fan mieningsutering bestiet net ûnder dizze sekten fan liberaal ras. Noch de publikaasjes fan 'e Geselliten, noch de offisjele publikaasjes fan it Douglasisme tastean iepen diskusje oer ekonomyske ideeën ta. Se lykje hypnotisearre en rigide te wêzen lykas dekadinte mosselmannen. Se rûzje ûnderinoar. Douglas tinkt dat de postsegels op demurragejild in ûnderdrukkende belesting foarmje - nutteloos en ivich, hoewol begrypliker as de "annulearring" fan Douglas-kredyt of as syn koarting en oare middels om it útjûne kredyt te annulearjen.

Geselliten binne hast sadistysk lilk by de gedachte dat it hiele ras profitearje kin fan it wurk fan dyjingen dy't al dea binne, en fan wittenskiplike ûntdekkingen. (Wearde wurdt ôflaat fan wurk, mar in grutte hoemannichte wurk is dien troch ús foargongers dy't hjir net ieten om de frucht derfan te konsumearjen.)

De *Fig Tree* (Douglasite) wiist net op 'e foarútgong fan net-Douglasiten - nei Geselliten of nei it korporative systeem. *De New English Weekly* is ûnderdompele yn it Ingelske foarstêdlike temperamint, en is dêrom ferkleure troch dat bleke libben ynstee fan troch in spesifike en definieare ideology. *New Democracy* (New York) wie nuttich, mar bestiet net mear. Coughlin docht in wurk fan folksûnderwiis troch in wykblêd foar it algemien publyk, net foar de ynwijden *(Sosjale Justysje).* Mar yn 'e moanne juny anno XV fyn ik yn syn krante nijs dat of net earne oars printe wurdt of mar in pear rigels krijt, ferburgen tusken kolommen fan skandaal en kamouflage. Fan redakteuren fan it tydskrift Press fan in algemien karakter krij ik faak de útnoeging: *Kinne jo net oer wat oars skriuwe as ekonomy?*

Ik ferlangje nei de ferwennerij fan 'e serieuze lêzer: ik haw oer te ferskillende dingen praat.

Dit artikel bestiet út twa dielen: yn it earste haw ik hast economen smeke om de driuwende needsaak foar in krekte terminology te beskôgjen; yn it twadde haw ik koart bepaalde wurken oanjûn, fragmintarysk mar oprjocht, keazen út in oantal fersprate skriuwers, dy't net, mar wol koördinearre wurde koenen, as in kearn fûn wurde koe besteande út technici dy't ree binne om in leksikografyske ferantwurdlikens op har te nimmen.

Ik sis it meast klam dat sûnder in sûne etyk gjin sûne, gjin wittenskiplike ******ebook converter DEMO Watermarks******* wêze kin

Machine Translated by Google

ekonomy. Om allinnich dynamyk te beskôgjen, sûnder rekken te hâlden mei it doel en it doel fan in monetêr belied, soe liede ta gaos. De rjochting fan 'e wil is ien fan 'e ûnderdielen fan stúdzje yn 'e wittenskip fan ekonomy. Badoglio dy't seit: "Us goud is de wil en de earms fan ús soldaten," is mear in ekonoom as alle heechleararen yn Londen.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Oarsaken fan 'e krisis
troch A. Raven Thomson

Ik HAW ferskate kearen *yn 'e Fascist Quarterly* en *British Union Quarterly* skreaun oer de kommende depresje, dy't grif folgje soe op 'e koartduorjende herstelboom dy't oandreaun waard troch de âlde bende-ekonomen. Ik haw sjen litten hoe't de hannelssyklus fan boom en delgong de ôfrûne hûndert jier yn wurking west hie, sûnt de oprjochting fan it kapitalisme, en in reguliere perioade fan gemiddeld njoggen jier sjen litten hie, dy't sa no en dan sakke nei sân of oprûn nei alve. Gemiddeld soe it folgjende krisisjier 1938 wêze moatte, mei de kâns op útstel nei 1939, fanwegen de ûngewoane djipte fan 'e depresje. Eins is de krisis in jier earder as gewoanlik útbrutsen, en de folgjende delgong is al yn 1937 begûn.

Dit is sels as in ferrassing kommen foar dyjingen ûnder ús dy't derfan oertsjûge wiene dat "wolfeart" net duorje koe. Allinnich yn it lêste nûmer fan 'e *Quarterly* haw ik it effekt fan werbewapening en goedkeap jild op 'e kommende krisis besprutsen, en hoewol ik erkende dat oermjittige spekulaasje in te betiid bloeiende bloei feroarsake hie, wie ik fan betinken dat de ympuls fan werbewapening ús yn alle gefallen oant de hjerst fan 1938 soe drage, doe't ik bewearde dat in oarloch om opboude bewapening te konsumearjen allinich in delgong soe foarkomme. Yndied, ik warskôge tsjin it gefaar fan finansjers dy't bewust oarloch sykje as alternatyf foar delgong.

Eins hie ik it gewicht ûnderskat dat de Amerikaanske ekonomy droegen hat yn 'e krimpende wrâld fan Finansjele Demokrasy, en it ûntbrekken fan in grut herbewapeningsprogramma yn Amearika.
It is út Amearika, lykas yn 'e lêste krisis, dat de nije depresje útstrielt, en alle oanmoediging fan werbewapeningswinsten is net genôch om te foarkommen dat Throgmorton Street reagearret op 'e dramatyske ynstoarting fan oandielwearden op Wall Street.

Hoewol dizze te betiid delgong, lykas dy fan 1907, miskien minder yntinsyf is, en dus in mindere klap foar de kapitalistyske stabiliteit is as in lettere en yntinsivere tebeksetter, hat it ien foardiel, dat it oankaam is foardat de oarlochsstokers, nettsjinsteande al har ynspanningen, ús yn oarloch stoarte koene. As de depresje yntinsiver wurdt, sil de publike belangstelling weromgean fan bûtenlânske saken nei driuwende problemen yn eigen lân, en sil it gefaar fan ynternasjonaal konflikt ôfnimme. It gefaar fan oarloch as foarkommiddel foar delgong is al foarby.

PANIEK OP WALL STREET

Nettsjinsteande de ynspanning fan ús parse om it te ferbergjen, is de panyk op Wall Street dizze hjerst like slim west as yn 'e hjerst fan 1929. De delgong yn 'e fraach nei stiel foar kapitaalwurken is de beslissende faktor west, en United States Steel en oare stielânoandielen hawwe de daling fan wearden laat. Begjin dit jier waard US Steel notearre op 129¼ foar it oandiel fan $100. Sels nei de goudkrisis yn april wie de wearde fier boppe de 100. De stadige delgong yn septimber brocht US
Stiel nei 80. Doe kaam de oktober-delgong, mei wearden dy't dei nei dei ynstoarten. Del gie de FS
Stiel troch de jierren '70 nei 68. In koarte rally, en doe op "swarte tiisdei" panykferkeap stjoerde de priis nei 54. Sûnt dy tiid is der in fierder herstel west, wêrtroch US Steel weromkaam nei sawat 65, mar al yn novimber sakket de priis wer nei de 50's op nije rapporten fan fermindere stielproduksje, dy't no minder is as 50 prosint fan 'e kapasiteit.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Dit alles kin net ôfdien wurde as gewoane "nervositeiten" op 'e oandielebeurs. Der binne fûnemintele oarsaken efter de delgong fan Wall Street. De fraach nei konsumpsjeguod kin noch goed ûnderhâlden wurde, mar de fraach nei kapitaalguod sakket rap. Oerproduksje, as it noch net echt is, is teminsten potinsjeel, en yndustrialisten hâlde op mei it útwreidzjen fan fabriken. As gefolch binne produsinten fan kapitaalguod, dêr't stiel no yn tanimmende mjitte yn opkomt, al slim troffen, en de daling fan 'e wearde fan stieloandielen, dy't de merk desorganisearre hat, is net gewoane merkmanoeuvre, mar ridlike ferwachting fan fermindere winsten by legere produksje.

KIN ROOSEVELT HELPE?

Yn 'e stielstêden, lykas Pittsburgh, nimt de wurkleazens al ta, wat fansels syn effekt sil hawwe op 'e fraach nei konsumpsjeguod, mei ferdûbele gefolgen foar ynvestearrings.
Amearika is wer goed op wei nei in klassike depresje, foardat it him goed herstelt hat fan 'e lêste. As Roosevelt yngrypt, lykas hy noch net graach docht, sil hy tsjin 'e tij swimme, lykas Hoover besocht te dwaan yn 1929 oant 1932. Dizze kear sil it gjin maklike taak wêze, lykas yn 1933, om Amearika op 'e tij fan algemien wrâldherstel te setten. Dizze kear sil de machtige presidint syn folsleine krêft ynsette moatte.

Monetêre manipulaasje, iepenbiere wurken, en sa fierder, sille net genôch wêze om de krisis oan te pakken, yndied, binnen syn mandaat kin Roosevelt allinich helpe troch gigantyske steatsoankeapen, dy't miskien sa yntinsyf moatte wêze dat it grutste part fan 'e Amerikaanske yndustry yn eigendom fan 'e oerheid komt te lizzen. Om't Roosevelt gjin macht hat om it faksistyske alternatyf fan steatskontrôle oer de yndustry ôf te twingen, en syn New Deal yn diskredyt brocht en foar in grut part ferneatige wurdt troch besluten fan it Heechgerjochtshôf, kin hy wolris twongen wurde ta de kommunistyske metoade foar it ynfieren fan steatskapitalisme. Hoefier syn Joadske adviseurs yn dizze rjochting wurkje, moatte wy noch sjen. De Feriene Steaten en de USSR kinne noch nauwer byinoar komme as de twa grutte materialistyske republiken, wêryn't Joadske kontrôle fan it grutste belang is.

BRITSE REAKSJE

Us konservative politisy, nettsjinsteande alle bewiis fan in ynstoarting fan 'e oandielebeurs, fersekerje ús dat der gjin teken is fan in kommende "resesje" (in spesjaal wurd betocht om it publyk gerêst te stellen), dat Brittanje net troffen wurdt troch deselde ekonomyske problemen as Amearika, en dat werbewapening ús der trochhinne sil drage. Dit alles is ûnsin, om't alle finansjele demokrasyen nau ferbûn binne troch ynternasjonale finânsjes, en Wall Street is, en bliuwt, it finansjele sintrum fan 'e wrâld.
Wat der ek bart, sil earne oars gefolgen hawwe, likefolle yn 1937 as yn 1929. Hawwe wy ommers net de "feriening fan 'e grutte demokrasyen" beklamme troch in Tripartite-oerienkomst? Is ús regearing net, temidden fan it applaus fan 'e "âlde bende"-partijen, oan it ûnderhanneljen oer nauwere hannelsrelaasjes mei Amearika? Dizze lêste manoeuvre liket like nuttich as in swimmer, dy't bewust in ferdrinkende man omearmet, goed as ús doel de rêding is fan Joadsk-Amerikaanske finânsjes, min as wy Brittanje rêde wolle fan it sinken yn 'e weagen fan in nije depresje.

Wat werbewapening oanbelanget, hat it ús fier fan in depresje rêden, sûnder mis problemen feroarsake, net allinnich hjir, mar ek yn Amearika. Spekulanten, dy't fansels genietsje fan 'e folsleine frijheid fan 'e demokrasy, seagen yn werbewapening en de mooglikheid fan oarloch ûnfertelde kânsen op winst, en, profitearjend fan útsûnderlik goedkeap jild, kochten se foarrieden fan alle soarten dy't se tochten dat de werbewapenjende naasjes nedich hiene, of dy't yn oarlochstiid krap wurde koene.
As gefolch dêrfan stegen de prizen fan alle guod, benammen metalen, binnen achttjin moannen mei bedraggen dy't yn guon gefallen 100 prosint berikten: in spekulative boom dy't noch nea earder sjoen is yn 'e skiednis tidens in

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

perioade fan frede, yndie allinnich oertroffen yn 'e minste perioaden fan 'e lêste oarloch.

Gelokkich foar ús, gongen de spekulanten te fier. De oarloch dy't se ferwachten wie beheind ta Spanje en Sina, nettsjinsteande de ynspanningen fan 'e linkse oarlochsstokers, en, lykas elkenien dy't besiket produkten yn 'e hoeke te gripen, rekken se al gau yn 'e ferlegenheid troch fernijde produksje, oanlutsen troch rendabeler priisnivo's. Yndied, se ûnderskatten de enoarme produktive kapasiteit fan 'e moderne yndustry folslein, en waarden meifierd troch de oerstreaming fan guod dy't de hegere prizen produsearren. Der is no mar in bytsje stimulâns nedich om oerproduksje te produsearjen yn ferliking mei de hjoeddeistige konsumpsje. De enoarme stimulâns fan in noch nea earder sjoen priisstiging hat net allinich de spekulanten sels, mar ek de legitime hannel folslein oerstreamd, dy't, nettsjinsteande werbewapening, net oan kin mei de oerfloed. Yndied, der binne al fernijde easken foar ferlege produksjequota's, foardat de depresje sels folslein op gong is. Hoe sokke ferlegings sille reagearje yn wurkleazens, en dêrtroch in gebrek oan keapkrêft, litte wy ús lêzers mar foarstelle.

Der binne al 80.000 mear wurkleazen as yn augustus.

ONDERLINGSJENDE OARSAAK

Under al dizze úterlike symptomen, mei harren reaksje op werbewapening en oarlochsangst, leit ien fûnemintele oarsaak, nammentlik de groanyske ferskil tusken moderne yndustriële produksje en algemiene folkskonsumpsje. Salang't dizze absurde diskrepânsje bestiet, is ús ekonomysk systeem fansels ûnderwurpen oan in ynherinte ynstabiliteit, dy't it belutsen hat by de weromkommende bloei en delgong fan it finansjele kapitalisme. Yndied, as de wittenskip de krêft fan 'e produksje hieltyd fergruttet, en de fakbûnen machteleas binne om de leanen fan arbeiders fierder te ferheegjen tsjin it groeiende ferset fan 'e finansjele kombinearders yn, wurdt de diskrepânsje hieltyd grutter, en, lykas Mosley oanjûn hat, wurde de bloei koarter en koarter, en de delgongen langer en langer, as it kapitalisme yn 'e tebek giet.

De fûnemintele oarsaak hjirfan, lykas by elke depresje, is in gebrek oan keapkrêft yn 'e hannen fan 'e massa's fan it folk, en de krisis wurdt dizze kear ungewoan betiid feroarsake troch de noch nea earder sjoen priisstiging, dy't net allinich in oerskot oan produksje oanmoedige hat, mar ek de keapkrêft fan 'e minsken fierder beheind hat, waans leanen net byhâlde koene mei de tanimmende libbenskosten. De resultearjende delgong kin allinich permanint korrizjeare wurde, net troch ekonomyske en leanferlegingen, lykas de "âlde bende" leaut, mar troch iepenbiere wurken en konstruktive leanferhegingen, oant de steat en it folk tegearre de produksje fan 'e moderne yndustry konsumearje. It is wier dat de steat op it stuit, troch werbewapening, de produksje yn in ungewoane snelheid konsumearret, mar sels dit kompensearret op gjin inkelde manier it gebrek oan keapkrêft fan it grutste part fan 'e minsken, dy't earme binne troch resinte stigingen fan 'e grûnstoffenprizen.

REMEDIES

De remedies dy't oer it algemien neitocht wurde binne monetêre herfoarming en ekonomyske planning. De earste hat syn sterkste argumint ferlern, om't jild yn 1937 like goedkeap wie as yn 1929, en dochs is de delgong like slim as earder. Monetêre problemen binne fansels sekundêr oan it primêre probleem fan ekonomyske ûnoanpassing fan konsumpsje oan produksje, en gjin foarm fan monetêre teory is goed dy't net útleit hoe't it jild de konsumint berikke moat. Sosjaal Kredyt hat syn belang yn dizze rjochting en fertsjinnet beskôging, mar oanhingers fan Sosjaal Kredyt moatte de needsaak fan ekstreme autoriteit erkenne om de hjoeddeiske finansjele diktatuer om te kearen. Yn dit ferbân binne de maatregels dy't nommen binne troch de Sosjale Kredytregearing yn Alberta om de banken, en sels de parse, te kontrolearjen, tige wichtich. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomyske planning is fansels needsaaklik, mar wer is autoriteit fereaske, en de fraach ûntstiet hoe't dizze autoriteit syn titel krije moat. Neffens de finansjers, dy't, lykas Israel Moses Sieff, foar PEP, de yndustriële en distribúsjekombinaasje, binne, moat de autoriteit om te plannen komme troch kapitalistyske oankeap en fúzje. *Planning troch oankeap* eins. Neffens de sosjalisten, dy't foar nasjonalisaasje fan 'e produksje-, distribúsje- en útwikselingsmiddels binne, moat de autoriteit om te plannen komme troch steatskonfiskaasje ûnder de amtners. *Planning troch konfiskaasje* yn dit gefal.

De Britske Uny is foarstanner fan in minder materialistyske manier om autoriteit te krijen om te plannen, net troch kombineare kapitalistyske oankeap, of steatskapitalistyske konfiskaasje fan partikulier eigendom, dy't tige nau besibbe binne, mar troch autorisaasje fan it folk om in ekonomysk plan op te lizzen oan sawol partikuliere as iepenbiere ûndernimmingen. *Planning mei ynstimming.* De middels wêrmei't steatsautoriteit en partikulier eigendom gearfoege wurde ta in foar in grut part selsbestjoerend ekonomysk systeem kinne bestudearre wurde yn in oantal boeken, al publisearre, oer de Korporative Steat. Wat lykwols begrepen wurde moat, is dat de Korporative Steat bestiet om de produkten fan 'e yndustry te fersprieden oan it folk, en finânsjes binne folslein ûndergeskikt oan dit haaddoel. Benammen is alle spekulaasje en oermjittich rendemint op kapitaal ferbean om ynstabiliteit te foarkommen, en om it earlik oandiel fan it produkt nei de produsint oer te gean.

ISOLAASJE FAN FERDERE SLUMPS

Net allinnich moat de Bedriuwssteat de produksje fan kapitaal en konsumpsjeguod yn lykwicht bringe, wêrtroch't de ynstabiliteit fan spekulative ynvestearrings einiget, en it folk yn steat steld wurdt om de produksje fan moderne wittenskip te konsumearjen; it moat ek de naasje beskermje tsjin eksterne konkurrinsje troch goedkeape bûtenlânske arbeid lykas op it stuit út Japan komt. Foar dit doel moat in Isolearre Rykbelied ynfierd wurde, wêrby't de Keizerlike merken reservearre wurde foar binnenlânske en Keizerlike yndustry, en wêrby't domeinen en koloanjes in folslein beskerme oandiel fan 'e fraach nei rau produkten op 'e binnenlânske merk oanbean wurde.

Allinnich op dizze wize kin in folslein plan foar ús ekonomyske saken útfierd wurde, en allinnich sa kinne wy ús folk garandearje tsjin in werhelling fan 'e skriklike delgong dêr't se no mei bedrige wurde. Nea wer moat in panyk op Wall Street de Britske yndustry yn in depresje smite. Lit ús ússels isolearje, lykas Dútslân dien hat, tsjin 'e waanzinnige fluktuaasjes fan 'e kapitalistyske wrâld, en ús saken planne yn 'e folsleine witten dat gjin ûnbekende faktor bûten ús kontrôle ynienen alles kin ferneatigje wat wy dien hawwe. Allinnich it Britske Unybelied fan 'e Bedriuwssteat binnen in Isolearre Ryk biedt feiligens tsjin bloei en delgong, en de ferdieling fan 'e fruchten fan moderne wittenskiplike útfining oan it Britske folk.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Revolúsje ferriede troch Ezra Pound

De revolúsje dy't ferret is, is yn prinsipe "ús" Amerikaanske Revolúsje fan 1776, net yn syn lokale en bysûndere fazen, en wis net as in folslein ûnnedige splitsing fan it Ingelske RAS.

Wat der ek goeds út dy splitsing kommen is of net, de splitsing wie folslein ûnnedich en, foar in grut part, ûnfrijwillich. It wie wis gjin foardiel foar Brittanje. It wie miskien wol de earste grutte wûne dy't jo lân tabrocht is troch de pânmakkers dy't Cromwell deryn litten hat.

De njoggentjinde iuw wie alles wat La Tour du Pin it neamde, alles wat Maurras en de Frânske royalistyske clowns besocht hawwe te ferjitten dat La Tour du Pin it neamde. It wie de iuw fan woeker. It wie de iuw fan ûntbining. It wie in iuw leger as elke oare dy't ik betinke kin as it tiidrek fan it FERRAAD fan termen, de rommel en fersmoarging fan 'e betsjuttingen fan wurden.

De FERRADIGE REVOLÚSJE is gjin revolúsje dy't yn in jier of twa ferraaid is troch ien of twa falske stappen fan Joe Stalin of fan hokker regearing dan ek.

De ferriede revolúsje wie de revolúsje dy't berne waard út 'e Leopoldynske herfoarmings yn Toskane, en frij dúdlik yn it Jeffersoniaanske proses dat kulminearre mei de oerwinningen - al te efemere - fan Andy Jackson en Martin van Buren.

Foar harren hiene de Leopoldynske herfoarmings him ûntwikkele ta it konsept fan autargy, en ta in leauwen dat it nôt fan in naasje primêr bestie om't de naasje (yn 'e persoan fan elk fan har boargers) ITE moast.

Dy revolúsje is frij dúdlik ferret troch de generaasjes fan Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, kamouflagespilers fan alle skaden, Trotskys, Wallaces, Perkinses, de twa skoallen fan Roosevelt's adviseurs, organismen lykas Morgenthau, fan 'e widze ôf trochdrenkt fan woekerjende foaroardielen, de knypeach-penny aryio-kikes.

Dizze term hâld ik oan. It Semityske gif wurdt yn it Semyt temperearre troch Semityske ynstabiliteit, troch it wankeljen fan 'e Semyt fan de iene oerskot nei de oare.

Dizze ynstabiliteit makket him in gefaar foar statyske en ferlamme rassen. Mar yn al Roosevelt syn ôfgryslike, gefaarlike en subversive entourage is it de Joad, M. Ezechiël, dy't earst nei de ekonomy fan OERFLÊD slingere hat yn syn *2.500 Dollars yn 't Jier.*

Dit boek is ûnnoflik, it is sa ûntwykend as hokker Semitysk geskrift dan ek wêze kin, it ûntwykt it echte jildprobleem. It is in Joadsk kompromis, it hat al it J. Simonyske winsk foar in soepele deal en algemiene rêst, MAR it is better as Wallace en Perkins. En elke ridlike objektive antisemit sil ek tajaan dat de feiten wêrmei't Mordechai Ezechiël besiket in kompromis te sluten, út it rapport fan in kommisje ûnder lieding fan 'e sportive Joad, Loeb (de ferlegenheid fan Mr. Hemingway).

As jo leauwe dat in hiel ras straft wurde moat foar de sûnde fan guon fan har leden, dan moat ik tajaan dat de ferdriuwing fan 'e twa miljoen Joaden yn New York gjin oermjittige straf wêze soe foar de skea dy't de Joadske finânsjes oan it Ingelske ras yn Amearika oanrjochte hawwe.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Wat kameraad Wyndham Lewis ek sein hawwe mei oer Joaden dy't Ingelân frij goed bestjoere, Joaden bestjoere Amearika NET op in befredigjende manier, mar de Joadske finansier is net ús grutste kwea.

Us grutste kwea is de aryio-kike dy't yn steat is om in smoarge line te nimmen en him dêroan te hâlden sûnder ôfwiking of skaad fan kearen, sûnder de momînten fan meilijen, opwining of needsaak foar weelderige werjefte fan 'e Joaden.

In ras kin mooglik ferantwurdlik hâlden wurde foar syn minste yndividuen. It Joadske ras hat al iuwen net mear de ferantwurdlikens nommen foar de hanthavening fan syn eigen wet. Yn it evangeeljeferhaal, oft jo it no as feit of as yllustrative fiksje nimme, waard de eksekúsje fan Jezus berikt troch de skuld troch te jaan. De wetshandhaving wie oan 'e Romeinen. As in man antisemitysk wêze wol, lit him dan objektyf antisemitysk wêze. Lit him safolle mooglik feiten sammelje, en se net ûnder eagen sjen.

De Joad hat antisemitisme oer himsels brocht troch GEBREK OAN ORGANISAASJE, troch wegering om ferantwurdlikens nimme.

As de Joad yn in buorljuwrâld libje wol tusken FERLJOCHTE folken, moat hy de dissipline ûndernimme fan 'e minder noflike oertreders fan 'e Joadske wet. Foar safier't ik wit, is hy al 2000 jier hielendal net ree om dit te dwaan. Gjin oar ras freget om in lân dat derfoar rint, of derfoar ferovere wurdt, teminsten net yn it Westen. As Brahmanen dat dogge, fertsjinje se de namme "smoarge negers", en miskien dogge guon Sineeske epigonen, net-Konfusianen, dat ek.

It kabinet fan Roosevelt hat twa sykten. De woeker fan New York, dy't ferbûn is mei al dy woeker yn Londen en dêrwei nei Basel en de rioelen fan Parys.

Mar it hat ek de aryio-kike gemenens en gierigens fan 'e Perkins. Dit is de gemenens fan 'e "rûnkop" en hat de oanhâldendheid fan 'e rûnkop, de falske moraal fan gierigens, berne wierskynlik út oergeunst mar yn alle gefallen ferfloktber.

De "tsiental ekonomen" dy't de *NY Tribune* yn novimber 1937 neamde as advysjouwers fan Roosevelt om de krisis te beëinigjen, fertsjinje gjin minsklik meilijen foar it advys dat se joegen, oft it no út brute ûnwittendheid of pure kwea-aardichheid jûn waard.

"It fertrouwen fan it publyk fersterkje," ensfh. Dizze mannen hienen de kâns om it probleem oan te pakken fan it lyk meitsjen fan 'e keapkrêft fan it publyk oan beskikbere nedige guod, en hawwe it net nommen, en se binne like min meilibjen wurdich as Neimeyer, Baruch, of hokker skoansoan dan ek fan ynkorporearre woeker.

Sjoch dit en dat ris!

As wy nei de organisearre steat geane, hawwe wy in heffing op ynkorporearre kapitaal.

Dizze geweldige beweging feroarsake amper in rimpeling op 'e parse yn pseudo-demokratyske lannen. De snikende Readen priizgen it net as in triomf fan ideeën. De lienkapitaalpapieren diene it foar as wie it in heffing op partikulier eigendom.

GJIN ien fan 'e grutte deiblêden hat ûnderskied makke tusken eigendom (lân, huzen, meubels) en in oanspraak tsjin "rinte plus eigendom" of tsjin rinte "en op folslein besit as de rinte net prompt betelle wurdt." Fansels hawwe se dat net dien, se binne in erfenis, in deade en ferrotte hân út it grêf, út 'e gewoane sleat fan 'e 19e iuw.

Dy ieu wie de ferrieder fan wurden. It fersmoarge elk ljochtsjend idee fan 'e ieu derfoar. Voltaire, de deïst, waard ôfdien as in ateïst.

FRIJHEID, - wat betsjutte it rjocht om te dwaan wat oaren GEEN sear docht, waard ferklaaid as de rjocht om oaren te
bloedzjen. ******ebook converter DEMO Wettermerken*******

Machine Translated by Google

GELIKHEID yn Jefferson syn mûle betsjutte dat manlju deselde rjochten hiene by de wet; dat gjin minske berne waard mei in ûnoerwinlike beheining. It hie in smaak fan Burns syn "in man is in man foar in man", mar it betsjutte, yn Jefferson syn tiid, net iens algemien kiesrjocht. Kiesrjocht koe in beleanning fan fertsjinste wêze. It waard net sa strang definiearre as partijlidmaatskip, mar it waard net ûnferwachts op bargen smiten. Foardat dizze sûne geasten feroardiele en ûntreinige wurde koene, wie it needsaaklik foar de woekeraarshorde om it kommunikaasjemiddel sels te ferrieden. Taal moast torpedearre wurde. Elk wurd dat fereare wie, moast útholje wurde om de sluipende gangsters fan bankútjefte, 'Leihkapital', te dekken.

FRIJHEID is ûnmooglik sûnder oarder, en oarder komt fan organisaasje.

In lânbounaasje, lykas dy fan Jefferson meastentiids wie, hie net daliks in gilde-organisaasje nedich lykas de midsiuwske stêden it nedich hiene en it ûntwikkele hiene. Gjin systeem is ûnfeilich en tiidbestindich. Untwikkelje in perfekt sosjaal meganisme en set it yn aksje, en de soannen fan 'e hel sille begjinne mei beiteljen; bloedsûgers sille bloed sûgje en ûngedierte sil ûnoantaaste hoeken ynfektearje.

De mjitte wêryn't de bewarre parse de Angelsaksyske lêzer yn Ingelân en de FS betize hat, is dúdlik yn in brief dy't juster kaam en no op myn buro leit, fan in man dy't perfoarst gjin ûnsin is. Ik sitearje it om te sjen wat it wêze kin:

Yn syn lêste boek seit Christopher Hollis dat Mussolini Itaalje in fatsoenlik jildsysteem jûn hat troch de partikuliere bankiers de macht ôf te nimmen om willekeurich jild of kredyt te meitsjen mei in vulpen. Hy ymplisearret dat de oerheid de útjefte fan jild dêr kontrolearret en *feroarsaket .*
Om't ik net allinnich syn wurd leauwe wol foar sa'n revolúsjonêre herfoarming yn 'e nasjonale ekonomy, dy't mei tosk en nagel bestriden wurde moat troch de bankiers, freegje ik jo oft dat it gefal is. As dat sa is, moat Itaalje in plak wêze om hinne te gean.

Dit is datearre novimber 1937; dat wol sizze, twa jier nei de Italjaanske bankherfoarming. De feiten binne der, mar de jonge man is sa beynfloede troch de parse fan Leihkapital dat hy se gewoan net leauwe kin sûnder persoanlik wurd fan in freon.

Gent krekt sjoen yn it kafee hjirûnder, krekt út Ingelân, hy wist net dat de heffing op ynkorporearre kapitaal wie, net op partikulier kapitaal. Hy tocht dat hy wist wat der bard wie. Hy hie de koarte, ûnbeklamme meidieling yn syn Londenske krante lêzen.

De Russyske revolúsje wie it EINDE fan 'e syklus. It sette it ferrie fan wurden út 'e 19e iuw troch, it brûkte falske taal, lykas yn "diktatuer fan it proletariaat", om diktatuer fan in pear minsken te betsjutten, ensfh. De Bolsjewiken wolle sels no gjin wurden definiearje. Se wolle gjin revolúsje. Teminsten, gjinien dy't ik yn print tsjinkommen bin, of yn dagen doe't se om antwurden fregen, docht dat. Se sille de striid net oangean foar dúdlike termen, foar de dúdlike definysje fan betsjuttingen, sadat hoe't men ek in ôfkear fan guon dingen hie dy't se ferneatigje woene, men gewoan net stilstean kin, ferankere yn har.

Wy kinne, of teminsten ik kin op dit stuit net, dúdlike ynformaasje út Ruslân krije oer wat Stalin monetêr bedoelt. Nimmen beweart sels dat hy, Stalin, it wit. Teminsten haw ik gjin sokke bewearing sjoen, en syn tsjinstanner, de hear Bronstein, is net dúdliker. Dêrfandinne de rôze intelligentsia.

Se geane NET yn op it definiearjen fan wurden. Se geane NET yn op it sammeljen fan ynformaasje. Se besykje net te rapportearjen oer werklike barrens op dit skiereilân, lykas de dieden fan Rossoni en dúdlike ... útspraken.

"Yn it *ammasso* fan nôt is der fierder in politike reden: Brea moat garandearre wurde oan elke Italiaan, sûnder absurde priissprongen, sûnder ymmorele spekulaasjes." Rossoni jout ta dat

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

dit is gjin nije ekonomy, of leaver, syn wurden binne "wy berikke gjin nije ekonomy." Wy BINNE lykwols frij wis fuortkommen fan woartel-foar-de-noas-isme *("jacht"* op lok).

Yn ien sin is dit mear of minder in weromkear nei it systeem fan njoggen fjilden dat Mencius bewûndere. Oan 'e negative kant stelt it jild net DIREKT lyk oan in massa konsumpsjeguod. Mar oan 'e oare kant is it effektyf, om't elke earlike priiskontrôle foar it publyk, en it publyk belang, ynfloed hat op 'e keapkrêft fan sa'n jild dat bestiet. Twa jier lyn skreau in Italjaan, like bekend as Rossoni of miskien better bekend, mar net yn it kabinet, my:

"De twa sykten fan 'e moderne maatskippij binne de legalisearring fan woeker fia de banken, en de legalisaasje fan diefstal yn 'e wetten foar bedriuwen mei beheinde oanspraaklikens."

It wie in priveebrief en ik hie noait hielendal witten oft ik it frij wie om it te sitearjen. Ik fiel my no hielendal frij om dat te dwaan, om't sa'n idee net langer ûnfoarsichtich is. Oft de brief oarspronklik in privee miening wie of in oantsjutting fan wat op it goede momint iepenbier wurde soe, it woartelidee is YN ITALIË yn aksje kaam.

Jo kinne de fassistyske koers mjitte yn graden:

1. Yn 'e Consegna, anno XII: "dissiplinearje de ekonomyske krêften en lykstim se mei de behoeften fan 'e naasje."
2. De taspraak fan Milaan de folgjende hjerst: "produksje oplost, ekonomen oanmoedige troch de steat moat it probleem fan distribúsje oplosse."
3. Autargy. De lear fan CH Douglas. Analogy mei it belied fan Jefferson. De basis fan sûne ekonomyen is al millennia itselde. 'In naasje kin wis GEEN goed en earlik dividend útbetelje oant it wat hat om te dielen.'

De ferskate mooglike metoaden foar it ferdielen fan keapkrêft soene in hiele kwestje nedich hawwe fan dit tydskrift om se te beskriuwen.

Om lof yn wiere mjitte te hâlden, moat de anty-demokrat tajaan dat de Amerikaanske Grûnwet de Amerikaanske regearing it folsleine rjocht jout om har eigen faluta te sintralisearjen. It is neat oars as Rooseveltiaansk slordig en Baruchiaansk ûnsin om ballonnen oer grûnwetlikheid op te blazen. It Amerikaanske Kongres, as it earlik wie en oannommen dat it in pear tsientallen manlju ûnder syn hûnderten apen befette, KOE moarn de keapkrêft fan 'e dollar fêststelle op ien bushel of wat dan ek weet, op seis pûn bêste beefsteak, op twa yards serge of fjouwer pûn wol fan in bepaalde kwaliteit, of wat dan ek fûn waard krekt nei in goede ûndersyk fan nasjonale boarnen.

Nimmen oars as in liger of in man dy't persoanlik polityk foardiel útoefent, kin dit besykje te ferbergjen. Yn 'e FS is it GEEN defekt fan it ferbale ynstrumint fan 'e regearing, mar in woartelrot fan wil of in pure beestachtige ûnwittendheid dy't dizze herfoarmings hinderet.

As sokke herfoarming fascisme is, moat it Jacksoniaansk fascisme wêze. Elk lân hat in foarm fan oarder nedich. De Spaansk-Amerikaanske oarloch, doe't wy bern (bern fan myn tiid) oefene waarden, yntrodusearre in jargon oer iepen oarder. It kin wêze dat de ultime eilannen en it Amerikaanske kontinint in IEPEN oarder easkje, net oanpast oan Jeropa as kontinint. Mar lit ús yn alle gefallen besykje te sjen wat is, en wat west hat, en lit ús besykje dizze realiteiten apart te hâlden fan wat Milords Bunkum en Wunkum ús fertelle, en ús yn har kranten ferteld hawwe.

De dissipline fan troepen yn iepen formaasje ferskilt fan dy fan 'e troepen ûnder Braddock, dy't foar 1776 besochten tsjin Yndianen te fjochtsjen. Ik freegje myn ekskús foar militêre fergelikingen as it om manieren giet.
******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

foar my om dat te dwaan. Mar ik wol myn punt op ien of oare manier dúdlik meitsje. Ik wol in wiere ôfbakening fêststelle foar de wurden "frijheid", "oarder", "ferantwurdlikens", "skiftichheid".

Mussolini syn resinte útspraak dat "it kapitaal yn tsjinst fan 'e steat stiet", is it antwurd op 'e sin fan Adam Smith: "Minsken fan itselde fak komme nea byinoar sûnder in gearspanning tsjin it algemien publyk."

It ferflokte ding oer de bewarre parse, en ynhierde pseudo-ekonomen, is dat se noait de wiere grutheid fan 'e skriuwers dy't se beweare te bewûnderjen, en oan wa't se har skealike teoryen taskriuwe, oan it ljocht bringe. Dy sin fan Smith wie echt.

De 19e iuw hat it noait meimakke. It hie hûndert jier nedich en de smidssoan út Romagna om it antwurd en de lykwicht te finen. Dêrfandinne ferskate corporazioni, of hege sintrale gilde-organisaasjes, ynklusyf de corporazione fan "Foarsjen en Kredyt". Kredyt waard útroppen ta it libbensbloed.

De rest fan dit artikel wurdt tapast op it beantwurdzjen fan ferskate útspraken fan earlike skriuwers.
Iemand moat besykje it hjoeddeiske tinken te korrelearjen, moat besykje bepaalde misferstannen út te sluten, sels as *se net allegear* ta itselde ûnderdiel fan it ûnderwerp hearre.

As fuotnoat yn antwurd op 'e brief dy't freget oer it meitsjen fan har eigen jild yn Itaalje. Itaalje makket har eigen jild, mar kredyt is in natuerlik minsklik produkt. Salang't immen in oar fertrout, kin gjin steat ea folslein foarkomme dat lytse stikken yndividueel kredyt opkomme as it gers, fan natuere, woldiedich en broederlik.

Itaalje hat GEEN steatsferearing. De útdrukking "steatsoanbidding" is betocht út ûnwittendheid en foar propagandadoelen.

Jo kinne it rjochtstreeks út 'e boarne krije. De steat yn Italië is hjir net om yndividueel inisjatyf te ûnderdrukken, mar om misbrûk te foarkommen en in rjochtfeardige maatregel te finen as stridende belangen net genôch ferstân hawwe om har eigen oplossing te finen.

Yn antwurd op in tsiental korrespondinten en oan 'e einen fan twa tsientallen petearen, JA, der binne op dit stuit mankeminten yn 'e Italiaanske bedriuwssteat EN dy binne te tankjen oan it byleauwe, it oerbliuwsel, de smoarge gewoanten fan eardere monopolisten. Der binne yn Itaalje, lykas yn alle lannen, minsklike bargen, en trage en luie geasten dy't noch altyd yn 'e âlde sleat omgean, besykje te sabotearjen, besykje har buorlju te ferrifeljen, en foarkomme dat ienfâldige en naive persoanen it maksimale resultaat krije foar harsels en foar safolle mooglik fan it publyk as har aktiviteiten beynfloedzje kinne.

Mar ik bin der fêst fan oertsjûge dat dizze mankeminten op 'e juste manier oanpakt wurde sille. Ik haw noch nea in oanstriid fûn om ien te ûntmoedigjen dy't himsels derta set om dizze ôfnimmende obstakels, of "wynmûnen", te bestriden.

"De Romeinske donaasje is mjitte," wêrmei't ik bedoel dat it Romeinske sjeny foar 2.000 en mear jierren is in sjeny west foar mjitte.

Der binne grinzen oan 'e macht fan 'e steat (op hokker teory it ek bestjoerd wurdt), guon dingen kin de steat NET dwaan. It ûnmatige Russyske eksperimint is no dwaande mei it yllustrearjen fan wat der bart as de steat besiket te fier boppe syn Plimsoll te laden.

De steat fan 'e 19e iuw besocht it sûnder ballast te dwaan. It Itaalje fan Mussolini is miskien de earste steat dy't him serieus ôffreget hoefolle frijheid yn partikuliere hannen litten wurde kin sûnder dat it sied fan ruïne wurdt.
Ik bedoel dat gjin oare steat dizze fraach ea serieus ûndersocht hat.

Jefferson syn lot foel it kwea fan privileezjes en de wiete rot fan sintralisearre finansjele systemen oan.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

tirannie. Se wisten dat se foar harren tiid net te fier nei it tsjinoerstelde komme koene.

As ik net leaude dat it fascisme yn Itaalje de folsleinste ûntwikkeling en it maksimale fjild fan yndividuele frijheid betsjutte dy't kompatibel wie mei in sûne maatskiplike oarder, soe ik like anty-fascistysk wêze as de rôze-tee-jonges en Frânske pseudo-literatoaren, dy't noch net witte dat der wat begûn is yn Itaalje. Men mei leauwe yn frijheid troch oarder. Jo hawwe folle mear kâns om it te krijen mei fatsoenlike ferkearsregels dan fia hinnekopke of disinvoltura, lykas fan 'e held dy't it slagge om syn eigen kamiel te sjitten tidens in kamieloanfal.

Ik bin no like soargen oer it gebrek oan oerdracht fan ekonomysk en polityk nijs, of bygelyks oer nijs oer de steat fan ekonomysk tinken, as ik my 25 jier lyn soargen makke oer it gebrek oan echt nijs oer boeken. Der wie doe gjin plak dêr't men maklik witte koe wat der yn it bûtenlân skreaun waard. In serieuze anty-fascist soe hjoed witte wolle wêr't er tsjin oanrûn, en oft syn leafste haat oerienkomt mei in besteande en objektive realiteit.

"Der is," seit Karl Winter, yn it oktobernûmer fan Civilta Fascista, "in anty-fascisme yn 'e demokratyske wrâld dat gewoan posysje en kweade trou is; der is ek in anty-fascisme dat ûnwittend en te goeder trou is."

Ik ried dat artikel fan Winter oan, en wat hy te sizzen hat oer links as in konstruktyf elemint yn totalitêre lannen. Beniamino de Ritis draacht ek by oan dat nûmer fan "CF" mei in artikel oer it ferdwinen fan fijannigens tusken (Noard en Súd) yn 'e Feriene Steaten, in artikel dat ien miskien oansette kin om te tinken oer de mooglikheden fan in nij en genêzen Europa.

Ik haw ferskate kearen sein dat elkenien dy't it nije Itaalje op in yntelligînte manier leafhawwe of haatsje wol, teminsten in pear fan 'e Italjaanske moanneblêden lêze moat, lykas Rossoni's *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista,* of *Rassegna Monet aria, bewurke* troch prof. Spinedi, senator Bevione en Furio Lenzi.

Ta beslút, der is ien útdrukking yn it bewûnderingsweardige artikel fan Montague Fordham yn BUQ fan desimber dy't ik graach dúdliker definiearre sjen wol. As hy "twifelet oan de wearde fan spesjale jildútjeften foar konsuminten as sadanich", wit ik net hielendal wat hy bedoelt. Soene guon lêzers net tinke kinne dat sokke útjeften ûnderdiel wiene fan Douglas syn essensjele stelling? Dat binne se net.

As it giet om it lyk meitsjen fan totale keapkrêft oan beskikbere winske guod, koe it ferskil, as dat der is, teoretysk yn 'e direkte merk oanfolle wurde troch elkenien dy't nij jild (of kredyt) oanmeitsje en útjaan koe.

In protte anty-Douglasiten hawwe sjoen dat distribúsje oan de meast behoeftigen de rapste útjeften betsjut. De Britske (ferdomde) útkearing wurdt wis jûn oan minsken dy't NET dwaande binne mei produksje, dat is, oan pro tem net-produsinten. De "pro tem" is in frij tinne teory yn it gefal fan manlju dy't acht jier sûnder wurk binne.

Mar it dividend fan Douglas wurdt jûn, sa't ik my herinnerje dat de majoar ús ferteld hat, oan oandielhâlders, as sadanich, yn 'e naasje. It wurdt jûn mei respekt foar wurk (meast útfynend, mar ek wurk oan 'e bou fan fabriken) útfierd troch ús foarâlden, dat is, troch arbeiders dy't net mear oanwêzich binne om iten te iten en huzen te brûken.

Ik wit net oft de hear Fordham de útkearing foar bern, yn Itaalje, beskôget as jûn oan takomstige produsinten of oan net-produsinten pro tem; it wurdt wis jûn oan direkte konsuminten en pro tem net-produsinten.

Der binne teminsten de folgjende alternativen, dy't de folgjende betingsten hawwe.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Kredytútjefte - as net makke as in direkte útjefte fan net-rintedragende "mjitten oanspraken", d.w.s. steatsbiljetten (sa't se teminsten yn 1816 begrepen waarden troch Jefferson en troch alle ynformearre ekonomen sûnt dy tiid), wurdt útjûn troch lienen en it beteljen fan rinte, en ik wol graach witte wa't de hear F. tinkt dat sokke rinte ûntfange moat, sels as it sa leech is as wat de hear Roosevelt betelje moat oan oanhingers fan âlde ideeën.

Útjeften fan liend kredyt wurde registrearre as skuld.

Kwesties fan net-liende kredyt binne jildproblemen.

De hear Fordham seit "spesjale jildproblemen", en ik wol hjir net ûnrjochtfeardich yn lêze dat dat betsjut "útjeften fan spesjale soarten" jild.

Ik wol lykwols dúdlik meitsje dat in útjefte fan moneta d'Avigliano- of Gesellite-skrip mei syn demurrage-last in útjefte is fan ôfmjitten oanspraken dy't yn 100 moannen ferdwine, wêrtroch't gjin skuld oerbliuwt.

Douglas neamt de moanlikse postsegels in belesting, mar ik wiis der nochris op dat de steat, troch in mjitte fan ruil te jaan dy't ek in útwikselbere claim is, in tsjinst leveret en dat de moanlikse postsegel beskôge wurde kin as in kompensaasje foar sokke tsjinst. It elimineert yn alle gefallen de needsaak foar oare belestingen oant in bedrach gelyk oan 12 prosint fan it jild yn omloop per jier.

It is makliker te begripen as ien fan Douglas syn annulearringsskema's. De pedagogyske wearde is enoarm. Ik bedoel dat sels hiel ienfâldige minsken dy't sokke jild brûkt hawwe in folle dúdliker idee hawwe fan wat jild IS as de algemiene groep Cambridge-studinten fan "ekonomy".

Der binne ferskate alternative regelingen foar demurragekosten op net brûkte keapkrêft, mar gjinien fan harren is sa algemien edukatyf. It Milhaud-plan soe bygelyks mar in pear eksporteurs en ymporteurs en in pear fan harren kantoarmeiwurkers opliede.

Fansels, as jo kredyt of jild of sels spesjale soarten jild útjaan boppe de beskikbere GEWENSTE guod, hawwe jo in ynflaasje, dat is in sykte, dy't it doel fan 'e útjefte tsjinsprekt, BEHALVE as jo priisfêststelling troch de oerheid hawwe, lykas easke troch Douglas en OPERATIVE yn Itaalje hjoed.

Devaluaasje is bedroch en boppedat is it in drastyske fermindering fan 'e hoemannichte keapkrêft yn 't algemien. De man dy't it momint fan in devaluaasje kiest, kin altyd immen oars oplichtsje.
Sels as syn bedoeling fatsoenlik is, ferliedt er en twingt er hast spekulaasje ôf troch oplichters en troch manlju dy't it dreech hawwe en stride om te libjen yn 'e wylde rin fan hannelsaktiviteit en in helsk merkantilistysk-woekermilieu.

De goudbesitters, dy't fierstente tûker, slûchslimmer en bloedsûger binne as it grutte publyk, hawwe, hiel natuerlik, en (as wy net sokke ezels wiene) ynstruktyf, stabilisaasjefûnsen oprjochte, om HAR belangen te behartigjen.

In slaaf is ien dy't wachtet oant immen him befrijt.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Marxisme, de lear fan ferfal troch Francis Mcevoy

MARXISME is de lear fan universele ferneatiging dy't foarsteld wurdt troch de Dútske Joad, Karl Marx, dy't politike útdrukking fûn hat yn Ruslân ûnder it label "kommunisme".
Dizze lêste bedroch, ûntdien fan syn pseudo-wittenskiplike jargon oer dialektysk materialisme, en syn mumbo-jumbo foar dupes - diktatuer fan it proletariaat, bruorskip fan 'e minske, en de rest - iepenbieret himsels as neat oars as in rezjym fan despotysk steatskapitalisme, ûnderhâlden troch moard en terreur. Yn syn systeem fan kollektivisaasje is kollektyf vampirisme de dominante faktor.

It hoecht net sein te wurden dat it utopyske lykweardigens fan 'e denasjonalisearre yntellektueel nea earne bestien hat, mar it is net it politike saneamde kommunisme dat direkt gefaar foar dit lân bedriget. Dat soe de definitive foltôging wêze, mar foardat de oriïntaalske kommissarissen ta har rjocht komme kinne, moatte de geasten fan 'e potinsjele slachtoffers taret wurde op 'e barren, dat wol sizze, ferdraaid en fergiftige wurde oant de nedige mjitte fan ûntfanklikens. Hjir leit de taak fan it kulturele marxisme, de foarriedige bolsjewisaasje fan 'e geast, fasilitearre troch de ûnferskillige tolerânsje-psychose fan it liberalisme, ynherent oan 'e sosjaaldemokrasy, en dy't liedt ta syn definitive ûnûntkomber ynstoarting.

Sa hat it Marxisme yn Ruslân foarearst politike oerhân en kontrolearret dêrmei elke sfear fan aktiviteit, wylst hjir, en yn 'e oare demokrasyen, syn korrupte ynfloed oant no ta benammen dúdlik is yn it sosjale en kulturele libben. Dit is folle mear ferriedlik en fûneminteel destruktyf as elke gewoane doktrinêre politike aktiviteit, want it leauwen fan subversyf materialisme, subtyl ynfierd yn it libben fan in folk, is de ferneatiger fan alle spiritualiteit, morele wearden en nasjonale kultuer. It is, om de wurden fan Mommsen te sitearjen, "in aktive fermentaasje fan kosmopolitisme en nasjonale ûntbining." In protte minsken, sawol tsjinstanners as duplikaten fan it politike kommunisme, lykas grutte eleminten fan 'e oerflakkige massa's, driuwe ûnbewust yn 'e Saragossesee fan kultureel bolsjewisme op 'e protte ûnsûne streamingen dy't it hjoeddeiske libben ynfektearje.

Talryk binne de blommen fan it kwea dy't de sensaasjesykers en de hedonisten fan lokje
de moderne stêden, mei de irisaasje fan har ferfal!

Fergelykje wat hjoed de dei keunst hjit mei de fassinearjende prestaasjes fan it Elizabethaanske tiidrek, of mei dy fan oare en mindere tiden, sels oant it begjin fan 'e hjoeddeiske ieu. De ferstomming fan 'e *folksgeast* sette serieus yn mei de komst fan 'e yndustriële revolúsje, en de dêrmei geande ferneatiging fan 'e boerestân. Om't it no amorf wurden is, is it net by steat om te reagearjen tsjin geastlike ynfeksje. Nettsjinsteande alles koe de 19e ieu lykwols yn syn delgong noch guon grutte skriuwers en dichters, goede skilders en betûfte komponisten sjen litte.

Wat is it yntellektuele iten fan 'e minsken hjoed, it ambrosia fan ús sillige demokrasy?
Surrealistysk skilderjen en byldhouwen, in orgie fan morbide en ferfoarme ferbyldings, dy't syn kakofonyske tsjinhinger fynt yn sjongen en hjit-ritme - junglemuzyk fersmoarge mei de neuroaze fan 'e nachtklub. Films fol mei opwining, kosmopolitisme en propaganda. Boeken en tydskriften, sensasjoneel of seksueel, of beide. Kranten fol mei leagens, trivialiteiten en foto's dy't mear bedoeld binne om oandacht te lûken nei de lichems fan froulju as nei har gesichten. It is eigenaardich dat safolle "moaie en glamoureuze Miss-so-and-so's" har rokken omheech lûke moatte om

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

fotografearre wurde.

Yn 'e ekonomyske sfear jout it liberalisme, dat it filosofyske leitmotiv is fan alle demokratyske partijen, ûnbehindere romte oan rôfdierynstinkten, en de dominaasje of útstjerren fan 'e swakken en minder slûchslimme troch de sterken. De apokrife humanitêren dy't elke taflecht ta fysike krêft feroardielje, freegje om gjin beheining op it útoefenjen fan massale jildmacht, of de ekonomyske tirannie fan gewetenleaze "sakefeardigens". En dochs kinne der oare en mear ferachtelike foarmen fan pesten wêze as rûch fysyk geweld.

Slavernij en ûnderwerping binne net altyd allinich fysyk. Yndividuen dy't gjin ien rêdende genede hawwe, en gjin talint bûten gewoane hannelslist, kinne, en dogge, oare ûneinich mear weardich en bejeftige minsken twinge ta in steat fan ekstreme ekonomyske ôfhinklikens. Se hawwe de striid nei it terrein brocht dêr't se witte dat se wis binne fan winnen, dêr't de koade fan Mammon allegear hearskjend is. Under de jilddiktatuer is winst needsaaklikerwize it earste en lêste doel, en massa-standerdisaasje yn elke faze fan it libben biedt de meast rasjonalisearre en dêrom lukrative metoade om de iepenbiere molkkoe te leegjen. De naasje fynt himsels hieltyd mear dominearre troch it finansjele en kommersjele keatlingsysteem fan 'e widze oant it grêf. Morele, geastlike en kulturele idealen binne gjin "beteljende proposysjes". Se kinne net "opboud" of "droegen" wurde op 'e oandielbeurzen. Ek minsken dy't se hawwe, misse de nedige folgzaamheid en apaty om de meidoggers te wurden fan standerdisearre eksploitaasje en dupery.

Sa marsjeart Marxistyske geastlike subversje hân yn hân mei kommersjeel materialisme, en "winst makket" fan ûnferstân en dekadinsje. Ien foarbyld dat him útbret nei in oar (in útdrukking dy't de ynstoarting fan 'e moderne demokratyske geast kristallisearret) loslittenskip dat noch mear loslittenskip wekket, en kulminearret yn ûnkontrolearre misbrûk. It klassike tinne ein fan 'e wig skode hjir, dêr en oeral yn, en de bres waard grutter, oant de "echte" naasje ta syn ûndergong weifalt.

De apostels fan ferfal neame dit "foarútgong". It is, mar foarútgong op harren eigen oanwiisde wei nei Gehenna. De hark syn foarútgong fan geastlik bolsjewisme, de rot-darm fan it Marxisme dy't de fitale organen fan 'e naasje korrodearret - in sinister afrodisiakum dat wurdt tapast troch de tsjoenders fan dekadinsje ûnder de ferskate labels fan demokratyske frijheid, selsútdrukking en avansearre tinken. "Men moat mei de tiid meigean" is it futile stekwurd, as wie de hjoeddeiske sosjale anargy it resultaat fan "oermacht", en wie it it ûnherstelbere lot wurden fan it Britske folk om te beswyken yn in wirwar fan kosmopolityske degeneraasje.

Begeliedend mei de morele en kulturele ferfal komt de lear fan rasiale atrofy en mingrelisaasje yn it hjoeddeiske fjild, en deselde distillearders fan gif binne foaroan yn 'e kampanje foar rasbeperking en it ôfskaffen fan 'e kleurgrins. De minsken op it plattelân, de boarne fan nasjonale sûnens en kultuer, wurde ekonomysk wurgd, en de barrière fan har ynstinktyf ferset fuorthelle. De lêste oerbliuwsels wurde yn 'e stêden sammele foar in keunstmjittige en ûnnatuerlike omjouwing om har diel te meitsjen fan 'e ûntwoartele megapolitaanse massa, skieden fan 'e natuer, en it oantal passive, purblinde slachtoffers fan finansjele demokrasy te fergrutsjen foar de gruttere winst fan 'e ynternasjonale ketenwinkels en bioskopen.

Noch wykeinútstapkes nei it plattelân of nei de see, noch it bewenjen fan healfrijsteande filla's yn túnfoarstêden, kinne de grutte ûntrochsetting fan it folk, de hast totale ferneatiging fan 'e Ingelske boerestân, kompensearje, want neist de ekonomyske gefaren binne de morele, fysike en kulturele effekten ûnberekkenber. Yn it gesicht fan 'e driuwende needsaak foar in folsleine reoriïntaasje en opnij plannen fan ús nasjonale ekonomy jout de sosjale demokrasy ús "griene gordels" en "nasjonale fitness"-kampanjes. Bernlike palliativen, sânkastielen en fantasijen. De wykeinflechtlingen

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

út in meganisearre beskaving nimme de stêd mei yn har gedachten, en reflektearje it yn har ûnderbewuste aksjes. It begeliedt har yn har spraak en literatuer, har jazzplaten foar de draachbere grammofoan, en har draadloze sets, yn har stedsgemak en har affektaasjes.
Smart Alick ferfangt de lang fergetten Amyntas, en in steatotyske Joadinne yn koarte broek is syn Amaryllis. (“O Sjonger fan Persephone.”) Op syk nei Arkadië fine se in weiferkeaphûs. Se hearre net de pipen fan Pan yn blêdige iepen plakken, mar jammerje in negroïde jazzliet, of de Ynternasjonale, yn ferlitten fjilden dy't wachtsje op "ûntwikkeling", dêr't de feeën wei flechte binne.

Yn sa'n sfear fan ferfal bloeit it Marxisme as frucht fan 'e Deade See, wylst minsklikheid, swakte, gierigens, ijdelheid en ûndeugd oansprutsen en eksploitearre wurde. Unsûne smaken en oanstriid wurde opwekke troch suggestje en propaganda fan "it foartou jaan", en dan sinysk "publike fraach" neamd. De moaiste fan ús famkes litte har lokkens sjen yn films, yn ynternasjonale dûnsgroepen, of "strip tease" yn bûtenlânske kabarets foar it mearkleurige skuim fan 'e minskheid.

De apotheose fan nasjonale degeneraasje, as it net kontrolearre wurdt, is kontrôle troch polityk bolsjewisme. It Marxistyske plan is om it stikem op te lizzen ûnder it masker fan in pseudo-idealistysk sosjalisme, as de kollektive geast genôch fergiftige is troch it firus fan kollektive ferfal. De minions fan it Marxisme ûndermynje mei de yntensiteit fan in pleach fan muskusrotten, en elke ûnferantwurdlike willesyker, elke apatyske egoïst, en elke ûnferstannige imbesyl dy't tinkt dat it modieus of tûk is om alles tradisjoneel, patriottysk en sûn te feroardieljen, helpt de momentum fan ús nasjonale delgong te fergrutsjen.

It skrift hinget oan 'e muorre. Hawwe de minsken eagen foar neat oars as beursrapporten, sportresultaten, it deistige programma fan meager wille, gruweldaden en ferfolging, en de anty-fascistyske litany fan haat? It is betsjuttingsfol dat it krekt is tsjin dejingen dy't it foarteken fan dat skrift sjoen en begrepen hawwe, dat al dit hyena-eftige grommen rjochte is.

It marxisme profitearret fan elke dwaasheid en swakte, siket it gewricht yn alle wapenrusting, en easke tolerânsje en noch mear tolerânsje, oant de tiid kommen is foar it oplein fan syn eigen ûnmjitbere yntolerânsje.

Sels as it wurk fan kwea mar heal folbrocht bliuwt, soe de ferneatiging fan 'e siel fan Brittanje wis in te grut offer wêze op it alter fan 'e Anty-Christus.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De fijân is it liberalisme troch JK Heydon

DIEL IEN

De naasje is in natuerlike ienheid, dy't funksjonearret as in libben organisme troch in mienskiplike leafde dy't de yndividuen dy't it foarmje byinoar hâldt. It bestiet fan natuere, want de minske is fan natuere sawol sosjaal as yndividueel; it bestiet foar it mienskiplik goed, dat, lykas Aristoteles erkende, sublymer is as it yndividuele goed; en it foarmet dêrom in libben dat yn guon opsichten de libbens fan 'e yndividuen dy't it op elk bepaald momint foarmje, oertreft.

Ik sis "yn guon opsichten", om't de wierheid altyd yn lykwicht is tusken flaters dy't it iene aspekt derfan oerdriuwe en it oare negearje. It is in flater om te sizzen, mei Hegel, dat de naasje it yndividu yn alle opsichten oertreft, krekt sa't it in flater is om te sizzen, mei de liberalen, dat de naasje net mear is as de rekkenkundige som fan har yndividuen. De wierheid leit tusken dizze flaters. De naasje is in ienheid dy't út dielen bestiet, en dêrom hat it in grutter wêzen as har dielen; om't dat wat gearstald is in grutter wêzen hat as dat wêrfan it gearstald is. It hat in prinsipe fan gearstalling, yn it hjoeddeiske gefal leafde, dy't de mooglikheden fan har komponinten aktualisearret, en sa in grutter wêzen foarmet. Boppedat is it gruttere wêzen fan 'e naasje op in protte manieren dúdlik.

De naasje hat in beskate natuerlike ûnstjerlikheid dy't har yndividuen net hawwe; it hat in beskate mjitte fan 'e skeppingskrêft, dy't leit yn har fûnemintele ienheden, de famyljes; it hat it rjocht om it libben fan it yndividu te nimmen foar in foldwaande saak, dy't gjin yndividu hat. Dêrom is it dúdlik dat de naasje, de perfekte mienskip, de yndividuen dy't it foarmje, oertreft.

Mar dit alles jildt allinnich yn 'e oarder fan 'e natuer, dat is de oarder wêryn't de naasje bestiet.
De minske, it yndividu, yn tsjinstelling ta de naasje, is in boppenatuerlik wêzen. Hy hat gjin natuerlik doel, strikt sjoen; hy hat allinnich in boppenatuerlik doel, dêr't al syn natuerlike libben, persoanlik as sosjaal, oan ûndergeskikt is. Dêrtroch folget dat de naasje, dy't allinnich yn 'e natuerlike oarder is, ûndergeskikt is oan it yndividu wat finaliteit oanbelanget. It bestiet fan natuere, krekt sadat syn yndividuen bestean kinne, en dan yn steat steld wurde kinne om it boppenatuerlike doel te berikken wêrfoar't se bestean binne.

Dizze saak is fan it grutste belang en fascisten sille der goed oan dwaan om it dúdlik te hâlden, oars kinne se de kearn fan 'e krêft fan har saak yn gefaar bringe. It gebrûk fan it wurd "totalitaristysk" moat ôfwiisd wurde, om't it tige dûbelsinnich is, foaral as it ûnderskied dat ik krekt makke haw net dúdlik foar eagen is. Wylst it kommunisme strikt totalitêr is, en ûntkent dat it yndividu in boppenatuerlik doel of rjochten hat tsjin 'e boargerlike macht, binne fascisten soms tefreden mei in neerbuigjende hâlding tsjin religy, as koenen se mei rjocht in absolute totalitarisme opeaskje, mar it genereus ôfwize yn it gefal fan religieuze praktiken. As dit har wirklike hâlding fertsjintwurdige, soe it de hiele krêft fan har saak ferneatigje, en de beskuldiging rjochtfeardigje dat it fascisme yn essinsje net ferskilt fan it kommunisme. Lit ús it sa dúdlik as middeis hâlde dat wy it nasjonale organisme grutter hâlde as de yndividuen, allinich yn 'e oarder fan' e natuer en ta it doel fan it mienskiplik goed, dat mienskiplik goed begrepen wurde moat yn it ljocht fan it boppenatuerlike bestimming fan 'e yndividuen.

Sels mei dit dúdlik makke, moat it gebrûk fan "totalitarysk" noch altyd ôfwiisd wurde, om't it liedt ta ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

misferstân. It suggerearret dat de Steat, yn 'e sin fan 'e boargerlike macht fan 'e hearsker, it rjocht opeaskje koe om dingen te dwaan lykas it fuortheljen fan bern út 'e kontrôle fan har âlden, as it passend achte waard, sels as de âlden miskien neat dien hawwe om har natuerlike rjocht om har bern grut te bringen te ferliezen. Sok rjocht kin fansels net troch de Steat opeaske wurde, om't it tsjin 'e natuer is om it gesin te ferneatigjen, en dêrom kin it net mooglik foar it mienskiplik belang wêze. Fascisten bedoele net sa'n ûnnatuerlike oanspraak te meitsjen; mar se neame harsels soms totalitêr foar klam, wat betsjut dat se totale autoriteit opeaskje om te regearjen foar it mienskiplik belang. Dit gebrûk fan it wurd is ferdigenber; mar it is te iepen foar ferkearde foarstelling, en sels foar ûnskuldich misferstân.

Boppedat is de bedoelde klam hielendal net nedich. De sûne lear fan Boargerlike Macht hoecht gjin klam te lizzen, want it is dat de hearsker *folsleine* macht hat foar it boargerlik goed troch natuerwet. Gjin macht kin foller wêze as folslein, en dêr kin de saak it bêste litten wurde, útsein om te beskôgjen wat bedoeld wurdt mei boargerlik goed.

Yn dit ferbân moat opmurken wurde dat it nasjonale organisme net sûnder ynterne struktuer is. Krektoarsom, it is organysk yn syn hiele massa. Leafde is syn libbensprinsipe, fan houliks- en âlderlike leafde yn 'e famylje oant patriottisme dat persoanlikheid jout oan 'e naasje as gehiel; en tusken dizze beheinde manifestaasjes foarmet it tuskenlizzende konsintraasjes fan alle soarten en soarten, polityk, kultureel en ekonomysk, dy't oerienkomme mei de behoeften fan 'e naasje, of mei de behoeften fan 'e yndividuen yn ferskate sosjale, mar subnasjonale kapasiteiten. In man kin tagelyk in man wêze, in kiezer yn nasjonale en subnasjonale polityk, in dokter, in oandielhâlder yn ferskate bedriuwen, in golfer, in natuerkundige, in keunstleafhawwer, en folle mear dingen; en yn elke kapasiteit, guon fan nasjonaal belang en guon net, fynt hy himsels ferienige mei oare yndividuen troch de bân fan in mienskiplike leafde.

Guon fan 'e organyske konsintraasjes binnen de naasje binne fan sa'n libbensbelang dat wy se allinich fergelykje kinne mei de wichtichste organen fan in minske, wylst oaren mear sierlik binne. Sa is de hearsker dúdlik it haad fan 'e naasje, lânbou en yndustry binne syn hannen, en ferfier is syn reade bloed; publisiteit is it nasjonale ear, en it leger is de beskermjende hûd; de plysje binne miskien de fagocyten, ensafuorthinne. De Keninklike Akademy, oan 'e oare kant, is in moaie dimple, winsklik en tsjinnet in doel foar sûnens en lok, mar fan minder urginsje.

Om't it libben fan it nasjonale organisme sa is, sil dêrút folgje dat frijheid foar elk yndividu bestiet yn it hawwen fan 'e kâns om in harmonieuze lykwicht te berikken tusken alle aspekten fan syn libben dy't foar him eigen binne mei it each op syn algemiene en bysûndere aard, oft dizze aspekten yndividueel of sosjaal, wichtich of ûnbelangryk binne. En wat mear is, kâns yn dit ferbân moat yn in positive sin begrepen wurde, om't leafde it prinsipe fan it sosjale libben is.
Kâns is net allinnich in *laissez faire* om in oanpassing te meitsjen dy't miskien in praktyske ûnmooglikheid is, mar de mienskip moat alle foarsjennings en oanmoediging jaan foar in man om in harmony te berikken yn alle aspekten fan syn libben, sadat neat oars as syn eigen gebrek oan leafde him tsjinhâlde kin.

Kâns, yn 'e oare sin fan allinnich it ûntbrekken fan aktive previnsje, kin miskien frijheid neamd wurde, mar it is fier fan frijheid. Bygelyks, etyka biedt ferskate kritearia wêrmei't wy, teminsten sawat, kinne skatte wat it rjochtfeardige lean fan in arbeider is yn jûne omstannichheden.
Dit lean kin ûnder gjin omstannichheden minder wêze as it lean dat de man en syn famylje yn sober komfort ûnderhâlde sil, en it sil mear wêze as dit as de rykdom dy't produsearre wurdt, foar in part troch de arbeid fan 'e man, mear as genôch is om in bleate kompensaasje te jaan oan alle minsklike aginten dy't belutsen binne by de produksje fan 'e rykdom. Mar de liberale teory negeart it rjochtfeardige lean fan 'e etyk en beskôget arbeid as in guod dat sa goedkeap mooglik kocht wurde moat op 'e arbeidsmerk; it hâldt der rekken mei dat in natuerlik lean ûntstean sil út it frije spul fan fraach en oanbod nei arbeid;

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

en dit is de teory fan leanen dy't hjoed de dei yn 'e hiele Liberale organisaasje fan Ingelân belichaamd is, ek al is absolute *laissez faire* flink beheind troch sosjale wetjouwing. Yn dizze omstannichheden is it miskien net pure ûnsin om te sizzen dat de arbeider *frij* is om it merklean te wegerjen en it rjochtfeardige lean te easkjen, dat de wurkjouwer *frij* is om it rjochtfeardige lean te beteljen en it merklean te negearjen. Ekonomen sprekke oer it leankontrakt as in frij kontrakt, en dit kin in betsjutting hawwe, krekt sa't it in betsjutting hat om te sizzen dat ik frij bin om nei de moanne te klimmen. De arbeider is frij om in ûnrjochtfeardich lean te akseptearjen of him by de wurkleazen oan te sluten; yn ús frije lân is it gjin strafber misdriuw om wurkleas te wêzen. En sa is de wurkjouwer frij om in ûnrjochtfeardich lean te beteljen of te beswiken foar de frije konkurrinsje fan syn rivalen en op te hâlden mei it útfieren fan syn sosjale funksje as wurkjouwer. Mar noch arbeider noch wurkjouwer kinne rjocht easkje of jaan en dochs lang trochgean mei it útfieren fan syn sosjale funksje. Dêrom genietet gjin fan beiden frijheid.
Frijheid fereasket as it absolute minimum dat rjochtfeardigens dien wurde kin by it útfieren fan sosjale funksjes, want rjochtfeardigens komt foar leafde. As leafde it libbensprinsipe is fan it sosjale organisme en it kin himsels net sjen litte yn bleate sosjale rjochtfeardigens, dan moat it sosjale organisme dúdlik siik wêze en frijheid beheind. Frijheid is sosjale sûnens, in sosjale omjouwing wêryn it yndividu alle mooglikheden en oanmoediging hat om in harmony te befoarderjen yn alle aspekten fan syn libben.

Dit is de wiere teory fan frijheid en lit ús it fergelykje mei de falske liberale teory, temidden fan 'e deadspine wêrfan't de Angelsaksyske beskaving noch altyd manmoedich en jammerdearlik besiket te bloeien. Op syn bêst identifisearret de liberale teory frijheid net mei *laissez faire;* dizze identifikaasje wie in natuerlike ûntwikkeling fan in teory dy't oarspronklik minder dúdlik falsk wie. Op syn bêst en meast presintabel beskôget de liberale teory frijheid as in lykwicht tusken persoanlike frijheid fan hanneljen en ferplichtingen dy't ûntsteane út in sosjaal kontrakt dat de boargers wurde beskôge as ûnderling oangien foar de goede oarder, wêrfan de betingsten fêststeld wurde moatte troch ferwizing nei de publike opiny, want de stim fan it folk is de stim fan God.
Yndivideel eigenbelang is de ienige krêft dy't erkend wurdt as wurkjend, nammentlik gewoan eigenbelang as persoanlike frijheid beskôge wurdt, en in ferljochte soarte fan eigenbelang as de needsaaklike beheiningen fan persoanlike frijheid beskôge wurde. Leafde komt hielendal net yn it gefal, om't alle opoffering fan persoanlike frijheid dy't nedich wêze kin foar de oarder beskôge wurdt as foldwaande ferantwurde troch ferljochte eigenbelang.

No, dizze teory soe hiel goed wurkje kinne as minsken perfekt wiene. It soe keunstmjittich en gewoan falsk wêze yn syn formulearring, mar ik sjoch gjin reden wêrom't it net deselde resultaten soe opleverje as de wiere teory; om't eigenbelang, yn syn perfeksje, itselde doel hat as leafde, nammentlik de kar foar it heechste goed.

Mar wy binne net perfekt. Wy binne yn essinsje goed en wierheidleafhawwend, mar net perfekt; wy binne perfoarst ferfoarme nei eigenbelang fan it soarte dat egoïsme neamd wurdt, dat it tsjinoerstelde is fan leafde. De ferfoarming is net genôch om ús oars as goed en moai fan natuere te meitsjen, mar it is in dúdlike en ûnûntkenbere smet. Nimmen ûntkent of kin it bestean dêrfan ûntkenne, oft hy no oan 'e kristlike lear fan 'e fal hâldt of ús beskôget as evoluearjend fan apen nei superminsken.

Mei dit sa, kinne jo ferwachtsje dat de Liberale teory likefolle, mar net mear, fan perfekte wurking ôfwykt as de minskheid ôfwykt fan perfekte ferljochting yn har wurdearring fan eigenbelang; en jo kinne freegje hokker bettere wurkhypotese wy ferwachtsje of hoopje kinne yn in ûnfolsleine wrâld. It is allegear hiel moai om te praten oer leafde as it libbensprinsipe fan 'e maatskippij; mar om't de wurking fan 'e leafdesteory likefolle beynfloede wurdt troch ús oanstriid ta egoïsme as de ferljochte-eigenbelangteory, wat win ik dan as ik de iene teory foar de oare ferfang?

Sokke redenearring kin miskien falsk wêze, mar it soe falsk wêze, want de leafdesteory is wier, wylst ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

de teory fan ferljochte eigenbelang, wat win ik derfan dat de falske teory better wurket as in gewoan falske teory soe moatte, om't leafde bliuwt om it te helpen; en ik jou ta dat de wiere teory net sa goed sil wurkje as it moat, om't leafde fersmoarge is troch egoïsme. Mar nettsjinsteande dat is it noch altyd wier dat de Liberale teory in falske teory is, en in falske teory yn minsklike saken moat, om't wy ûnfolslein binne, op 'e lange termyn ta ûndergong liede. It moat sa wêze, út abstrakte prinsipes wei.

Mar ik hoech net te fertrouwen op abstrakt redenearjen. De Liberale teory is lang genôch by ús om ús it ferneatigjende proses eins oan it wurk te observearjen. Doe't it earst formulearre waard, wie de ûnfolsleinens fan syn wurking miskien net grutter as de ûnfolsleinens fan 'e minskheid. Eins hie it hielendal gjin wichtige wurking; it wie pas doe't de teory útdrukking fûn yn ekonomyske lear, en yn politike aksje basearre dêrop, dat syn wurking groeide ta de Liberale organisaasje fan 'e maatskippij dy't ús no hast hulpeloos yn syn greep hat.

De útdrukking fan 'e suver teoretyske hypoteze fan it liberalisme yn 'e ekonomy, en yn 'e polityk dy't dêrop basearre wie, wie in kwestje fan redenearring; en dy redenearring wie it begjin fan it degenerative proses. Salang't it hert frij wie om de falske teory te oerskriuwen, koene der gjin resultaten leger wêze as de leechheid fan 'e minskheid; mar redenearring op basis fan in falske teory kin sûnder grinzen liede ta leechheid. Yn it earstoan wie de ferûnderstelde lykwicht tusken persoanlike frijheid fan hanneljen en offers foar de oarder miskien mar in bytsje ferfoarme nei de kant fan persoanlike frijheid; mar doe't minsken wend rekken oan dy falske lykwicht en oer de saak begûnen te redenearjen, fûnen har streak fan egoïsme maklik ekskuses om de lykwicht wat mear yn it foardiel fan persoanlike frijheid te smiten. En sa gie it proses troch oant wy kamen by de neakene *laissez faire,* dy't plechtich útsprutsen waard as de heechste ekonomyske en politike wiisheid.

Tsjin dy tiid wiene wy de slaven fan 'e falske teory, teminsten yn ús kapasiteit as yndividuen. It hie gjin nut dat in man goedhertich wie; ûnbeheinde konkurrinsje wie oan 'e oarder fan 'e dei en waard beskerme troch de wetten fan it lân en de hiele organisaasje fan 'e maatskippij; in goedhertich man koe allinich suchtsje en himsels fertelle dat saken saken wiene, dat de wetten fan 'e ekonomy de ûnferbidlike wetten fan 'e jungle wiene - ite of iten wurde.

Mar de minsklike natuer bleau goed en moai, en de resultaten fan *laissez faire* wiene iepenlik skokkend. It yndividu koe neat dwaan om it te feroarjen, mar de mienskip as gehiel koe de wet fan 'e jungle beheine; en sa kaam it dat minsken har ta politike aksje kearden, wêrfan se earder easke hiene dat it de yndustry mei rêst liet, en har oproppen om mear en mear yn te gripen troch sosjale wetjouwing.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nasjonaal-sosjalist troch William Joyce

THOMAS CARLYLE stiet op it earste plak ûnder de Britske tinkers dy't him foargongen en lieten yn harren geskriften guon fan 'e wichtichste tendinzen fan 'e fascistyske filosofy sjen, en fan harren hawwe Shakespeare en Goldsmith in soad bydroegen; mar yn 'e grutte omfang fan Carlyle's geskriften is der neat dat beskôge wurde kin as it produkt fan in nasjonaal-sosjalistyske geast. Hy hie sels de geast fan it nasjonaal-sosjalisme lang foardat de namme bestie. Syn wurden binne altyd de wurden fan in patriot. Syn passyfolle leafde foar it lân soe, yn syn eigen tiid, net foldien hawwe oan 'e testen fan patriottisme, om't it gjin abstraksje wie dy't hy leaf hie, it wiene it folk; en hjir leit krekt it fûnemintele ferskil tusken it âlde patriottisme en it nije. It âlde hâldt him dwaande mei ideeën en bûtenste lineaminten: it nije hâldt him dwaande mei de realiteit fan it folk, en is patriottisme om't it sosjalisme is yn 'e ienige earbere sin dy't oan 'e term ferbûn wurde kin.

It doel fan dit koarte artikel is net om oer Carlyle te skriuwen, him te kritisearjen en ta te foegjen oan 'e al swiere massa generalisaasjes dy't ûnûntkomber om elke grutte skriuwer weefd wurde moat. Noch minder is it ús bedoeling om te besprekken wat de ûnfoarsichtigen soene beskriuwe as "Carlyle's polityk". Lit dejingen dy't in oerfloed oan tiid hawwe ûndersyk dwaan dat bedoeld is om oan te toanen dat de grutte auteur in Whig of in Tory wie. Om oan te toanen dat hy ien fan beide wie, soe lestich wêze; mar los fan 'e swierrichheid soe it nutteloos wêze, om't dizze âlde termen neat betsjutte dat hjoed de dei yn 'e Britske polityk bestiet. Ynstee dêrfan sille wy Thomas Carlyle gewoan nochris yntrodusearje ynstee fan te besykjen ús stelling te bewizen.

Oan dyjingen dy't, ûnferstannich, miskien lang ôfskie fan him nommen hawwe, lit him foar himsels sprekke, en syn wurden sille foar de nasjonaal-sosjalist sawol in ynspiraasje as in befêstiging fan 'e fascistyske teory leverje. Elke foarstanner fan it fascistyske nasjonaal-sosjalisme is bewust fan 'e beskuldiging dy't konstant tsjin syn beweging ynbrocht wurdt: dat hy gearspant om de frijheid te ferneatigjen. Miskien wurdt yndie gjin beskuldiging faker tsjin it nasjonaal-sosjalistyske leauwensbelesting ynbrocht.

As wy troch de siden fan *Ferline en Hjoed blêdzje,* lêze wy: -

> "Frijheid? De wiere frijheid fan in minske soest sizze dat it bestiet út it útfine, of twongen wurde om út te finen, it juste paad en dêrop te gean. Om te learen of leard te wurden hokker wurk hy eins by steat wie om te dwaan, en dan troch tastimming, oertsjûging, en sels twang, om itselde te dwaan. Dat is de wiere segen, eare, 'frijheid' en it maksimum fan wolwêzen. As frijheid dat net is, haw ik foar ien net folle soargen oer frijheid."

Der is wierskynlik noch nea in dúdliker útspraak west dat sûnder dissipline frijheid ûnmooglik is.

Likegoed sjogge wy hjir in dúdlike easke foar it rjocht om te hanneljen. Lykas Sir Oswald Mosley seit: "It begjin fan frijheid is it ein fan ekonomyske gaos. Mar hoe kin ekonomyske gaos oerwûn wurde sûnder de macht om te hanneljen? Konstitúsjonele frijheid moat bewarre wurde, mar dy frijheid wurdt útdrukt yn 'e macht fan it folk om parlemint en regearing te kiezen, en sa de foarm fan liederskip te kiezen dy't it winsket. Fierder as dat kin it net gean." Of om it offisjele manifest fan 'e

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Britske Uny: Fascisme is in liederskip fan 'e naasje. It is gjin diktatuer yn 'e âlde sin fan it wurd, wat betsjuttet dat it regear tsjin 'e wil fan it folk yn giet. It is diktatuer yn 'e moderne sin fan it wurd, wat betsjuttet dat it regear bewapene is troch it folk mei folsleine aksjemacht om problemen te oerwinnen dy't oplost wurde moatte as de naasje libje moat.

Carlyle syn lear fan liederskip en autoriteit omfettet gjin fan 'e hâldingen dy't de âlde partijen oannommen hawwe tsjin klasse. Like ôfstoatlik foar him binne snobisme en klassenoarloch. Lange sitaten kinne amper rjochtfeardige wurde, útsein as se fan útsûnderlike wearde binne, mar hjir nimme wy de frijheid om in lange passaazje te sitearjen, om't it ien fan 'e grutsten is dy't ea yn ús taal skreaun binne:

> "Twa manlju earje ik, en gjin tredde. Earst, de swierfersliten ambachtsman dy't mei ierdske ark moeizaam de Ierde feroveret, en har man syn hân makket. Earbiedweardich foar my is de hurde Hân; krom, rûch; wêryn nettsjinsteande in slûchslimme deugd leit, ûnferslaanber keninklik, lykas fan 'e Scepter fan dizze Planeet. Earbiedweardich is ek it rûge gesicht, troch it waar brún, fersmoarge, mei syn rûge yntelligинsje; want it is it gesicht fan in Man dy't minskelik libbet."
> Och, mar des te earbiedweardiger fanwegen dyn rûchheid, en sels om't wy meilijen mei dy hawwe moatte, lykas ek dy leafhawwe! Swier smeekte Broer! Foar ús wie dyn rêch sa bûgd, foar ús wiene dyn rjochte ledematen en fingers misfoarme: do wiest ús tsjinstplichtige, op wa't it lot foel, en it fjochtsjen fan ús striden wie sa ferneatige. Want ek yn dy lei in troch God skepen Foarm, mar it mocht net ûntfold wurde; ynkruste moast it stean mei de dikke fergroeiingen en ûntsnappingen fan Arbeid; en dyn lichem, lykas dyn siel, mocht gjin frijheid kennen. Dochs wurkje troch, wurkje troch: do bist yn dyn plicht, wês derút wa't wol; do wurkjest foar it folslein ûnmisbere, foar it deistich brea.
>
> In twadde man earje ik, en noch heger: Him dy't sjoen wurdt as er wurket foar it geastlik ûnmisbere; net it deistich brea, mar it Brea fan it Libben. Is hy net ek yn syn plicht; stribbet er nei ynderlike Harmony; iepenbieret er dit, troch died of troch wurd, troch al syn úterlike ynspanningen, oft se heech of leech binne? Heechst fan alles, as syn úterlike en ynderlike ynspanning ien binne: as wy him Keunstner neame kinne; net allinnich ierdske Ambachtsman, mar ynspirearre Tinker, dy't mei himelske ark de himel foar ús feroveret! As de earmen en beskieden arbeidzje dat wy iten hawwe, moat dan net de hege en glorieuze arbeid foar him werom, dat hy Ljocht hat, Begelieding, Frijheid, Unstjerlikheid hat? Dizze twa, yn al har graden, earje ik: al it oare is kaf en stof, dat de wyn lit waaie wêr't er wol.

De weardichheid fan arbeid is nea sa trou útdrukt as yn dizze rigels, dy't allinnich Carlyle as in grutte nasjonaal-sosjalistyske tinker útroppe. In protte is oer itselde ûnderwerp skreaun troch ûntelbere sosjalistyske skriuwers, mar net ien fan harren behannelet it tema op dizze manier. Yn it bêste gefal wurdt arbeid presintearre as in swierrichheid, en yn it minste gefal as in flok, wêrby't harren algemiene hâlding is dat wurk in handich en ûnûntkomber ûnrjocht is dat de minske oandien wurdt en dy't himsels fan skande ferlosse moat troch de heechste priis foar syn tsjinsten te easkjen. Mar hoe heech de priis ek is dy't er krijt, hy sil, yn 'e sosjalistyske filosofy, allinich in "leanslaaf" wêze. It is dêrom nijsgjirrich om te lêzen wat Carlyle te sizzen hat oer de motiven foar heldhaftichheid en prestaasje. Hy skriuwt: "It is in laster tsjin manlju om te sizzen dat se oanset wurde ta heroyske aksje troch gemak, hope op wille,

> beleanning - in sûkerpruim fan hokker soart dan ek yn dizze wrâld of de folgjende. Yn 'e gemeenste sterveling is der wat ealers. De earme flokjende soldaat, ynhierd om deasketten te wurden, hat syn eare fan in soldaat oars as drillregels en de shilling deis. It is net om swiete dingen te priuwen, mar om aadlike en wiere dingen te dwaan, en himsels te rjochtfeardigjen ûnder Gods himel as in troch God makke minske, dat de earmste soan fan Adam dof ferlangt. Lit sjen

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

> him de manier om dat te dwaan, de saaiste deistige drokte ûntsteane yn in held. Se dogge in grutte ûnrjocht oan de minske dy't seit dat hy ferlied wurde moat troch gemak. Swierrichheden, ôfwizing, marteldea, dea, binne de lokkens dy't ynwurkje op it hert fan 'e minske. Untstean it ynderlike geniale libben fan him, jo hawwe in flam dy't alle legere oerwagings ferbaarnt.

Sokke gefoelens as dizze koenen nea har oarsprong krije by finansjele demokrasy of har bewûnderers. Carlyle, lit it opmerke, besprekt hjir motiven foar heldhaftichheid, net foar allinnich wurk. Hy rekket de woartel fan it âlde Marxistyske dogma bekend as de Arbeidsteory fan Wearde en ferneatiget it. Hy lit it dúdlikste begryp sjen fan wat Marx noait begripe soe: dat kreatyf yntellekt en heroyske aksje hielendal net te fergelykjen binne mei de gewoane prosessen fan arbeid; en dat op gjin inkelde manier de edelste en dêrom de wichtichste prestaasjes fan 'e minske binnen de kategory fan allinnich meganyske ynspanning brocht wurde kinne.

Carlyle, sa kin men yntsjinje, stelt de minske allinnich foar as in ûnferstannich of ûnredelik skepsel. As dat sa is, hat Carlyle gelyk.

Yn guon maatskippijen sakket heldendom ta de leechste grinzen. Yn 'e finansjeel-demokratyske lannen fan hjoed wurdt it sels ôfwiisd en hate troch de Joadske finansjers, om't it it nasjonale karakter soe beynfloedzje mei de grutskens dy't nasjonale ûnôfhinklikens easke; mar dat it heroyske motyf de regel kin wêze ynstee fan de útsûndering, is oantoand yn Dútslân en Itaalje, dêr't, hoewol it hiele doel fan it fascistyske systeem is om it lot fan it folk bûten erkenning te ferbetterjen, de grutte mearderheid fan 'e minsken ree is om alles op te offerjen, net foar materiële winst, mar foar de prinsipes dy't se hillich hâlde.

Us auteur lit yn ien tige opfallende passaazje de wiere relaasje sjen tusken arbeid en Ryk. As der folhâlden wurdt dat Thomas Carlyle in gewoane sosjalist wie, moatte wy tinke oan de propaganda dy't it Ynternasjonaal Sosjalisme safolle jierren tsjin it Imperialisme fierd hat, en ien fan 'e opfallendste passaazjes yn Sartor Resartus oanroppe:

"Wier, do Goud-Hofrath," ropt de Professor earne oars: "te drok yndie." Underwilens, hokker diel fan dizze ûnbelangryke ierdske globe hawwe jo eins bewurke en groeven, oant er net mear groeit? Hoe dik is jo befolking yn 'e Pampa's en Savannen fan Amearika; om it âlde Kartago hinne, en yn it binnenlân fan Afrika; op beide hellingen fan 'e Altaïske keten, yn it sintrale platfoarm fan Aazje; yn Spanje, Grikelân, Turkije, Grim Tartary, de Curragh fan Kildare? Ien man, yn ien jier, sa't ik it begrepen haw, as jo him de Ierde liene, sil himsels en njoggen oaren fiede. Helaas, wêr binne no de Hengisten en Alariken fan ús noch gloeiende, noch útwreidzjende Jeropa; dy't, as har hûs te smel wurden is, har oanslute sille, en, lykas Fjoerpylders, dy oerstallige massa's fan ûnoerwinlike libbene moed fierder liede; net no útrisd mei de striidbile en stridswein, mar mei de stoommasine en ploechsjier? Wêr binne se? - Harren wild behâlde?

It is nijsgjirrich om hjir in foarbyld te notearjen fan 'e hâlding foar Aristokrasy dy't Carlyle hast by elke gelegenheid werhellet. Hy wie in te djippe tinker en ûneinich te earlik om te dwaan as wie Aristokrasy net nedich. Kear op kear wurdt dúdlik makke yn 'e rin fan syn skriuwen dat hy him gjin folk foarstelle kin dat as in mienskip hannelet, útsein ûnder lieding fan in klasse lieders. Mar wat hy fan dizze klasse ferwachtet, wurdt ek tige dúdlik makke, en stiet yn it skerpste kontrast mei wat de minsken fan syn tiid krigen en wat de minsken fan ús eigen tiid noch, foar in tige koarte tiid, ferplichte binne te ûntfangen. Hy woe in echt Britsk Ryk bouwe, en dit winsk is dúdlik skreaun yn syn eigen wurden:

> "Ingelân, oer net al te lange tiid sil dit eilân fan ús mar in lyts fraksje fan 'e Ingelsen befetsje."

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

> Yn Amearika, yn Nij-Hollân, east en west oant de Antipoden sels, sil der in Saksendom wêze dat grutte dielen fan 'e wrâld beslacht. En no, wat kin al dizze byinoar hâlde ta praktysk ien naasje, sadat se net útkomme en fjochtsje, mar yn frede en broerlike omgong libje? Dit wurdt terjochte beskôge as it grutste praktyske probleem, it ding dat alle soarten soevereiniteiten en regearingen hjir binne om te berikken.
>
> Wat sil dit berikke? Parlemintswetten, bestjoerlike premiers kinne dat net. Amearika is fan ús skieden foar safier't it parlemint it skiede koe. Neam it net fantastysk, want der sit in soad realiteit yn. Hjir, sis ik, is in Ingelske kening, dy't gjin tiid of tafal, it parlemint of in kombinaasje fan parleminten ûnttrone kin. Dizze kening, Shakespeare, skynt hy net mei kroane soevereiniteit oer ús allegear as it edelste, sêftste, mar dochs sterkste fan 'e sammeltekens; ûnferwoastber?"

De konklúzje is fansels net dat wy Shakespeare as in fascistyske keizer hawwe soene, mar dat de sterkste bannen har krêft eins moatte hawwe yn 'e geastlike kultuer fan ús folk, yn hokker diel fan 'e wrâld se ek binne; en, yn it lêste gefal, betsjut dizze stelling net mear as dat it gedrach en it lot fan folken bepaald wurde troch de filosofyen dy't se oanhâlde. Yngeand ynformearre wêze oer de ealste filosofy is aadlike dieden dwaan; ferneatige wurde mei in bastaardkorrupsje fan negroïde en Semityske kultueren is foar de wite man om ferneatige te wurden.

Carlyle wist dat noch ferdraggen noch konferinsjes de wrâldienheid produsearje koene dy't hy sa winske. It berikken dêrfan koe allinich mooglik makke wurde troch geastlike ienheid. Lykas wy by in oare gelegenheid skreaun hawwe: "Wêr't gjin kollektive geast is, kin gjin kollektive feiligens wêze." Mar dizze boarne fan geastlike krêft, dizze kultuer en filosofy, kin allinich komme fan in wiere aristokrasy dy't net basearre is op sokke klassekonvinsjes as dy't besteane yn finansjele demokrasy. Oan 'e oare kant beklamme Carlyle terjochte it ferbân tusken it eigendom fan lân en de macht om ynfloed te hawwen op 'e kultuer fan in naasje. Yn *it Ferline en it Hjoeddeiske* wurdt goed sein dat "Lân de juste basis is fan in aristokrasy; wa't it lân ek besit, hy is, mear klam as hokker oar, gûverneur, plakferfangend kening fan it folk op it lân. It is yn dizze dagen lykas it wie yn dy fan Henry Plantagenet en Abt Samson, lykas it yn alle dagen wêze sil. It Lân is de Mem fan ús allegearre; fiedt, beskûlet, ferbliidt, ferriket ús allegearre leafdefol: op hoefolle manieren, fan ús earste wekker wurden oant ús lêste sliep op har seinige memmeboezem, omfiemet se, lykas mei seinige memme-earms, ús allegearre."

Carlyle foarsei lykwols de effekten fan 'e Yndustriële Revolúsje net folslein. Hy koe him amper de dei foarstelle dat alles ferneatige wurde soe, en de lânboukundige, de boer, de grûnbesitter ta in posysje fan ellendige ûnmacht fermindere wurde soe, beladen mei de keatlingen fan Joadske woeker.
Hy soe net tocht hawwe dat de lânbesitter yn dizze jammerdearlike tastân de rol fan in woldiedige aristokraat spylje koe; want foar him wie aristokrasy macht, en macht betsjutte ferantwurdlikens en tsjinst. "In Hege Klasse," skriuwt er, "sûnder plichten om te dwaan is as in beam plante op ôfgrûnen; fan waans woartels de hiele ierde ôfbrokkele is. De natuer hat gjin minske dy't net in martelaar is. Wat is de betsjutting fan adel as dit adel is? Yn in dapper lijen foar oaren, net yn in luiheid oaren foar ús lije litte, lei adel ea."

Op elk oere kin men yn Carlyle passaazjes lêze dy't geane oer de omstannichheden fan syn tiid dy't likegoed fan tapassing wêze soene op 'e omstannichheden fan ús. Men kin him amper ôffreegje oft der yn 'e lêste hûndert jier wat mei it parlemint bard is as men lêst:

"It parlemint sil, mei hokker ynspanning dan ek, himsels út dy djippe sleur fan neat-dwaan-routine moatte helje; en leare om, oan alle kanten, wat mear opbouwends te sizzen as Laissez-faire. As it parlemint it net leare kin, wat moat der dan fan it parlemint wurde? De swierrichheden fan miljoenen Ingelân freegje har ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

It Ingelske parlemint foaral fan alles, kinne jo ús bestjoere of net? It parlemint mei syn privileezjes is sterk; mar de needsaak en de wetten fan 'e natuer binne sterker as it. As it parlemint dit ding net dwaan kin, profetearje wy dat it parlemint wat oars en dingen dwaan sil dy't, op 'e frjemdste en net de lokkichste manier, it dien wurde sille - wierskynlik net folle yn it foardiel fan it parlemint! Op ien of oare manier moat it dien wurde.

Lykas Adolf Hitler sei: "Etwas muss geschehen." Of lykas Oswald Mosley opmurken hat: "It resultaat fan beide systemen fan 'e twa grutte organisaasjepartijen fan 'e steat is úteinlik itselde, stabiliteit betize mei reaksje en in ferset tsjin feroaring, tegearre mei foarútgong betize mei obstruksjeel debat en ûnferantwurdlikens fan kommisjes, einigje likegoed yn gaos. Beide binne ynstruminten om te foarkommen dat dingen dien wurde en de earste eask fan 'e moderne tiid is dat dingen dien wurde moatte." Dizze passaazje út The Greater Britain lit in oerienkomst mei Carlyle sjen dy't fierder giet as oertsjûging yn in metoade fan útdrukking.

Elke passaazje kin willekeurich keazen wurde fan ús auteur om syn haat tsjin it smoarge te yllustrearjen. materialisme fan 'e Manchester Skoalle:

"Yn dizze yngewikkelde tiden," skriuwt er, "mei kontante betelling as it ienige ferbiningspunt tusken minske en minske, ferklearje de Arbeidende Klassen fan 'e minskheid, op har betize mar meast klamme wize, oan 'e Untarbeidende, dat se regearre wurde sille; dat se, ûnder straf fan Chartismen, Thuggeries, Rick-burnings, en sels swarter dingen as dy Kontante Betelling it ienige·ferbiningspunt moatte wêze; en der binne safolle dingen dy't kontant net keapje kin! Kontant is in grut wûnder, mar it hat net alle macht yn 'e himel, noch sels op ierde."

Mei it each op alles wat Carlyle skreau, en alles wat oer him skreaun is, soe it ijdel en oanmatigend wêze om yn sa'n koart artikel te besykjen in folsleine analyze fan syn wurk te meitsjen. It soe sels oerhaast wêze om passaazjes út syn geskriften te selektearjen en se te behanneljen as belidenissen fan allinnich polityk leauwen. It is om dizze reden dat wy de oare en mear direkte metoade oannaam hawwe om willekeurich út syn enoarme wurk passaazjes te selektearjen dy't net bedoeld binne om beheind te wurden troch de termen fan allinnich politike lear; mar dy't yn geast en yn reden útdrukkingen binne fan nasjonaal-sosjalistyske tinken dêr't elke fascist wol grutsk op wêze kin.

As der suggerearre wurdt dat de seleksje beheind is troch partijdigens, is it ienige antwurd dat gjin ferantwurdlik persoan Carlyle ea beskuldige hat fan ynkonsistinsje. De filosofy dy't wy op de iene side fine, fine wy op de oare, en sa oant it ein fan it boek. Ynstee fan oan te nimmen dat ús earste stelling ta tefredenheid fan 'e lêzer bewiisd is, soene wy folle leaver hawwe dat hy it bewiis sels siket yn 'e fierdere stúdzje fan Thomas Carlyle, waans hurdens en suverens fan tinken in foarbyld wêze moatte foar dejingen dy't it stielen leauwensbeleauwe fan in izertiid oanhâlde, dat, yn 'e wurden fan Mosley: "troch it wurdboek fan yllúzje snijt nei it berikken fan in nije realiteit".

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

William Morris - Nasjonaal-sosjalist troch Arthur Reade

De hâlding fan Ingelske sosjalisten foar William Morris hat lang fernuvering en teloarstelling feroarsake ûnder syn bewûnderers. Hjir wie in man, ien fan 'e grutsten fan 'e 19e iuw, dy't op it hichtepunt fan syn macht in protte fan syn eardere ynteresses ferwaarloaze, om himsels yn 'e sosjalistyske beweging te storten. Gjin Ingelsman fan gelikense kaliber hie him ea by har rigen oansletten. En dochs is hy, yn in sin, altyd in frjemdling yn 'e beweging bleaun en wurdt hy troch syn meisosjalisten as sadanich field. Syn grutheid is soms ûngemaklik troch harren erkend, lippetsjinst is oan syn wurk en prestaasjes jûn, mar se hawwe him noait harren hert jûn, hawwe him noait as ien fan harren beskôge, en as harren ynspirearre lieder. Dy posysje is reservearre foar de Dútsk-Joad, Karl Marx.

Dit is in feit dat flink ljocht smyt op 'e ferlegenens feroarsake troch Morris syn oanwêzigens ûnder de sosjalisten. Hy wie it yndie mei harren iens yn it winskjen om in ein te meitsjen oan smoarge earmoede en de dêrmei geande kwea, en yn it leauwen dat it sosjalisme, yn ien of oare foarm, de útwei bea. Mar syn libbensbeskôging en syn fisy op it sosjalisme ferskilden yn in protte wichtige opsichten fan dy fan 'e "kameraden" en hy fielde yn syn bonken dat in maatskippij dy't himsels oan har oanbea in finzenis foar himsels wêze soe. Hy stride plichtsgetrouw mei Marx en besocht him gewetensfol te absorbearjen. Hy hie sels syn mominten fan entûsjasme foar "Das Kapital". Mar op 'e lange termyn kaam der wat yn him, sterker as syn oerflakkige sels, yn opstân. Hy woe in revolúsje - ja, mar dizze Marxistyske maatskippij wie net de libbenswize dy't oerienkomt mei syn fisy. It wie hielendal te meganysk foar him, te abstrakt, te stedsk; te kosmopolitysk, te ûn-Ingelsk.

Tusken de libbensbeskôging fan Marx en Morris wie der yndie in grutte kloof. Marx wie in kosmopolityske Joad, Morris wie in súdlike Ingelsman. Marx wie in man fan 'e stúdzje, Morris in man fan 'e iepen loft en de wurkpleats. Marx omearme de stêd, Morris dreamde altyd fan in plattelân suvere fan "de snuivende stoom en pistonslag" en fan in Londen "lyts, en wyt, en skjin". Marx wie in masine-entûsjast, Morris woe it yndividuele fakmanskip dat Ingelân moai makke hie, wer ta libben wekke. Marx wie in materialist, mei fisys fan in meganisearre sosjale organisaasje, Morris wie in dichter, en as sadanich in bytsje in anarchist. Marx preke klassehaat en boargeroarloch. De rop fan Morris syn hert wie om mienskip. "Mienskip is de himel, en gebrek oan mienskip is de hel: mienskip is it libben, en gebrek oan mienskip is de dea! en de dieden dy't jimme op ierde dogge, dogge jimme om 'e mienskip."

Morris wie doe, hoe hurd er ek besocht, nea yn syn hert in Marxist. Kosmopolitanisme, oft it no fan ynternasjonaal sosjalisme of fan ynternasjonale finânsjes wie, wie in gruwel foar him. Net allinnich as dreamer fan dreamen waard er bûten syn tiid berne, mar ek as sosjalist. As sosjalist wie er in foarrinner fan eat dat noch yn 'e liifmoer fan 'e tiid siet. Syn geastlike affiniteit wie mei in beweging dy't pas lang nei syn dea ûntstie en sammele. Syn wiere plak is net ûnder de Marxisten, mar ûnder de nasjonaalsosjalisten.

Want Morris wie in man mei sterke passys en gjinien yn syn libben wie sterker of konstanter as syn passy foar Ingelân. Hoe leafdefol en begripfol skriuwt er oer har uterlik.

"It lân is in lyts lân, te ticht op 'e smelle seeën, sa't it liket, om folle romte te hawwen om út te wreidzjen ta ûnbidichheid; der binne gjin grutte woastenijen dy't oerweldigjend binne yn har somberens, nee

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

grutte iensumens fan bosken, gjin ferskriklike ûnbetrape berchmuorren: alles is mjitten, mingd, fariearre, glydt maklik it iene yn it oare; lytse rivieren, lytse flakten dy't fluch feroarjende heechlannen oanwakkerje, allegear omjûn troch moaie oarderlike beammen; lytse heuvels, lytse bergen, omjûn troch de muorren fan skieppeweien: gjin finzenis noch paleis, mar in fatsoenlik hûs.

Deselde leafdefolle wurdearring ynformearret de moaie beskriuwingen fan Ingelsk lânskip yn 'e ynliedingen, moanne foar moanne, fan 'e ferhalen fan "The Earthly Paradise" en is in ivige begelieding fan dy dream fan in fernijd en wekker Ingelân dat it tema is fan "News from Nowhere", en jout sokke kleur en gloed oan "A Dream of John Ball". Morris syn sosjalisme wie yndie foar in grut part ynspirearre troch it langstme om de âlde Ingelske wearden te rêden of werom te krijen, de gloarje fan har arsjitektuer, de skientme fan har lânskip, it yndividuele fakmanskip dat sels har nederichste folk ambachtslju makke, it karakter fan har folk "rustyk en bekrompen yndie, mar serieus, earlik en mei ienfâldige gewoanten." Yn in ôfgelegen hoeke fan 'e Boppe-Thames, fertelde hy ris oan in publyk yn Birmingham, hie hy krekt in heal tsiental "lytse doarpstsjerken sjoen, dy't allegear in prachtich keunstwurk binne. Dit binne de wurken fan 'e plattelânslju fan 'e Thames, sa't jo ús neame soene - neat grutters as dat. As itselde soarte minsken se no ûntwerpe en bouwe soene, koenen se neat betters meitsje as de gewoane lytse nonkonformistyske kapellen dy't men ferspraat sjocht oer nije wiken. Dêr oerienkomme se mei..." En oer Westminster skreau hy dat "de auteurs fan dit grutte epos sels gjin nammen efterlitten hawwe. Want it is yndie it wurk fan gjin ien man, mar fan 'e minsken fan Súdeast-Ingelân. It wie it wurk fan 'e ûnskiedbere wil fan in groep manlju, dy't wurken, lykas se libben, om't se neat oars koene..." Om yn termen fan it moderne libben in lykweardichheid te finen fan dy prestaasje, dy geast fan in earder, lokkiger Ingelân - dit wie de driuwende krêft efter Morris syn sosjalisme.

Syn wiere plak is dan ek yn in sosjalisme dat ophâlden hat kosmopolitysk te wêzen en nasjonaal wurden is. En hoe djip er ek yn 'e Midsiuwen trochweekt is, hy soe in bysûndere belangstelling hawwe field foar al dizze aspekten fan it nasjonaalsosjalisme dy't de midsiuwske ambachtsgilden yn 't sin bringe. Dat de Korporative Steat it boargerskip net allinnich op in territoriale basis basearje soe, mar op aktyf lidmaatskip fan in grut gilde fan arbeiders, soe him it heechste sûne ferstân like hawwe.
Hy soe yndie spyt hawwe dat de yndividuele ambachtsman fan 'e Midsiuwen sa foar in grut part ferfongen wie troch de yngenieur en technikus. Mar hy soe field hawwe dat troch it erkennen fan it belang fan 'e organisearre arbeiders as sadanich, de Bedriuwssteat ynspirearre wie troch it juste idee.
Te lang wie de polityk skieden fan 'e behoeften en winsken fan 'e gewoane man en litten yn 'e spesjalisearre hannen fan dy advokaten, skelm foarkaam en teloarsteld waans monopolies de lilkmakke befolking yn "A Dream of John Ball" sa graach kwyt wol. Yn "News from Nowhere" binne de Houses of Parliament mar in nijsgjirrich relikt. Ingelân wurdt regearre troch en foar de Ingelsen en is net mear it pion fan 'e finansjele belangen dy't hjoed de dei har partijpolityk yn Westminster manipulearje.

In oar skaaimerk fan it Nasjonaal-Sosjalisme dat Morris syn folsleine goedkarring hân hawwe soe, is it oanhâlden fan it fûnemintele belang fan lânbou. Morris, lykas de Nasjonaal-Sosjalisten fan hjoed, betocht in lokkige mienskip net yn termen fan grutte stêden, mar fan in maatskippij dy't benammen agrarysk is. It lân is foar him in passy. "De ierde en de groei dêrfan en it libben dêrfan! As ik mar sizze of sjen litte koe hoe't ik derfan hâld!"

Mar net allinnich as eat om gedichten oer te skriuwen. Ek as eat om in sterk ras te kultivearjen en te fersoargjen. Ien fan 'e moaiste gesichten yn 'e wrâld foar Morris wie "de griengroeiende hektare mei in begjin fan taname" en yn ien fan syn brieven sprekt hy oer augustus, mei syn gouden rispinge.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

fjilden, as de bêste fan alle moannen om it Ingelske plattelân te sjen. "News from Nowhere" hat in prachtige vignette fan 'e heamakkers oan it wurk yn 'e Thamesdelling, allegear fleurich klaaid, sadat de greide derút seach as in gigantysk tulpebêd. "Alle hannen wurken bewust, mar goed en stadichoan, hoewol se like lawaaierich wiene mei fleurige petearen as in bosk hjerstspreeuwen." It lân waard al lang net mear beskôge, ferwaarloaze, saai. Earne oars skriuwt er: "Ik wol dat de stêd impregnearre is mei de skientme fan it lân, en it lân mei de yntelligинsje en it libbene libben fan 'e stêd."

Morris soe yndie entûsjast west hawwe mei de hiele lear dy't ûnder de namme ekonomyske autargy giet. Hy begreep de romantyk en it nut fan hannel, en skilderijen, ûnder de âlde London Bridge, de griene weagen dy't omspoelje.

> "In pear kielen dy't Levantynske stêven drage,
> Útsnien út it ijshout op 'e ôfbaarnde heuvel, En
> puntige potten dy't Grykske hannen swier foldien hawwe,
> En skatrike krûden fan in fiere see, Florence gouden
> doek, en Ieperske tapijten, En doek fan Brugge,
> en bargekoppen fan Guyenne."

Bepaalde moaie en seldsume dingen moatte needsaaklikerwize troch hannel oanskaft wurde. Mar foar de moderne ekonomyske lear fan it libjen fan 'e eigen eksport, fan it opofferjen fan alles foar "in geunstige hannelsbalâns", hie hy neat oars as minachting. De basis en it geheim fan in lokkich libben lei foar him yn it produsearjen fan dingen út eigen grûn. In klassike útdrukking fan dit gefoel is te finen yn syn beskriuwing fan it libben fan 'e manlju fan Burgdale yn dy aadlike romanse "The Roots of the Mountains". Yn "News from Nowhere" hat Ingelân himsels befrijd fan har ôfhinklikens fan in ûnbidige bûtenlânske hannel en lok en substansjele oerfloed fûn út har eigen middels.

Noch in oare ferbining tusken it Nasjonaalsosjalisme en Morris is te finen yn 'e filosofy fan 'e earste fan *Kraft durch Freude* (Krêft troch Freugde). Dit komt nau oerien mei Morris syn lear oer freugde yn it wurk. In protte fan 'e gewoane sosjalistyske propaganda is bedoeld om wurk as in flok foar te stellen. Dit is kilometers fier fan Morris ôf. "Ik besocht te tinken wat der mei my barre soe," skriuwt er, "as my myn gewoane deistige wurk ferbean waard; en ik wist dat ik stjerre soe fan wanhoop en wurgens." Mar hy wie fan betinken dat "gjin wurk dat net mei wille dien wurde kin, it wurdich is om te dwaan," en hy stribbe troch syn sosjalisme om te soargjen dat al syn kollega's ek yn steat wiene om it wurk te kiezen dat se leuk fûnen en it leaf te hawwen lykas hy. Oer de plattelânslju oan 'e Teems dêr't al oan ferwiisd waard, skreau er: "Der wie in tiid dat elkenien dy't wat makke in keunstwurk makke neist in nuttich stik guod, en it joech har 'plezier om it te meitsjen'. Wat ik ek twifelje, dêr twifelje ik net oan." En ferwizend nei de hjoeddeiske tiid, seit er: "Yn in goed organisearre steat fan 'e maatskippij moat elke man dy't ree is om te wurkjen fersekere wurde: Earst, earfol en passend wurk; Twadde, in sûn en moai hûs; Tredde, folsleine frije tiid foar rêst fan geast en lichem." Hoe fier binne wy dêr hjoed fan ôf! As er út in finster sjocht by Hammersmith, heart er de "gjalpen en gjalpen en al de fernedering dy't op 'e glorieuze tonge fan Shakespeare en Milton smiten wurdt" en sjocht er "de brutale, roekeleaze figueren en gesichten foarby gean." "Ik wit út myn eigen gefoelens en begearten wat dizze mannen wolle, wat har rêden hie fan dizze leechste djipte fan wyldens: wurkgelegenheid dy't har selsrespekt soe befoarderje en de lof en sympaty fan har maten winne soe, en wenten dêr't se mei wille ta komme koene, omjouwing dy't har soe kalmearje en ferheegje; ridlike arbeid, ridlike rêst." Hy leaut net yn oermjittige spesjalisaasje - in man moat syn hân nei in protte ferskillende dingen kinne keare. En wille is te beheljen yn ynspanning en muoite, lykas yn it mear delikate en ferfine wurk. "Nijs út Nowhere" befettet in libbene

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

beskriuwing fan in groep manlju dy't enerzjyk oan it reparearjen binne fan diken en fan harren wille dêryn, en in wurd fan spyt dat rûch wurk frijwat seldsum wurdt yn dizze Utopyske tiden.

In oar kontaktpunt tusken Morris en it Nasjonaal-Sosjalisme is syn passyfolle winsk dat in folk nei syn eigen woartels gean moat. Fan it begjin oant it ein wie hy in grutte Noard-Europeaan. Hy soe miskien rûzje hawwe mei Hitler syn oanhâlden op Ras, om't it oerdreaun wie, mar hy hate it kosmopolitisme dat dat oanhâlden produsearre en wie djip Noardsk yn syn hert. Hoewol hy fan alle eleminten hâldde dy't bydrage oan 'e foarming fan it Ingelske karakter en ferhaal, hie hy dochs in spesjale genegenheid foar dyjingen dy't Noardlik binne. Sa, wylst hy as ferhaleferteller folslein rjocht die oan 'e klassike en Keltyske woartels dêr't wy ek ús bloed en krêft út helje, en har sagen mei leafdefol entûsjasme opnij fertelde, is it dochs om 'e Noardlike saga hinne dat syn machtichste entûsjasme hinne weaget, en foaral dy Iislânske saga dêr't hy sa strak en sa bewegend oer skreau yn "Gedichten ûnderweis". De ûnbekende skriuwers hiene "de betsjoening fûn, wêrtroch't de mist fan eangst smolten waard" en Morris kearde him ta harren yn 'e stress fan syn eigen libben, en koe achterôf sizze: "Goed, jimme hawwe my holpen yn myn need." Dat manlju dizze ferhalen net wisten, feroarsake him fysike pine en troch se opnij te fertellen yn syn "Sigurd de Volsung" joech hy ûnferbidlik de folle mjitte fan syn krêft. Twa kear besocht hy Iislân en begon it te beskôgjen as in soarte fan Hillich Lân fan ús ras.

Us ferswakke Ingelân fan hjoed soe mei foardiel dy ynspirearjende tonyske loft sykhelje kinne.

Sels út sa'n koarte blik as dizze is it dúdlik dat Morris syn affiniteit mei it nasjonaalsosjalisme fan it meast opfallende karakter is. Syn wierskynlike krityk is net dreech foar te stellen.
Hy wie in grut dichter en yn 'e dichter sit altyd wat fan 'e anarchist. It minst oantreklike ding foar him oan it Nasjonaal-Sosjalisme soe de grutte klam wêze dy't it meastentiids op 'e steat leit. Dêrby kinne nasjonaal-sosjalisten wol gelyk hawwe; it is teminsten wis dat yn in perioade fan grutte krisis en oergong, as nije foarmen makke en útprobearre wurde, in sterke ferienige kommando essensjeel is foar oerlibjen. Mar der bestiet altyd it gefaar dat in tige sintralisearre organisaasje, om't it in needsaaklik middel is foar sosjale sûnens yn tiden fan stress, oanhâlde kin en in doel op himsels wurdt, yn dagen dat gruttere frijheid fereaske is. It Nasjonaal-Sosjalisme kin mei dat gefaar omgean as en wannear't it ûntstiet. Underwilens is it gjin minne saak om troch sa'n robúste foarrinner as William Morris deroan herinnerd te wurden dat, as oare dingen gelyk binne, it Nasjonaal-Sosjalisme, as de nije foarmen dy't it makke hat ienris goed fêstige en konsolidearre binne, rjochtsje moat op minder steatsbemuoienis ynstee fan mear.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De Joadske Myte troch "Scepticus"

IN Op de jierlikse gearkomste fan 'e Britske Feriening yn Nottingham yn septimber 1936, de hear. H.G. Wells spruts de histoaryske wierheid oangeande de rol dy't de Joaden spilen yn religieus tinken, dy't neffens him tige oerdreaun wie. Doe't de hear Wells syn taspraak hold, kamen Joaden út alle lagen fan 'e befolking derop ôf om te antwurdzjen, en krigen in protte net-Joadske publike figueren om de opfettings fan de hear Wells te ferwerpen. It wichtichste Joadske argumint yn harren antwurden wie - lykas it fan it begjin ôf west hat - dat Hebrieuske profeten it monoteïsme oan 'e minskheid leard hawwe.

It grutte probleem is oft dizze Hebrieuske bewearing fêststeld wurde kin troch it ljocht fan spikerskriftdokuminten en klassike auteurs, dy't beide gearfalle mei de perioade fan Hebrieuske oarsprong en it Joadske Keninkryk yn Palestina.

It is bûtengewoan dat alle hjirboppe neamde boarnen it krekte tsjinoerstelde fan dy bewearingen bewize.

De Egyptyske dokuminten fan it Middenryk (1750-1350 *f.Kr.)* ûnder de twa Amenhoteps litte sûnder mis sjen dat Akhenaten en syn hof om 1400 *f.Kr.* in religieuze revolúsje makken troch it monoteïsme as steatsreligy yn te fieren. De feiten wurde sekuer beskreaun yn 'e Cambridge Ancient History.

It bewiis fan 'e Latynske histoarikus Justinus dat de oarsprong fan 'e Joaden út Damaskus wie, wurdt no mear as befêstige troch de Tell-Amarna-brieven. Dizze korrespondinsje lit sjen dat Kanaän ieuwenlang gewoan in Egyptyske grinsprovinsje wie, wêrfan it besit faak bestriden waard troch de Hettiten. De taal fan 'e korrespondinsje wie Babylonysk.

Dizze Tell-Amarna-brieven wurde fierder ferljochte troch de Hettityske argiven fan Boghaz-Keuy. Beide neame in klasse minsken mei de namme *Habiru,* in klasse slaven. Wittenskippers fan Joadske komôf yn elk lân ûntkenne dat de *Habiru* wat te krijen hawwe mei de Hebreeërs. Der binne nijsgjirrige details yn 'e Tell-Amarna-brieven. Seis brieven rjochte oan 'e Farao fan Egypte binne fan ien *Abdi-hiba,* de gûverneur fan Urusalim (Jeruzalim). Ik leau dat dizze Abdi-hiba de Egyptyske transkripsje is fan 'e namme Abraham sels, yn alle gefallen in ynwenner fan Syrië, wylst it Alde Testamint Abraham út Ur fan 'e Chaldeeën bringt. Abdi-hiba wurdt swier ûnder druk set troch de Habiru (sawat 1400 f.Kr.). Yn brief nei brief freget hy militêre help út Egypte. "Oan 'e Kening, myn hear, myn Sinne. Abdi-hiba, jo tsjinner, oan 'e fuotten fan 'e kening, myn hear, sân en sân kear falle ik del. It is in laster, wat se tsjin my beweare. Sjoch, ik bin gjin prins... Sjoch, noch myn heit noch myn mem hawwe my op dit plak fêstige; de earm fan 'e machtige kening hat my it hûs fan myn heit ynbrocht litten."

Yn in oare brief om help skriuwt er oan de Farao: "De Habiru binne dwaande mei it feroverjen fan de festingen fan 'e kening ... allegear binne se omkommen. Mei de kening, myn hear, help nei syn lân stjoere."

It Alde Testamint wit neat fan dizze of lettere feiten, neat fan 'e grutte wrâldoarloch dy't fochten waard tusken Rameses II (1292-1225 f.Kr.) en de Hettiten fan Kadesj, dêr't alle organisearre steaten fan dy tiid har by ien of oare fan twa stridende partijen oansletten hiene.

Der is gjin wurd oer kening David of Salomo út hokker boarne dan ek, útsein de mûnlinge tradysje

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

fan it Alde Testamint dat in protte ieuwen letter opskreaun is, wierskynlik tidens de ballingskip yn Babylon, dat wol sizze nei 585 f.Kr. It feit dat der yn gjin boarne melding fan makke wurdt, slút net needsaaklik de mooglikheid fan har bestean út, en de ungefeare wierheid fan it ferhaal; te mear om't it lân dat it meast ynteressearre wie yn Syrië en Palestina, Assyrië, doe yn in fertsjustering wie, dat is om 1000 f.Kr.

It folgjende spikerskriftbewiis ropt de fragen op oer de oarsprong fan Jahur-Jehovah. De Aldtestamintyske tradysje fan 'e Joadske oarsprong fan 'e namme is wol bekend. Mar Arameeske ynskripsjes fûn by Zinjirli (midden-Eufraatdelling) litte dúdlik sjen dat op it momint fan 'e ynvaazje troch Tiglat-Pileser III (740 f.Kr.) fan it lân Sam'al, der in lyts ûnôfhinklik keninkryk fan Y'di wie, dat yndie Yaudi is. Dizze dynasty fan Y'di waard blykber stifte yn 'e 8e iuw f.Kr. troch KrL; dy't opfolge waard troch Parra I., dy't in ynskripsje neilitten hat oan syn god Hadad. Dêrom blykt kening Azrian fan Yaudi, dy't identifisearre waard mei Azarja fan Juda (2 Keningen, xv.) oant de ûntdekking fan dizze Arameeske ynskripsje, ta in midden-Eufraeyske dynasty te hearren. Dizze iepenbiering hat ek in grutte fersteuring feroarsake yn it ferhaal fan it Aldtestamint.

Yn 'e perioade fan 'e militêre macht fan Assyrië, fan Assurnatsirpal II (884-860 f.Kr.) oant it ein fan Assyrië (612 f.Kr.), wurde ien kening fan Samaria en ien fan Juda neamd troch de Assyriërs. It is frjemd dat Israel en Kanaän net neamd wurde. It wiene lytse foarstendommen dy't altyd skatplichtich wiene oan Assyrië, lykas oan it tichterby lizzende keninkryk Damaskus. Tidens syn 35 jier macht foel Shabuanassar III (859-824 f.Kr.) Syrië en Palestina fjirtjin kear binnen. Hy neamt teminsten fiif ynfallen wêryn't hy minsken fan Palestina nei Assyrië fierde. Tiglat-Pileser IV (745-728 f.Kr.), Sargon II (722-705 f.Kr.), Sanherib (705-682 f.Kr.), Azarhadon, ensfh., allegear foelen en ferwoaste Syrië en Palestina, elk fan harren ferskate kearen, en fierden minsken nei Assyrië en Babylonië. Lykas Amenhotep IV fan Egypte, song Zoroaster sûnt it begjin fan 'e 8e iuw f.Kr. hymnen foar de sinne en de Ahuramazda, de suverste foarm fan monoteïsme.

De iene god Ahuramazda, de boarne fan goedens en suverens, oerlibbe sels nei - en wierskynlik fanwegen - it marteldom fan Zoroaster sels. It bewiis dêrfan is dat de Achaemeniërs (fan 548 f.Kr. ôf) Ahuramazda as harren iene god oannamen. No kin bewiisd wurde dat Zoroaster yn 'e earste helte fan 'e 8e iuw f.Kr. libbe. De folken fan Syrië en Palestina, ferspraat oer it hiele Assyryske Ryk troch de deportaasjes, soene net hielendal ûnwittend wêze fan 'e monoteïstyske lear fan Zoroaster.

It Alde Testamint seit dat Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) fan it Alde Testamint), de kening fan Babylon, it Joadske folk yn finzenskip fierde (om 555 f.Kr.). Dêr is gjin fermelding fan yn 'e Babylonyske teksten. Mar as wy oannimme dat it wier is, wat it wierskynlik is, soene de Joadske finzenen yn Babylon, nei de ferneatiging fan 'e timpel yn Jeruzalem yn it bysûnder, fansels geneigd wêze ta wat djipper neitinken. De Zoroastryske religy moat dêr frij wiidferspraat west hawwe.
Der is bewiis dat West-Aazje djip yn beroering rekke wie troch de folsleine ûndergong fan Assyrië (612-606 f.Kr.) en de opkomst fan Aryske rassen, allegear min ofte mear oanbidders fan Zoroaster. It idee fan ien god moat sels ûnder sa'n konservatyf folk as de Babyloniërs trochdrongen wêze. Nabunaid (553-538 f.Kr.), de lêste kening fan Babylon, bewust fan it tanimmende tij, besocht it gefaar te foarkommen.
Under ien of oar foarwendsel sammele hy alle ôfgoaden fan 'e ferskate Babylonyske stêden, en de bylden fan pleatslike goaden, yn 'e haadstêd. Dy aksje feroarsake enoarme ûntefredenheid ûnder de pleatslike prysters en it grutte oantal fan harren oanhingers. Dit is wierskynlik ien fan 'e redenen wêrom't it Babylonyske leger gjin wjerstân biedt doe't Syrus stil de stêd ynkaam (538 f.Kr.) en in ein makke oan it Babylonyske Ryk.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De tradysje fan it Alde Testamint seit dat Cyrus de Joadske finzenen frijlitten hat. Ik tink dat de ûntspannen Perz hielendal gjin soargen makke oer de minsken yn 'e stêd, salang't er de skatting krige. Myn sicht is dat it Joadske monoteïsme nei Palestina brocht is troch de finzenen fan Babylon. In kritysk oersjoch fan Ezra 1 en oare haadstikken yn 'e Kroniken binne gefoelich foar sa'n ynterpretaasje. In rasiale bewustwêzen groeide ûnder de Joaden - as ea foar de grutte fersprieding yn 71 nei Kristus - as gefolch fan 'e finzenskip yn Babylon. De ûnderfining hie bewiisd dat tefolle goaden de minskheid net rêden hiene. Der wie mear kâns op ferlossing troch de oanbidding fan ien almachtige god.

It hat gelearden tige fernuvere dat yn 'e hiele Hellenistyske perioade it mienskiplike kommunikaasjemiddel ûnder de Joaden it Gryksk wie. Fansels wiene der it Sanhedrin en de prysters. De wichtichste spraak ûnder de Semityske ynwenners liket in folkstaal fan it Arameesk west te hawwen. It kin net fêststeld wurde oft de Joadske prysters Hebrieusk ûnderinoar sprutsen.

Sûnder mis is Cicero de yntelligintste en earlikste steatsman fan 'e Romeinske Republyk. Yn in wrâld fan folsleine korrupsje en losbandigens is hy allinnich mei Cato, tsjin wa't gjin beskuldiging fan omkeapjen of wangedrach yntsjinne is. Syn geskriften bewize de omfang fan syn yntellektuele krêften en redenearring. Under hûnderten konsuls en praetors is hy de ienige konsul dy't weromkaam út Silisië mei in earfol rekord. Cicero is in ferheven politike tinker, earlik en earlik. Hy is tige objektyf yn relaasje ta frjemde folken. Hy skreau oer de lichtsinnigens fan 'e Griken, oer de slaafskheid fan 'e Lydiërs, mar neamde noait ien fan harren de fijannen fan Borneo. It binne allinnich Joaden dy't hy kear op kear "ús fijannen" neamt. *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

It folgjende ding is de beskuldiging oer it Joadske goud... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. - As* goud wurdt eksportearre nei Jeruzalem troch Joaden út Itaalje en út al ús provinsjes. . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. - Mar* tsjin dit barbaarske byleauwe wie in died fan weardichheid, it feroardieljen fan 'e mannichte fan' e grutste Joaden, en faaks de measten fan 'e wiisheid gearkomsten, hâlden yn 'e ferdigening fan' e belangen fan 'e Republyk.

... *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. - It* religieuze leauwen fan 'e Joaden, ús fijannen, wie gjin obstakel. . . ensfh., ensfh.

Dizze taspraak fan Cicero is wierskynlik ien fan 'e moaiste en patriottyske stikken yn it Latyn; de lêste fyftich jier is der lykwols gjin skoalútjefte fan west foar de iepenbiere skoallen en universiteiten yn dit lân, om foar de hân lizzende redenen. Ek is der om deselde reden gjin útjefte fan *De Skiednissen,* fan Tacitus, west. Tacitus (Annalium.il.85) neamt dat ûnder keizer Tiberius de senaat in dekreet útjûn hat dat de Egyptyske en Joadske earetsjinst ferbea en 4.000 Joadske frijlittenen út Rome nei Sardynje ferdriuwe moast, en de rest om Rome fuortendaliks te ferlitten.

Tacitus stelt eins yn ien passaazje dat yn 'e meast súksesfolle perioade fan it Joadske Keninkryk (de iuw f.Kr. en oant de ferneatiging fan Jeruzalem troch Titus yn 70 n.Kr.) de Joaden in ezelskop yn harren timpel oanbidden. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatius en Juvenal hawwe noch in soad oare dingen oer har te sizzen. Konstantyn, de saneamde Grutte, begien de ôfgryslike wize fan it tastean fan 'e kanonisaasje fan it Alde Testamint by it earste Tsjerkekonsil fan Nicea yn 325 nei Kristus. Foar sawat in generaasje as twa waarden Joaden tige populêr yn it kristendom as de soannen fan profeten. Mar amper in ieu gie foarby (dus fan it begjin fan 'e fyfde ieu) foardat massa's fan harren it befel krigen om Konstantinopel en Aleksandrje te ferlitten.

Der kin net folle twifel oer bestean dat, mei it each op it wreken op it 'kristendom', de Joaden

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

spile in wichtige rol yn it organisearjen fan 'e beweging fan 'e islam. Dochs is it tige nijsgjirrich dat nettsjinsteande de tsjinsten dy't troch de Joaden levere waarden, de earste kalifen har ferskriklik fanatisme teisterden.
As "folken fan it Boek" hawwe Arabieren kristenen nea twongen om de islam oan te nimmen, útsein in formele útnoeging. Mar oant de Abbasiden Kalifen (850 n.Kr.) erkende de islam Joaden net as monoteïstysk.
Hiele mienskippen fan Joaden yn 'e Levant-dielen waarden twongen ta bekearing, en de manlju waarden nei de foarste rigen fan 'e legers fan 'e islamityske troepen dreaun.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De moslimwrâld en Palestina troch A. Yusuf Ali

It Britske belied yn Palestina yn 'e NE-OARLOCH is in trochgeande sear west yn 'e relaasjes tusken Grut-Brittanje en de moslimwrâld. De misferstannen dy't it feroarsake hat, wiene slim genôch yn 'e jierren 1920 - yn 'e jierren 1930 wie de hjitte dy't se generearre hawwe sa enoarm dat der gefaar is foar in eksploazje. En yn dit genedejier 1938 is de wrâldsituaasje sa rap efterútgien dat nimmen it betelje kin om Palestina te negearjen as in wichtige faktor foar de takomstige frede fan 'e wrâld. De Britske autoriteiten hawwe op in vage manier har ûnmooglike situaasje realisearre en hawwe binnen twa jier twa kommisjes útstjoerd om har te helpen it probleem op te lossen. Wat se net realisearre hawwe, is de sterkte fan it moslimgefoel en de ûnbestridbere grûnen wêrop dat gefoel basearre is.

It is net wier dat allinnich de Arabyske lannen ynteressearre binne yn 'e fraach. Elke wike bringe de kranten út Yndia nijs oer gearkomsten yn ferskate sintra yn it lân dêr't se meilibjen útsprekke mei de Arabieren en Grut-Brittanje freegje om har belied yn Palestina te feroarjen.

Net allinnich de moslims, mar ek de hindoes binne ynteressearre yn 'e fraach. Mear as ien Palestina-dei is waarnommen, wêrop sterke taspraken hâlden binne. Hijrat (frijwillige ballingskip) en net-gearwurking mei de regearing binne foarsteld as middels om druk út te oefenjen op 'e autoriteiten. De Javaanske moslims ûnder Nederlânske soevereiniteit hawwe deselde skerpe belangstelling toand en hawwe in soad ferlegenheid feroarsake foar har regearing. Yn 'e Frânske moslimkoloanjes foeget it Palestina-gefoel materieel ta oan 'e tige yngewikkelde problemen dêr't it Frânske koloniale belied mei te krijen hat. En it is allinnich natuerlik dat yn 'e Arabyske lannen sels it gefoel fan sympaty mei har Arabyske bruorren en fan ferachting tsjin 'e ûnderdrukking en it ûnrjocht dat yn Palestina beoefene wurdt, sterke útdrukking fine moat.

Prins Saiful Islam fan Jemen, mei syn kroningsdelegaasje yn 1937, útdrukte iepenbier syn djippe gefoelens en dy fan syn folk yn gearkomsten yn Londen. Sprekkend op in resepsje bywenne troch ferskate leden fan it diplomatike korps, sei hy: "Alle moslims yn 'e wrâld sympatisearje mei de Arabieren fan Palestina en sille net rêste oant de Palestynse fraach oplost is sûnder foaroardiel foar de boargerlike rjochten fan 'e Arabieren." En Jemen is sûnt net stil west, mar hat ferskate ynspanningen dien om in oplossing foar te stellen.

Irak is noch oanhâldender west. De hjoeddeiske premier fan Irak hat útspraken dien dy't yn guon kringen bekritisearre binne as "flammende indiskresjes". As it indiskresjes wiene, wiene se teminsten ynspirearre troch in oprjochte eangst dat de Britske miening net misleid wurde soe ta fierdere flaters yn Palestina. Der wurdt leaud dat syn resinte besite (yn 'e hjerst fan 1938) oan Londen benammen wie mei it doel om in ridlike oplossing foar de Palestynse fraach te presintearjen, en wie in reaksje op it tige sterke gefoel oer de fraach dat bestiet ûnder syn eigen folk yn Bagdad. Transjordanië, as buorman en yn guon opsichten ûnderdiel fan itselde geografyske gebiet, is fansels yntym ynteressearre. Kening Abdul Aziz Ibn-Saud, fan Saûdy-Araabje, hat oant no ta in diplomatike stilte bewarre, mar syn ûnderdanen, de fûleindige Ikwan, binne miskien ien fan 'e wichtichste fan' e Arabyske groepen dy't de barrens yn Palestina mei mear as platonyske belangstelling folgje.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Syrië is yn 'e bertepine fan syn nije frijheid as in soevereine Arabyske steat, en de Arabyske werjefte fan Palestina is nergens in libbender ûnderwerp as yn Damaskus. Histoarysk en geografysk is Palestina in ûnderdiel fan Syrië en de Palestynse opstân hat de hertlikste sympaty en stipe yn 'e opkommende Syryske republyk. De Grutmoefti fan Jeruzalem is in flechtling yn ien fan 'e dielsteaten fan Syrië - Damaskus is en is ien fan 'e wichtichste sintra foar de stipe fan 'e Palestynse Arabyske saak. Mear as ien ynternasjonaal moslimkongres is hâlden yn Bludan (by Damaskus). It lêste fan sokke kongressen waard hâlden yn Kaïro yn oktober 1938. It waard bywenne troch moslimleden fan wetjouwers út ferskate lannen. It sette him yn foar de ferdigening fan Palestina, de oprjochting fan in nasjonale regearing yn it lân, en it ferlitten fan it ûnpraktyske idee fan in Joadsk Nasjonaal Thús yn Palestina. In ynternasjonale gearkomste fan froulike oanhingers fan 'e Arabyske saak yn Palestina waard hâlden yn Kaïro ûnder it foarsitterskip fan mefrou Sharawy, fuort nei it parlemintskongres. De Egyptenaren, sawol it folk as harren religieuze en parlemintêre lieders, binne fan herte yn 'e saak. En Egypte is it yntellektuele sintrum fan 'e Arabysksprekkende wrâld.

Sa hawwe wy praktysk de unanime stim fan 'e moslimwrâld yn it ferset tsjin 'e Joadske ambysjes yn Palestina. De kristenen yn Arabyske lannen binne it ek folslein iens mei harren moslimbruorren yn dizze saak. It is gjin oerdriuwing om te sizzen dat it hiele Near Easten yn 'e brân stiet oer dizze fraach, en de hiele moslimwrâld is yn sympaty en gearwurking.
Dizze steaten groeie stadichoan yn macht en belang. Harren ambysje is om in kompakt *blok te foarmjen,* en in oantal ferdraggen binne ûnderhannele om dit doel te befoarderjen. Iran en Turkije hawwe har oansletten by guon fan dizze ferdraggen. Is it de muoite wurdich om sokke wichtige eleminten yn 'e befolking fan West-Aazje en Noard-Afrika te ferfrjemdzjen om de Balfour-ferklearring út te fieren, dy't sels yn striid wie mei beloften oan 'e Arabieren? Yndied, as oan Joadske easken foldien wurde moat, soene se in essinsjeel ûnderdiel fan 'e Balfour-ferklearring sels skeine, want de brief fan de hear Balfour oan Lord Rothschild, publisearre op 2 novimber 1917, befette de hjirûnder kursive wurden:—

> *"Wy sjogge mei geunst de oprjochting yn Palestina fan in Nasjonaal Thús foar it Joadske folk, en sille ús bêst dwaan om dit doel te fasilitearjen,* mei dúdlik begryp dat neat dien wurde sil dat 'de boargerlike en religieuze rjochten fan besteande net-Joadske mienskippen yn Palestina kin skeine'."

De Ferklearring wie dûbelsinnich en net yn oerienstimming mei de Britske goede trou oan 'e Arabieren. It is yn 'e praktyk net wurkber bliken dien, en hat in soad skea oanrjochte oan it Britske prestiizje yn 'e moslimwrâld. It is op it stuit in rinnende sear yn 'e wrâldpolityk, en sil wierskynlik in fruchtbere oarsaak wêze fan in soad ûnrêst en ûnrêst yn 'e takomst. De fijannen fan Ingelân fine dêr in beloftefol fjild foar har propaganda, en sille har kânsen yn in tiid fan krisis of gefaar wierskynlik net misse. Wiswier soe in yntelliginte en goed ynstruearre miening sterk tsjin sa'n farcebelied útsprekke.

Oant no ta hawwe wy allinich fragen fan belied beskôge. Lit ús de saak ûndersykje as in fraach fan justysje. Jeruzalem en it Hillige Lân binne net allinich hillich foar de Joaden; se binne noch hilliger foar de kristenen en moslims. De sintrale barren yn 'e stifting fan it kristendom fûn plak yn dat lân. De *Urasjid al Aqsa* wurdt útdruklik neamd as in hillige plak yn 'e Koran (xvii. 1, 5 en 7). Foar 1.868 jier, sûnt de ferneatiging fan 'e Timpel troch Titus yn 70 *nei Kristus,* binne de Joaden út it lân ferdreaun. Foar 2.500 jier (sûnt de Babylonyske ballingskip)

Joaden hawwe gjin heechste macht yn it lân hân. Foar de seis ieuwen of sa (fan 'e tiid fan Jozua, 1254 f.Kr., oant Nebukadnessar syn ynname fan Jeruzalem, 587 *f.Kr.)* besochten se in mingd lân te regearjen.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

befolking, mar wiene ûnderinoar ferdield. Harren echte macht duorre amper twa generaasjes, nammentlik: yn 'e regearingstiden fan David en Salomo (1055 oant 977 *f.Kr.).* Op gjin inkeld momint foarmen se in mearderheid yn 'e befolking, dy't bestie út Filistinen (nei wa't Palestina neamd wurdt) en ferskate Arabyske stammen, lykas Edomiten, Amalekiten, Moabiten, ensfh. De Joaden binne allinnich by steuringen yn it lân west, en allinnich as in minderheid.

Is it rjochtfeardich, yn dizze omstannichheden, om fan Palestina te praten as in lân fan 'e Joaden? It wurdt better opeaske as in diel fan 'e Jazirat-ut Arab, it Arabyske eilân hast omsletten troch de Middellânske See, de Reade See, de Arabyske See, de Perzyske Golf en de Eufraat-Tigris-delling.
Ekonomysk kin Arabië, as it ea ta syn rjocht komt, himsels allinich ûnderhâlde mei de stikken fruchtbere kustgebieten dy't syn sânwoastinen omslute. Juridysk makket it Mandaat dat Brittanje oer Palestina hat Palestina net ta Britsk grûngebiet, of autorisearret it Brittanje net om oer it lân te beskikken sa't it wol. Sy is in trustee foar in "ûnôfhinklike naasje", en har funksje is om "administratyf advys en bystân te jaan", net om in diel fan har grûngebiet oan frjemdlingen fuort te jaan, of it foar himsels te hâlden. It Ferdrach fan 'e Folkebûn (Art. 22) seit mei ferwizing nei Palestina en Syrië: "Bepaalde mienskippen dy't earder ta it Turkske Ryk hearden, hawwe in ûntwikkelingsstadium berikt wêr't har bestean as ûnôfhinklike naasjes tydlik erkend wurde kinne, ûnder foarbehâld fan it jaan fan administratyf advys en bystân troch in mandaat oant se allinnich stean kinne. De winsken fan dizze mienskippen moatte in wichtige oerweging wêze by de seleksje fan 'e mandaat."

De unanime winsk fan 'e mearderheid fan 'e oarspronklike befolking fan Palestina, d.w.s. hast allegear útsein it frjemde elemint dat koartlyn yntrodusearre is, is dat se ferklearre wurde moatte ta in soevereine ûnôfhinklike naasje. Se hawwe enoarme offers ûndergien en har bloed frij ferjitten yn 'e striid foar dat doel. De ienige earefolle koers dy't dêrom oerbliuwt foar Brittanje is:—

It mandaat opjaan;

Om it gebiet oer te jaan oan it folk as in soevereine naasje, mei in grûnwet dy't opsteld is troch de minsken sels;

Om elke takomstige Joadske ymmigraasje te ferbieden;

Om in ferdrach te sluten mei de nije steat foar de ridlike beskerming fan 'e Joadske minderheid dy't derfoar kieze om trouwe leden fan 'e steat te bliuwen en har wetten te folgjen, mei sokke beskermingsmaatregels foar lokale autonomy as oerienkommen wurde kin, op basis fan it prinsipe dat *factum vale quod fieri non debuit;*

Om frije kar fan weromlûking ta te stean oan dyjingen dy't net yn 'e steat ynkorporearre wurde wolle.

Sokke regelingen sille soargje foar takomstige frede en ûntwikkeling en úteinlik rjocht dwaan oan 'e Arabieren dy't pleage binne. Dit soe ien fan 'e lêste flagrante dieden fan ûnrjocht wêze dy't begien binne troch it Ferdrach fan Versailles dy't ferholpen wurde moatte op basis fan prinsipes fan earlikens, goed gewisse en in ridlike konsesje oan 'e werklike feiten fan 'e situaasje.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Fascisme en de dialektyk

troch A. Raven Thomson

De ûnûnderbrutsen foarútgong fan it fascisme yn Jeropa liket oan te wizen op it bestean fan in nij histoarysk proses, dat net ûntkend wurde kin, mar trochmarsjeart nei syn ûnûntkomber konklúzje.
Marxisten, dy't tochten dat se fan 'e profeet Karel in perfekte ferklearring fan histoaryske foarútgong erfden hiene, kinne no dizze ûnferwachte tebeksetter net útlizze, dy't har strategysk plan op it stuit dat de oerwinning binnen it berik fan it proletariaat like te wêzen, yn 'e war rekket. It is allegear moai om it fascisme te neamen "de organisearre útdrukking fan 'e fêstberadenens fan 'e kapitalisten om neat te dwaan om oan 'e macht te bliuwen", lykas de hear John Strachey docht; mar dit ferklearret net de oerhearskjende manier wêrop fascistyske lieders de grutsten fan 'e kapitalisten behannelje, noch har folsleine ûndergeskiktheid fan finansjele frijheid oan it nasjonale wolwêzen.

Lit ús it Marxistyske systeem, "De Materialistyske Ynterpretaasje fan 'e Skiednis", ûndersykje om te sjen wêr't it misgien is. Earst moatte wy werom nei Hegel, want lykas Lenin opmurk: "Marx is ûnbegryplik sûnder Hegel." No wie Hegel wis gjin materialist; krekt oarsom, hy wie in idealist. Hy leaude dat it universum allinnich geast wie, of krekter sein, allinnich "idee". Dit spriek de Joad, Karl Marx, net oan; mar yn syn útlis fan ferskynsels betocht Hegel in systeem mei de namme "De Dialektyk" dat in enoarme oantrekkingskrêft hie foar de subtile geast fan Marx.

Hegel syn konsept fan it "Universum" wie in geweldige ynspanning fan it minsklik yntellekt, miskien wol de grutste mentale prestaasje fan 'e minskheid. Hy seach in geweldig spektakel fan in allesomfiemjend "idee" dwaande mei in nea einigjend proses fan selskennis. Yn dit proses wiene alle ferskynsels, ynklusyf it bestean fan 'e minskheid sels, stikken yn in grutte en yngewikkelde "dialektyk", of argumint, wêrby't it "idee" mei himsels yn diskusje gie yn it stribjen nei de ultime wierheid, of krekter sein, "selskennis". Hy betocht it proses as de werhelle postulaasje fan in "tesis", of aspekt fan 'e wierheid, krekt sa't in wittenskipper in teory postulearret om gemyske of fysike feiten te ferklearjen.

Omdat dizze stelling dan eins net de folsleine wierheid omfette, soe it in "anty-stelling", of tsjinoerstelde konsept, ôftwinge, dy't dan in "dialektyske" striid oangean soe mei de ûnfolsleine oanname fan 'e "stelling". Krekt sa't de tsjinstanners fan in wittenskiplike teory de arguminten der tsjin sille sammelje.

Uteinlik soe út dizze dialektyk in "synteze," ynklusyf aspekten fan sawol teze as anty-teze yn in nauwer wurdearring fan 'e wierheid. Om't dizze synteze dan in nije, mar noch ûnfolsleine, teze foarmje soe, soe it in fierdere dialektyske striid útlokje, in fierdere synteze, ensafuorthinne, yn in progressive stribjen nei ultime kennis. Opnij is de parallel mei de foarútgong fan wittenskiplik ûndersyk ticht. Hiel natuerlik hold Hegel de minske, en foaral de organisearre, beskaafde steat, yn 'e heechste achting, as it meast avansearre ynstrumint yn 'e dialektyske perfeksje fan it idee. Dit is de oarsprong fan 'e frijwat misfette opfetting dat Hegel foarstanner wie fan 'e oanbidding fan 'e Steat. Eins wie Hegel in Pantheïst; miskien wol de meast yntinsive Monotheïst dy't de minskheid ea kend hat.

MARX EN DE DIALEKTIK

Marx hie net folle fan 'e yntellektuele kapasiteit fan Hegel, waans systeem allinich yn 'e rûchste sketst wurdt.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

foarm hjirboppe, mar hy fêstige him oan it dialektyske proses as in ferklearring fan en rjochtfeardiging foar de Klassenoarloch. Marx dielde Hegel syn wurdearring foar de minske en de organisearre steat, en wie benammen ynteressearre yn 'e ûntwikkeling fan' e maatskippij ûnder it dialektyske proses. Hy seach de maatskippij as in ynstrumint fan produksje, net lykas Hegel as in ynstrumint fan kennis, en beskôge de "arbeiders" as it ienige diel fan 'e maatskippij dat rjocht hie op respekt, en feroardielde de ûnfolsleinens fan in maatskippij dy't macht en prestiizje joech oan parasiten en net-produsinten.

De Marxistyske "Materialistyske Ynterpretaasje fan 'e Skiednis" is basearre op 'e dialektyske striid tusken klassen fan 'e maatskippij mei as úteinlike doel de perfeksje fan 'e klasseleaze maatskippij wêryn't elkenien "wurkje" sil, dat is, elkenien dwaande wêze sil mei it produksjeproses. Hoewol dizze Marxistyske regeling fier tekoart komt oan it sublyme universele konsept fan 'e Hegeliaanske filosofy, kin it dochs net oars as de sympatike oandacht opeaskje fan alle realisten dy't sawol Idealisme as Materialisme as folsleine filosofyen fan it bestean ôfwize. Wy meie it Marxistyske foaroardiel yn it foardiel fan materiële produsinten net diele, en meie noch altyd in eareplak hâlde foar de sikers nei Wierheid, of it no troch Keunst, Wittenskip of Religy is, mar wy komme wol yn opstân tsjin 'e dominaasje fan 'e maatskippij troch elke seksjonele klasse, foaral as dy klasse noch bydraacht oan kennis fan Wierheid noch oan produksje fan Rykdom.

ONTFOLDENDE BESKAVING

Wat ús sicht ek wêze mei op 'e ultime wierheid fan 'e Hegeliaanske filosofy, it kin net ûntkend wurde dat de Hegeliaanske "Triade" fan teze, anty-teze en synteze in fûneminteel ritme fan it bestean foarmet, sawol yn 'e natuer as yn 'e maatskippij. Fan proton en elektron dy't kombinearje om in atoom te foarmjen oant man en frou dy't kombinearje om in famylje te foarmjen, is deselde fûnemintele triadyske basis te finen. Yn 'e maatskippij jildt deselde wet yn in trochgeand dynamysk proses, dat Marx sûnder mis terjochte bewearde soe einigje yn 'e perfekte klasseleaze maatskippij. Lit ús dit proses folgje troch de ûntjouwing fan 'e Jeropeeske beskaving.

It moderne Jeropa hat syn fiere oarsprong yn 'e ynfloed fan barbaarske hordes op it Romeinske Ryk. Hokker better foarbyld fan it dialektyske proses koe jûn wurde? De stelling fan 'e Romeinske beskaving, keunstmjittich, materialistysk en dekadint, waard útdage troch syn anty-stelling, it Dútske barbaarsdom, natuerlik, idealistysk en manlik. It resultaat wie in hast perfekte synteze, nei in bittere dialektyske striid fan ferovering, weroerwinning, slavernij en vandalisme, doe't it feodale systeem op 'e ruïnes fan Rome ûntstie, laat troch barbaarske lieders dy't lykwols noch altyd de tradisjonele titels fan Keizerlik Rome droegen, dux (hartoch), comes (greve), imperator (keizer) en sa fierder, hearskjend oer wylde dieven, mar koartlyn frijlitten waarden fan tsjinst oan 'e Romeinske filla's.

Dit feodale systeem rêste folslein op militêre macht fan beskerming troch it swurd yn ruil foar militêre tsjinst oan 'e oerhear. Hiel natuerlik, yn in dialektysk proses (folslein negearre troch Marx), provosearre militêre macht syn folsleine anty-teze-geastlike macht. De macht fan 'e feodale baron waard útdage troch de macht fan 'e pryster, en de Midsiuwen rûnen om mei de grutte striid fan Tsjerke en Steat; kulminearjend yn 'e rivaliteit fan Paus en Keizer dy't einige by Canossa mei de triomf fan it Pausdom, en de ferrassende synteze fan militêre en geastlike macht yn 'e Krústochten.

De pauselike supremasy, sintraal yn Itaalje, waard lykwols ûndraachlik foar de provinsjale adel, dy't úteinlik de macht fan Rome bruts yn 'e Reformaasje en de ûnôfhinklike steaten fan Jeropa stifte, wêrtroch't de eardere ienheid fan it kristendom ferbruts. In oare synteze folge doe't eallju en geastliken ferienigen yn tsjinst fan absolute monargy. It makket net folle út oft

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

dit waard berikt troch de rûge metoaden fan Hindrik VIII, of de finesse fan Loadewyk XIV, dy't in kardinaal ta syn liedende minister fan steat makke: yn sawol protestantske as katolike lannen makke de synteze fan monargy in ein oan 'e dialektyske striid fan tydlike en geastlike macht.

Monargy wie lykwols mar it skyld en de rjochtfeardiging foar it privileezje fan berte en fan geastliken, dat aristokratyske privileezje dat troch Karl Marx ferkeard "feodaal" neamd wurdt. It is no einlings dat wy yn 'e koarte perioade fan' e skiednis komme dy't allinich de Marxisten ynteresseart, de perioade wêryn materialistyske motiven begjinne te hearskjen oer idealistyske motiven, en klassedominânsje begjint te fielen. Unûntkomber ferachte en kaam it gewoane folk yn opstân tsjin aristokratyske pretinsjes, en de Grutte Opstân, de Frânske Revolúsje, it "gekke jier" fan 1848, wiene gewoan ynsidinten yn in enoarme dialektyske striid dy't einige yn 'e omkearing fan' e aristokrasy. Dochs makke de ûnmeilydsume logika fan synteze allinich in ein oan ien privileezje om in oar te begjinnen, noch slimmer as earder. Bûse-trotske boargers ferfongen de lâneare aristokrasy. Privileezje fan berte makke plak foar privileezje fan rykdom.
Aristokrasy makke plak foar plutokrasy.

KAPITALISME

Sa kaam it Kapitalisme, en de nije dialektyk fan 'e klassestriid tusken de privilegearre eigners fan eigendom en it ûnteigene proletariaat fan arbeider en boer dy't har symboalyske hammer en sikkel swaaiden. Lykas de feodale grûnbesitter fertroude de yndustriële kapitalist op suvere Macht om syn posysje te behâlden, en lykas de feodale grûnbesitter waard hy moete troch in berop op it Rjocht fan syn arbeiders, dy't har negative ferset tsjin syn positive macht fersette. Fakbûnen ferienigen de arbeiders en ûntwikkelen har rjocht om te staken en har arbeid yn te hâlden as in machtich ferdigeningswapen.
Organisaasje wie in essinsjeel ûnderdiel fan dizze operaasje, en grutte fakbûnsbewegingen namen foarm oan yn alle lannen fan 'e Westerske Wrâld.

De yndustriële kapitalisten antwurden troch har eigen grutte trusts en kombinaasjes op te bouwen, dy't al gau fier bûten nasjonale grinzen útrekken ta ynternasjonale federaasjes ferbûn troch de ultime kapitalistyske hearen fan ynternasjonale finânsjes. Underwilens wreiden de arbeiders har fakbûnen ek út ta hieltyd gruttere organisaasjes, sochten har ynternasjonale oanslutingen, en seagen úteinlik nei Moskou en Stalin foar in lieding yn 'e wrâldrevolúsje. Sa groeiden de rivalisearjende organisaasjes fan Ynternasjonale Finânsjes en Ynternasjonaal Sosjalisme op dy't har opstelden foar wat de Marxisten leafdefol hoopten de lêste striid foar it sosjale millennium soe wêze. In frjemde parallel, yndied, mei de ynternasjonale organisaasje fan feodaal Jeropa ûnder keizer en paus foar wat in protte miljoenen yn dy dagen foarstelden dat in religieus millennium wêze soe.

Wêrom is dit millennium ûndraachlik ûnthâlden? De produksjekrêft is enoarm útwreide troch de wittenskiplike útfining en technyske foarútgong fan 'e lêste jierren, en dochs bliuwt de libbensstandert fan 'e massa's fan it folk leech en de sosjale omstannichheden jammerdearlik.
Underwilens betsjut gruttere effisjinsje fan produksje allinnich it skeppen fan in enoarm leger fan wurkleazen. Hoe is dit te ferklearjen? Wêrom hinget de sosjale revolúsje fjoer?

PRIVILEGE FAN MACHT

De útlis is dat organisaasje foar macht syn eigen korrupsje mei him bringt. De ûntwikkeling fan gigantyske fakbûnsorganisaasjes jout de lieders fan dizze organisaasjes enoarme macht.
Se wurde dan net ree om har organisaasjes te riskearjen yn 'e kulminaasje fan' e Klassenoarloch om in Klasseleaze Steat te meitsjen, wêryn sokke organisaasjes har wichtichste rjochtfeardiging sille ferlieze.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Fakbûnsbazen dy't miljoenen manlju oan it befel hawwe, likefolle as monopoliekapitalisten dy't miljoenen jild oan it befel hawwe, hawwe in eigenbelang by it behâld fan in systeem dat har grutte persoanlike macht jout.

Dat wy hawwe in nije en korrupte synteze. Finansiers en fakbûnsamtners slute wapenstilstân, en geane letter sels in alliânsje oan om it systeem te ferdigenjen dat sa foardielich is foar beiden. It earste ferrie kaam doe't de fakbûnslieder, Ben Turner, de ynternasjonale Joadske finansier, Alfred Mond (letter Lord Melchett) moete en de beruchte Mond-Turner-oerienkomst ûndertekende dy't it stakingswapen ôfwiisde. It twadde en serieuzere ferrie is koartlyn kommen doe't de bazen fan it fakbûnisme en de finansiers fan it wrâldkapitalisme gearfoelen om "demokrasy te ferdigenjen" en "frijheid te behâlden". Ynternasjonalisme dat earst socht wurdt as in middel foar útwreide organisaasje foar de Klassenoarloch wurdt in doel op himsels, eat wêrfoar arbeiders ree moatte wêze om leanen, omstannichheden en it libben sels op te offerjen. Dat komme de pleiten foar Abessynje en Tsjechoslowakije, Sina en Spanje, wylst wurkleazens en ellinde thús tanimme.

Wat is dit allegear oars as de âlde bekende striid om privileezjes te behâlden - dizze kear it privileezje fan macht. Dat is de jammerdearlike konklúzje fan 'e Marxistyske Klassenoarloch yn 'e Westerske Wrâld. It privileezje fan berte makke plak foar it privileezje fan rykdom: beide bûgje no foar it privileezje fan macht dat de bazen fan minsken en fan jild hawwe.

DE KLASSELEAZE REVOLÚSJE

It dialektyske proses hâldt dêr lykwols net op. Men kin like min "Stop" roppe tsjin de skiednis as tsjin de tij. De stelling fan monopolieprivileezje feroarsaket ûnûntkomber syn anty-stelling, en dizze anty-stelling is de massale folksbeweging fan alle klassen dy't lije ûnder finansjele en fakbûnstyrannie. Uteinlik ûntstiet de hope op in echte "klasseleaze" steat, want de anty-stelling fan "baashearskippij" is de "klasseleaze" revolúsje. Alle klasseprivileezjes binne no likwidearre. In pear manlju allinich hawwe de macht dy't har tawiisd is troch miljoenen arbeiders of miljoenen oandielen, en oefenje hjoed dy macht út om it systeem te behâlden dat it mooglik makket. Tsjin dizze manlju komt de tij fan 'e Klasseleaze Revolúsje op.

It is amper ferrassend dat dizze nije revolúsjonêre krêft in nasjonale foarm oannimt.
Allinnich patriottisme is altyd de emoasje west dy't alle klassen fan 'e mienskip ferienige hat yn mienskiplike aksje. Dat it is ta patriottisme dat alle klassen har keare om harsels te befrijen fan in tirannie dy't útoefene wurdt troch frjemdlingen sels (foar it grutste part Joaden) of troch manlju dy't troud binne mei in ynternasjonale útsjoch.

Sa spilet it fascisme syn rol yn 'e dialektyske ûntwikkeling fan 'e maatskippij. De Revolúsjonêre Beweging fan 'e Tweintichste Iuw is likegoed in ûnderdiel fan it histoaryske proses, as altyd de demokratyske beweging fan 'e achttjinde of de proletaryske beweging fan 'e njoggentjinde wie. Yndied, de folgjende synteze makket syn oanwêzigens al merkber. Unferantwurdlike machtsútoefening hat in folksopstân útlokt. Men soe ferwachtsje kinne dat dizze opstân in anargistyske foarm oannimme soe yn in ferachtsjende ôfwizing fan persoanlike macht. Dochs, yn reaksje op 'e ûnûntkomber wet fan synteze, grypt folksopstân de macht as it ienige middel om tirannie te ferslaan. It prinsipe fan it fascisme is de ferantwurdlike machtsútoefening troch de folksnasjonale lieder dy't troch it folk de autoriteit tabetroud is om yn har namme te hanneljen. Unferantwurdlike macht dy't útdage wurdt troch nasjonale opstân skept de wiere synteze fan nasjonale autoriteit dy't ferantwurdlik is foar it gebrûk fan syn macht foar de naasje.

DE EINDE FAN DE STRIJD?

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

It bliuwt allinnich oer om te besprekken oft de Klasseleaze Revolúsje fan it Fascisme it sosjale proses beëiniget en de klasseleaze steat perfeksjonearret. Dit moat foar in grut part in saak foar de takomst bliuwe. Men kin hoopje dat de dialektyk no fierder giet as de naasje nei de perfeksje fan 'e wrâldoarder, of boppe de politike útstekke nei de kulturele sfear. Yn alle gefallen liket it logysk om te ferwachtsjen dat in klasseleaze revolúsje in folle bettere kâns hat om in Klasseleaze Steat te meitsjen, as in bewuste klasserevolúsje lykas it Kommunisme, dy't in steat yn Sovjet-Ruslân produsearre hat dy't noch altyd fûl dwaande is mei klasserivaliteit en rap syn eigen burokratike tirannie fan in folle suvere kommunistyske minderheid makket.

It is ek betsjuttingsfol dat elke fascistyske steat him yntinsyf dwaande hold mei it fêstigjen fan in organyske struktuer fan 'e maatskippij, en alle keunstmjittige klassenûnderskiedingen ûndergeskikt te meitsjen oan nasjonale tsjinst. Dit liket der wis op oan te wizen dat de Klasseleaze Revolúsje liedt ta de stifting fan 'e Klasseleaze Steat, en dus ta it ein fan 'e striid om klasseprivileezje, dy't Marx feroardiele. It kin wolris wêze dat de Nasjonale Revolúsje sil berikke wat de Ynternasjonale Revolúsje fan it Marxisme net slagge is om te fêstigjen.

Yn alle gefallen siket gjin fascist in Joadsk "millennium" wêryn't de striid ophâldt en stagnaasje ûntstiet. Genôch foar ús dat wy te krijen hawwe mei it kwea fan ús tiid, en dielnimme oan it histoaryske proses dat noch weroplibbing sil bringe nei in tiidrek sonken yn smoarge materialisme. Klassestriid is in symptoom fan materiële egoïsme. Midsiuwsk Jeropa wist oare doelen en hegere idealen. Lit ús de striid fan 'e klasse beëinigje, sadat de Westerske minske syn eagen nei edeler dingen rjochtsje kin. Wy groetsje dy takomstige striid, dy gruttere konflikten dy't noch komme moatte.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De ûnterfden fan 'e boaiem troch Francis Mcevoy

THJIR binne safolle fan ús dy't, lykas jimme, boerefolk fan Brittanje, berne en grutbrocht binne yn it iepen lân, en dy't, foardat se troch de ferneatigjende tirannie fan it moderne kapitalisme dreaun waarden om har bestean te sykjen yn 'e sterile stêden, de freugde kenden fan elke moarns wekker te wurden yn suvere loft mei it sjongen fan 'e fûgels, of it lûd fan 'e wyn yn 'e beammen, mei de gloed fan 'e sinne, de prikken fan 'e froast, of it sêfte getik fan rein op it gers. Wy hâlden fan 'e Natuer yn al har stimmingen en yn al har seizoenen, want wy wiene diel fan har. Wy libben libbens fan 'e grutste ienfâld, en dêrom fan 'e djipste tefredenheid. It bêste fan alle Gods kado's oan 'e minskheid, rûge sûnens en rêst fan geast, wiene ús, want wy brutsen gjin wet, minsklik of godlik. Wy fregen sa min fan it libben - allinich om te wurkjen foar in beskieden opbringst, en dêrmei genôch te krijen om te libjen op it lân fan ús foarâlden.

Mar de swarte dagen kamen oer de lânbougrûnen. Wy waarden ferneatige troch it systeem dat de minsken fan Brittanje yn kantoaren en fabriken driuwt, en de lânbou oan 'e bûtenlanner oerlit. Britten produsearre produkten foar ymportearre iten.

Hoefolle sa'n systeem de minsken ek skea docht, fysyk, yntellektueel, moreel of ...
stelt har bleat oan it gefaar fan hongersneed yn oarlochstiid, is it in "betelle proposysje" - foar guon.

En sa kamen wy yn 'e grutte stêden, ta ekonomyske slavernij. Wy waarden kantoarmeiwurkers, fabryksarbeiders, winkelmeiwurkers fan ketens, ferlearen de brún kleur op ús gesichten, en lieden it eangstige sielleaze libben fan 'e leanslaaf. Us waard ferteld dat wy tankber wêze moasten, en as it nedich wie fjochtsje, foar de segeningen dy't de demokrasy ús útstort. In demokrasy dy't gierigens, materialisme, trivialiteit en de kommersjele eksploitaasje fan elke minsklike need en ynstinkt belichaamt. In ferstomming fan 'e minskheid dy't oant no ta ûnbekend wie yn 'e skiednis, bûten Sovjet-Ruslân. Lang libje de "lytse man", standerdisearre as in massa-produsearre motorauto, de swerm "Babbits" út 'e tsjinstflats en de foarstêden, propagandearre, eksploitearre en ferbrutsen, yn "dit Ingelân fan ús"!

It is wier dat net elkenien it lân ferlitten hat, mar hoe lang kin it slim beproefde oerbliuwsel noch trochgean mei de striid tsjin in ekonomyske oarder dy't yn essinsje fijannich is, dy't de boargeroarloch fan fabryk op pleats fiert? Boeren, minsken fan Ingelân, ús lân is de slaaf fan it Eksportkapitalisme, dat syn hiele klam leit op 'e stêden, industrialisearring en urbanisaasje.

Wat kin it jo biede as tydlike palliativen om de opskuor fan jo ôfnimmende oantallen te stiljen, en om de tribute fan jo ferrifelde stimmen te krijen? Jo is ferteld dat der wat foar jo dien wurde sil; in garânsje fan wierskynlik likefolle wearde as de slogan "huzen geskikt foar helden" fan ferachtlike oantinkens. As jo de nuttelоosheid dêrfan bewiisd hawwe, lit it dan, yn 'e namme fan jo Britske manlikheid en tradysjes, foar de lêste kear wêze. De Britske Uny hat in belied dat jo en Brittanje sil rêde, en elkenien dy't it winsket, en se sille legioen wêze, yn steat stelt om werom te gean nei it lân fan har heiten. Jo hawwe sûnder mis in protte heard en lêzen ta ús diskredyt, mar hawwe jo noait tocht dat d'r in reden foar wêze kin - dat wy belangen útdage kinne dy't net fan jo binne, noch fan ús, noch fan 'e massa fan it folk? Is al dizze kampanje fan ferachting sa ûnferskillich, tinke jo? Sille jo noch langer ferteld wurde wat jo miskien wol of net leuk fine, jo politike mieningen willekeurich beheind hawwe ta de humbug fan 'e "Alde Bendes"? Beoardielje ús belied sels, sa't it jo beynfloedet, sûnder ferriedlike oantrún fan 'e pennyparse. ******ebook converter DEMO Wettermerken*******

Machine Translated by Google

Jo sille ûntdekke dat wy fûle nasjonalisten binne, folslein wijd oan it wolwêzen fan 'e boaiem fan Brittanje. De yndustry sil ek bloeie, want it sil holpen wurde troch it jild dat no de bûtenlanner finansiert, mar net ten koste fan 'e lânbou. Der sil in rjochtfeardige en sûne lykwicht wêze, yn plak fan 'e iensidige antisosjale ekonomy fan hjoed.

Wy ballingen fan it plattelân hâlde likefolle fan 'e grûn as ien fan jimme. It is falsk om te sizzen dat wy rjochtsje op tirannie. Wy koenen, sels as wy woenen, it folk fan Brittanje net tirannisearje.

De dea fan it plattelân foarspellet de dea fan 'e naasje, want út 'e boaiem ûntspringt al it libben, lichaamlik en geastlik. Jimme, dy't dizze wierheden ynstinktyf begripe, moatte witte dat wy net misleid binne, dy't se op ús banieren fersiere.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Bedriuwsekonomy troch A. Raven Thomson

IN In grut probleem is foar de moderne wrâld makke troch de ynstoarting fan it hjoeddeiske ekonomyske systeem. Wy kinne in systeem net langer tolerearje dat de measten fan ús feroardielet ta earmoede te midden fan 'e grutste oerfloed dy't de minskheid ea kend hat, dat miljoenen minsken it rjocht ûntnimt om har eigen bestean te fertsjinjen, en it gefaar fan oarloch yn 'e ynternasjonale striid om krimpende wrâldmerken hieltyd tichterby bringt. Wat is de oarsaak fan dizze universele ynstoarting? Wêr binne wy ferkeard gien?

Foardat wy de oarsaak fan 'e problemen folslein wurdearje kinne, moatte wy de trijefâldige aard fan 'e organisearre maatskippij beskôgje as folget: -

- In sintrale oerheid mei de autoriteit om it nasjonale libben te plannen en te lieden.
- In oantal sosjale groepen mei ferskate doelen en belangen.
- In massa fan yndividuen begiftigd mei inisjatyf- en ûndernimmingskrêft.

De klassike ekonomyske teory fan 'e njoggentjinde iuw hâldde him hast folslein dwaande mei it tredde en minst organisearre aspekt fan 'e maatskippij, en hie in ôfkear fan steats- of groepsbemuoienis mei ekonomyske saken. Yn eardere tiden fan relative krapte kin der wat rjochtfeardiging west hawwe foar dizze opfetting, om't it inisjatyf en de ûndernimming fan it yndividu doe fan libbensbelang wiene by it ûntwikkeljen fan latinte produksjekrêften en it befoarderjen fan technyske útfining. Fansels soe it yndividu syn inisjatyf- en ûndernimmingskrêften sa goed mooglik ûntwikkelje, as it de grutst mooglike mjitte fan ekonomyske frijheid krige, en dit is krekt wat de ekonomen fan 'e Manchester Skoalle easken, doe't se pleite foar "laissez faire" en frije hannel.

Wat de foardielen fan ekonomyske frijheid ek binne by it oplossen fan it probleem fan krapte, it is lykwols in positive bedriging wurden foar it sosjale wolwêzen yn in oankommende tiidrek fan oerfloed. It is net nedich om de klassike ekonomyske teory as sadanich te feroardieljen, mar wy moatte beseffe dat der gjin absolute "wetten" fan ekonomy kinne wêze dy't ûnôfhinklik binne fan sosjale organisaasje. Sûnder mis wie it yndividualistyske systeem tige needsaaklik yn in tiidrek fan krapte, en wy moatte de Manchester Skoalle betankje foar it oplossen fan it probleem fan produksje, mar de tiid is no kommen foar in nij ekonomysk systeem dat oerienkomt mei de behoeften fan in nij tiidrek. Yndividuele ûndernimming oanmoedige troch folsleine frijheid fan eksploitaasje hat in ein makke oan krapte, mar is folslein net yn steat om de oerfloed dy't it makke hat te fersprieden ûnder it folk as gehiel. Produksje is yn syn aard in yndividueel of op syn heechst in groepsproses: distribúsje, oan 'e oare kant, is basearre op 'e behoeften fan 'e heule mienskip, en kin fansels net slagje sûnder in grutte mjitte fan bewuste sosjale planning.

SOSJALISME EN DE KLASSENKRIJG

Om't yndividualisme no syn perioade fan nut foarby is en in werklik gefaar wurden is foar ekonomyske foarútgong, is de tiid kommen om de fokus fan ekonomyske belangstelling te rjochtsjen op 'e sosjale groep, as net op 'e naasje as gehiel. Oant no ta hawwe dejingen dy't it hjoeddeiske systeem it krêftichst oanfallen hawwe, en sokke kollektive termen as "Sosjalist" of "Kommunist" oannaam hawwe, noait echt...

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

boppe groepsoerwagings útstean. Nettsjinsteande harren grutmoedige oanspraak om de produksjemiddels te "nasjonalisearjen", leit de basis fan sosjalistyske en kommunistyske oantrekkingskrêft yn 'e oerdriuwing fan klassedifferinsjaasje en it oanhâlden fan 'e "klasseoarloch". Dúdlik heart sa'n klassebewuste lear ta it ryk fan 'e sosjale groep, en slagget der net yn om ta wurdearring fan 'e hiele mienskip as in libbene organyske entiteit te kommen. Yndied, de klam dy't de sosjalist leit op ynternasjonalisme, en syn ûntkenning fan patriottisme, befêstigje syn ûnfermogen om de folsleine ymplikaasjes fan sosjale organisaasje te begripen, dy't fier boppe klasseoerwagings útstean moat ta in realisaasje fan in nasjonaal doel. De ultime "reductio ad absurdum" wurdt berikt, as it Sovjetrezjym yn Ruslân beweart dat it de "diktatuer fan it proletariaat" is, want dit soe de permaninte en bewuste oerhearsking fan in groep oer it nasjonale libben ymplisearje.

Eins wurdt de klassenstriid in pure absurditeit yn in tiidrek fan oerfloed, want hokker doel kin der wêze yn in striid tusken de klassen as der genôch is foar elkenien? De klassenstriid is neat mear en neat minder as in griezelige oerbliuwsel fan it tiidrek fan krapte, dy't allinich yn it hjoeddeiske tiidrek kin bliuwe troch de ineffisjinsje fan ús hjoeddeiske ekonomyske systeem. Los it probleem fan ferdieling op en de klassenstriid is foarby. Yn alle gefallen is de skieding fan 'e maatskippij yn stridende klassen foar in grut part in keunstmjittige útfining fan Karl Marx, want de ûnderskieding fan besittende en eksploitearre klassen wurdt hieltyd dreger, om't it moderne libben hieltyd komplekser wurdt.
Karl Marx hie gjin idee fan 'e grutte oandielbedriuwen dy't it eigendom fersprieden oer enoarme oantallen minsken dy't normaal har eigen brea fertsjinje yn 'e yndustry; en hy ferwachte ek net it grutte oantallen organisatoaren en yngenieurs, saakkundigen en technici, dy't tusken wurkjouwers en arbeiders yn pleatst wurde soene troch de ûntwikkeling fan 'e moderne yndustry.

Sels as wy de ferdieling fan 'e maatskippij yn wurkjouwers en arbeiders akseptearje, folget dat net needsaaklikerwize dat harren belangen tsjinoersteld binne. It is wier dat sawol wurkjouwers as arbeiders harsels beskôgje as tsjinoerstelde legers mei tsjinstridige belangen, mar dit ûntstiet út in ûnfermogen om it foardiel fan kollektive organisaasje foar beide partijen te begripen. Yn it gefal fan elke bedriuwsûndernimming is it dúdlik dat de belangen fan wurkjouwer en arbeiders tsjinoersteld binne, en dat as de arbeiders te hege leanen easkje, der gjin winst oerbliuwt foar de wurkjouwer, wylst as de wurkjouwer de leanen nei ûnderen twinge kin, hy in hegere winst sil genietsje. It folget lykwols net dat wurkjouwers en arbeiders as gehiel dêrom har eigen klasse kinne befoarderje ten koste fan 'e oare. Eins geane yn in tiidrek fan oerfloed, lykas op it stuit, de belangen fan arbeiders en wurkjouwers hân yn hân. Fansels is de needsaak fan 'e moderne yndustry foar grutte en útwreidzjende merken. De poging om dizze te finen yn yllúzjearjende ynternasjonale hannel is de lêste jierren jammerdearlik mislearre, mei as gefolch dat yndustrialisten har no hieltyd mear nei de thúsmerk keare.
Dúdlik sil de keapkrêft fan 'e thúsmerk lykwols foar in grut part bepaald wurde troch leanen, sadat it eins yn it belang fan 'e wurkjouwer wurden is dat de arbeiders hegere leanen krije, sadat se de produkten fan 'e moderne yndustry keapje kinne.
Wis sille de sosjalistyske arbeiders har leauwen yn 'e klassenstriid net útwreidzje oant it punt dat se hegere leanen wegerje, om't se de wurkjouwers te goede komme sille!

It bedriuwskonsept

Wy sjogge dan dat it hjoeddeiske ekonomyske systeem mislearre is om't it tefolle klam lei op 'e belangen fan it yndividu, mar dat de sosjalistyske en kommunistyske lear likegoed skuldich is, om't it de sosjale groep ferheft ten koste fan 'e mienskip as gehiel. It fascisme keart him ta it tredde alternatyf en hâldt oan op it behanneljen fan 'e mienskip as ien organisearre bedriuwssteat, kontroleare en pland troch in sintrale oerheid dy't machtich is mei foldwaande ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autoriteit oer yndividu en groep om it algemiene wolwêzen fan it gehiel te beskermjen en it nasjonale doel te befoarderjen. Dit is it mienskiplike konsept fan 'e naasje as in organisme fan in hegere oarder, mar yn essinsje fergelykber mei it minsklik lichem, mei syn organen en funksjes dy't in kollektyf doel tsjinje.
It is de essensjele basis fan 'e organisaasje fan it fascistyske rezjym yn Itaalje, dat de relaasjes fan Italjaanske wurkjouwers en arbeiders regelet lâns rigels fan mienskiplik belang neffens de regels fan it ferneamde Hânfest fan Arbeid.

Sa'n systeem, basearre op in folslein nij konsept fan ekonomysk doel, sil in likegoed nije wittenskip fan ekonomyske oanpassing oan sosjale behoeften fereaskje. Ik bin derfan oertsjûge dat dizze nije ekonomyske wittenskip útwurke wurde sil yn dit lân, dat sa lang it kommersjele sintrum fan 'e wrâld west hat. It soe ûnsin wêze om it feit te negearjen dat sawol Itaalje as Dútslân, de earste lannen dy't in fascistyske politike grûnwet oannamen, de grutste muoite hân hawwe by it ûntwikkeljen fan 'e ekonomyske kant fan har rezjym, hoewol se beide folle better reagearre hawwe as demokratyske lannen op 'e druk fan 'e wrâldwide depresje. Wy moatte betinke dat hoewol demokrasy en liberale prinsipes earst nei Frankryk en it kontinint kamen, it yn Brittanje wie dat de ekonomyske gefolgen fan it liberalisme útwurke waarden troch de Manchester Skoalle fan yndividualisten. Om't it Brittanje wie dat dizze gefaarlike, hast rampzalige, ekonomyske teory oan 'e wrâld joech, sil it dúdlik de plicht fan Brittanje wêze om de nije prinsipes fan it fascisme ta te passen op 'e ekonomyske sfear, en de kommersjele struktuer fan 'e takomst te produsearjen dy't de yn diskredyt rekke oerbliuwsels fan 'e liberale frije hannel sil ferfange.

BEDRIJFSPRINSIPES

It kin gjin ûnderdiel wêze fan 'e hjoeddeiske diskusje om de basis fan sa'n wittenskip fêst te lizzen, mar bepaalde prinsipes fan bedriuwsekonomy stelle har fuortendaliks foar yn tsjinstelling ta it hjoeddeiske yndividualisme. Yn plak fan 'e "ekonomyske minske" waans persoanlike selsbesykjen de essensjele basis wie fan 'e âlde skoalle, sille wy de "ekonomyske mienskip" hawwe foar wa't it yndividu him yn patriottyske tsjinst dwaan sil. Yn plak fan klassen fan minsken dy't gearwurkje om har mienskiplike "belangen" te beskermjen, sille wy beropsgroepen hawwe dy't gearwurkje yn funksjonele tsjinst oan 'e mienskip as gehiel. Yn plak fan 'e konkurrinsje fan yndividuen dy't stride foar in bestean, elk tsjin allegear en de duvel nimt de lêste, sille wy de gearwurking fan yndividuen hawwe foar har mienskiplik foardiel.

Hoe sille dizze prinsipes yn wurking steld wurde? Earst fan alles sûnder mis troch it útoefenjen fan autoriteit. Dissipline en kontrôle moatte ynfierd wurde yn 'e gaos fan 'e hjoeddeiske ekonomyske saken.
De gruwelen fan it hjoeddeiske systeem, dy't it fjoer fan 'e klassestriid oanfjoerje en de sosjalistyske agitator grûn jouwe foar syn oanfal op it "kapitalisme", ûntsteane foar in grut part út it ûnrjochtmjittich útoefenjen fan ekonomyske macht troch it machtige yndividu dat genôch eigendom of kapitaal sammele hat om in merkbere ynfloed út te oefenjen op kommersjele saken en sa syn belangen te befoarderjen troch ûnearlike metoaden. Under it fascisme sil gjin yndividu tastien wurde om syn eigendom yn dizze sin te brûken as in middel om macht út te oefenjen foar syn eigen foardiel. "Macht" is it monopoalje fan 'e regearing.

Hjir hawwe wy it folsleine antwurd oan de sosjalist dy't de ôfskaffing fan partikulier kapitaal en de nasjonalisaasje fan 'e produksjemiddels easke. It is wier dat de partikuliere kapitalist yn it ferline syn kontrôle oer kapitaal misbrûkt hat om syn eigen belangen te befoarderjen, mar dat rjochtfeardiget net de ôfskaffing fan partikulier eigendom, mar earder de kontrôle oer it gebrûk dêrfan om antisosjale aksje te foarkommen. De wierheid is dat de sosjalist net mear is as in ûntefreden boarger, dy't de kapitalist syn rykdom en macht benijdt. Ymplisyt akseptearret hy it boargerlike prinsipe dat de eigener dwaan mei wat...

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

hy hâldt fan syn eigen, en kin dêrom gjin alternatyf fine foar kapitalistyske eksploitaasje as gruthannelkonfiskaasje, dy't de goede kapitalist oerweldiget mei it minne. Fascisme erkent dat kapitaal en jild yndividuen macht hawwe jûn dy't se yn it ferline misbrûkt hawwe, en easke fan it elektoraat genôch autoriteit en aksjemiddels om it machtichste eigenbelang yn it lân oan te pakken. Lykas Oswald Mosley it dúdlik sein hat: "Under it kapitalisme brûkt it kapitaal de naasje foar syn eigen doelen: Under it fascisme brûkt de naasje it kapitaal foar syn eigen doelen."

It is dúdlik net praktysk dat de oerheid, hoe machtich en effisjint ek, besiket de ekonomyske saken fan 'e hiele naasje yn detail te plannen. Dit soe in ûntkenning wêze fan alle groepsorganisaasje, dy't in essinsjeel ûnderdiel is fan in sûn polityk, en soe de hjoeddeistige bedriging fan burokraasje, dy't dit lân rap sosjalisearret, yn stân hâlde en fergrutsje. Sosjalisten en konservativen konkurrearje sawol yn it fergrutsjen fan 'e macht en ynfloed fan Whitehall, dat rap it "Nije Despotisme" wurdt dat Lord Chief Justice Hewart foarsein hat. Under it fascisme sil in grut part fan dizze burokratike kontrôle opnij oerdroegen wurde lâns nije rigels fan funksjonele organisaasje nei korporaasjes dy't de wichtichste yndustryen en groepen fan yndustryen yn it lân kontrolearje. Korporaasjes fan Lânbou, Fiskerij, Ferfier, Mynbou en Genêskunde sille de plak ynnimme fan Ministearjes yn Whitehall, en sille bemanne wurde troch manlju dy't har yndustry en berop trochwurke hawwe en folle better geskikt sille wêze om it te kontrolearjen as elke permaninte oerheidsfunksjonaris. Dizze nije ynstellingen fan yndustrieel selsbestjoer sille lokaal selsbestjoer ferfange, dat rap ferâldere rekket troch de snelheid fan moderne kommunikaasje en de bredere planning fan iepenbiere nutsfoarsjennings. Op dizze manier sil groepsorganisaasje transformearre wurde fan 'e rigidere strukturele basis fan it ferline nei de fleksibelere funksjonele basis fan 'e takomst.

In tige grutte mjitte fan selsbestjoer sil oan de Korporaasjes jûn wurde om alle ynterne saken oangeande de yndustryen dy't se kontrolearje te regeljen, en wurkjouwers, arbeiders en konsuminten sille allegear fertsjintwurdige wurde yn 'e ried fan' e Korporaasje. De wurkjouwers sille fertsjintwurdige wurde fia har wurkjouwersfederaasje, en de arbeiders fia har fakbûn, wylst de oerheid konsumintefertsjintwurdigers sil beneame om te waken oer de belangen fan it algemien publyk en dy fan oare Korporaasjes dy't benammen ynteressearre binne yn it produkt. De Korporaasje sil ferplichte wurde om noarmen foar leanen en arbeidsomstannichheden foar de yndustry fêst te stellen tusken wurkjouwers en arbeiders, en ek prizen en konkurrinsjebetingsten tusken wurkjouwers en konsuminten. Alle makke oerienkomsten sille juridysk bindend wêze foar de heule yndustry en elke wurkjouwer of arbeider dy't in statút fan 'e Korporaasje oertrêdt, sil skuldich wêze oan in misdriuw wêrfoar hy foar in rjochtbank brocht wurde kin. Eins sil fan wurkjouwersfederaasje en fakbûn ferwachte wurde dat se dissipline hanthavenje ûnder har leden, dy't 100% fan 'e yndustry yn kwestje sille foarmje. Mei sokke adekwate middels fan arbitraasje sille sawol staking as útsluting fansels ferbean wurde, mar wurkjouwers, arbeiders of konsuminten kinne in berop dwaan op 'e Minister fan Bedriuwen dy't yn ried sit mei fertsjintwurdigers fan alle yndustriële bedriuwen foar in rjochtfeardige beslissing yn oerienstimming mei de algemiene yndustriële praktyk en it nasjonale wolwêzen. It sil sjoen wurde dat troch dizze desintralisaasje fan autoriteit en selsbestjoer nei de bedriuwen de sintrale wetjouwer befrijd wurdt fan in grutte mjitte detaillearre wetjouwing dy't op it stuit it wurk fan it parlemint hinderet.

GEBRUK FAN BEDRIJFSORGANISAASJE

Oant no ta liket de nije ekonomy miskien in nijsgjirrige nije opfetting, mar fan twifele praktyske ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

wearde om har flinke kompleksiteit te kompensearjen. Sa'n systeem is lykwols net allinich ûntworpen as in yntellektuele oefening, mar hat enoarme foardielen krekt dêr't it hjoeddeiske systeem benammen swak is. Lit ús bygelyks it slimste probleem fan allegear nimme, dat fan earmoede te midden fan oerfloed, ûntstien út wat de konservativen eartiids "oerproduksje" neamden, mar dat folle better omskreaun wurde kin as "ûnderkonsumpsje". Fansels kin dit gebrek yn it hjoeddeiske systeem allinich rjochtset wurde troch in folle hegere libbensstandert te bringen, as de minsken de enoarme produksje fan moderne wittenskip en technyk konsumearje kinne. Spitigernôch twingt it yndividualistyske systeem de keapkrêft te ferleegjen, of yn 'e foarm fan leanen of winsten yn in perioade fan oerfloed, fanwegen de yntinsive konkurrinsje om guod te ferkeapjen op in al oerfolle merk, wat fabrikanten twingt om prizen te ferleegjen yn in moardende poging om de merk te feroverjen. Under it fascisme sille prizen en konkurrinsjebetingsten lykwols kontroleare wurde, en gjin fabrikant sil tastien wurde om syn arbeiders te switten tsjin 'e regeljouwing fan syn korporaasje om in foarsprong te stellen op syn konkurrinten. Net allinnich sil de delgong yn keapkrêft op dizze manier tsjinhâlden wurde, mar it hiele leansysteem kin permanint ferhege wurde troch mienskiplike aksje oer it hiele yndustryfjild. Fansels is sokke aksje folslein sûn en is it de lêste jierren troch ferskate publike manlju bepleite, mar spitigernôch kin it net berikt wurde ûnder it hjoeddeiske yndividualistyske systeem, want as ien wurkjouwer sa dom wie om te besykjen de leanen fan syn arbeiders te ferheegjen yn 'e saak fan nasjonaal herstel, soe hy al gau in protte ûnpatriotyske konkurrinten fine dy't harres ôfsnije soene en him fan 'e merk ferdriuwe soene. Allinnich ûnder de dissipline en kontrôle fan it organisearre fascistyske rezjym kin sa'n belied mei súkses útfierd wurde.

Op deselde wize kin de grutte pleach fan wurkleazens ek genêzen wurde, want it is dúdlik dat dit suver it gefolch is fan it folsleine gebrek oan organisaasje yn ús hjoeddeiske nasjonale ekonomy.
Der moat op elk momint yn dit lân in bepaalde hoemannichte wurk wêze, berekkene yn man-oeren, dy't dien wurde moat, en in bepaald oantal arbeiders dy't ree en entûsjast binne om dit wurk te dwaan.
It wurk kin wis ferspraat wurde oer it totale oantal arbeiders troch in oanpassing fan 'e wurktiden, lykas op it stuit dien wurdt yn Itaalje, dêr't de 40-oere wike no ynfierd wurdt. Eins soe it faksistyske regear yn dit lân leaver in foardieliger oplossing sykje yn 'e rjochting fan it ferheegjen fan 'e libbensstandert fan 'e minsken ynstee fan it ferkoartjen fan 'e wurktiden, mar yn alle gefallen wurdt it probleem fan wurkleazens folslein en permanint oplosber yn 'e organisaasje fan in plande bedriuwssteat.

DE FUNKSJE FAN FINANSJES

Ien fan 'e grutte tekoartkommingen fan it hjoeddeiske systeem is it mislearjen om de ferskate beroppen en profesjes fan 'e maatskippij in gefoel te jaan fan har funksjonele doel fan tsjinst oan it gehiel. Dit hat laat ta de minste resultaten op it mêd fan finânsjes, dêr't jildmacht skandelik eksploitearre is troch bankiers en finansjers foar har eigen foardiel. Yndied is it gjin oerdriuwing om te sizzen dat dit lân, lykas in protte oaren, dominearre wurdt troch in diktatuer fan hege finânsjes, dy't folle mear ynteressearre is yn 'e lukrative opbringsten fan 'e bûtenlânske obligaasjemerk dan yn it wolwêzen fan it Britske folk. De earste en meast driuwende taak fan 'e faksistyske regearing sil wêze om dizze hjoeddeiske diktatuer fan ynternasjonale finânsjes ôf te brekken, en it te ferfangen troch in autoritatyf rezjym dat troch de naasje machtige is om in funksjoneel en sosjaal doel op te lizzen oan sels de machtichste belangen yn it lân.

De funksje fan jild, dy't op it stuit te faak fergetten wurdt, is om de útwikseling fan guod en tsjinsten te fasilitearjen. It feit dat wy it sa dreech fine om ús guod te wikseljen ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

en tsjinsten hjoed de dei is in dúdlike oanwizing fan it mislearjen fan finânsjes om har primêre plicht oan 'e mienskip út te fieren. Hoe betûft en ynventyf ús technici en útfiners ek binne, de libbensstandert fan 'e minsken kin net nei in heger nivo ferhege wurde, útsein as genôch faluta en oare útwikselingsmiddels yn omloop komme. Oars sil it ienige resultaat fan útfining en rasjonalisaasje fan 'e yndustry wêze dat hieltyd mear manlju sûnder wurk set wurde. Op it stuit lije wy oan in tige serieuze beheining fan jild, dy't troch de banken útfierd wurdt yn it neistribjen fan har belied fan deflaasje. De reden foar dit belied is twafâldich. Earst is d'r in bepaald oanberne konservatisme dat noch altyd fêsthâldt oan 'e gouden standert fan faluta as in lêste oerbliuwsel fan it tiidrek fan ruilhannel.
Twadder realisearje finansjers har dat in beheining yn 'e hoemannichte fan it artikel wêryn't se hannelje it weardefoller makket en harsels machtiger. Om dizze twa redenen is de hoemannichte jild yn omloop net oanpast, lykas it wêze moat, oan it folume fan potinsjele produksje yn it lân, mar is beheind ta in diel fan 'e foarrieden fan in bepaald kostber metaal, goud, yn 'e kluizen fan' e Sintrale Bank. Dúdlik binne de beskikbere foarrieden fan dit metaal folslein irrelevant foar it probleem fan distribúsje dat finânsjes oplosse moatte, en eins is de hoemannichte goud yn 'e heule wrâld jammerdearlik ûnfoldwaande om de enoarme produksjekrêften fan' e moderne yndustry te finansieren. Dochs, ynstee fan faluta en kredyt út te wreidzjen om te foldwaan oan 'e behoeften fan yndustriële ûntwikkeling, besykje ús finansjele masters werom te gean nei de gouden standert troch de produksje te beheinen ta de grinzen dy't steld binne troch de wrâldwide goudfoarrieden. Sûnder mis behâlde en wreidzje ynternasjonale finansjers op dizze manier har kontrôle oer wrâldsaken út, mar allinich ten koste fan it feroardieljen fan it grutste part fan 'e wrâld ta earmoede te midden fan oerfloed.

De faksistyske regearing sil oanhâlde op in omkearing fan dizze ûnnatuerlike dominaasje fan finânsjes oer de yndustry. It moat folslein dúdlik makke wurde dat finânsjes in tsjinstfunksje hawwe foar de yndustry, en op gjin inkelde manier geskikt binne foar dy regearing fan 'e yndustry dy't it oernommen hat. Net allinich moat de oanmoediging fan bûtenlânske produksje yn konkurrinsje mei ús eigen troch de bûtenlânske flotaasjes fan 'e City of London ta in ein brocht wurde, mar ús finansjers en bankiers moatte twongen wurde om it probleem fan distribúsje ûnder eagen te sjen dat se yn it ferline sa konsekwint negearre hawwe. Wy hawwe der al op wiisd dat de takomst fan ús hannel leit yn 'e weroplibbing fan 'e binnenlânske merk, en finânsjes moatte no har oandacht rjochtsje op middels om dizze weroplibbing te berikken troch de keapkrêft fan it folk te ferheegjen.

Dit betsjut in geweldige en revolúsjonêre brek mei al de hillichste tradysjes fan it bankwêzen, want it essensjele skaaimerk fan it probleem is dat it giet om de finansiering fan konsumpsje. Oant no ta hawwe bankiers har operaasjes folslein beheind ta de finansiering fan produksje yn 'e kommersjele sfear, want terminen betelje net echt konsumpsje finansiere, om't it allinich takomstige keapkrêft hypoteek jout foar direkte ferkeap.
Wy moatte in metoade fine om in hegere leanskaal en salarissen te finansieren om de produksjekrêft frij te meitsjen. Op it stuit is sa'n proseduere fansels ûnmooglik yn in yndividualistysk systeem dat dwaande is mei yntinsive konkurrinsje, en elke wurkjouwer dy't nei syn bank gie en in rekken-courantkredyt frege om hegere leanen te beteljen, soe mei rjocht as in gek feroardiele wurde, want hy koe gjin garânsje jaan dat syn konkurrinten itselde soene dwaan of har leanen net ferleegje soene om de merk fan him ôf te nimmen. Lord Beaverbrook, dy't faak pleite hat foar hegere leanen, hat dizze essensjele swierrichheid nea oerwinne kinnen.

Bedriuwsekonomy biedt lykwols in direkte oplossing, krekt foar it doel fan 'e
Bedriuwen moatte leanen en arbeidsomstannichheden kontrolearje en regelje, sadat as de fascistyske
De oerheid fierde in belied fan hegere leanen út, der soe gjin sprake wêze fan ûnpatriottyske of troch bûtenlânske bedriuwen dy't har weromhâlde om foardiel te heljen fan har konkurrinten; alles soe wêze

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

twongen om oan deselde noarmen te foldwaan. As de wurkjouwer dan nei syn bank gie en frege om in rekken-courantkredyt om syn diel fan it programma út te fieren, soe de bankier gjin muoite hawwe om him te foldwaan, want hy soe witte dat de ferhege keapkrêft fan 'e heule mienskip soe resultearje yn ferhege oarders en gruttere wolfeart foar it bepaalde bedriuw wêrmei't hy saken die. It is op dizze manier dat it fascisme de libbensstandert fan 'e minsken ferheegje soe, en dat gruttere folume oan faluta en kredyt yn omloop bringe soe dat nedich is om de ferhege produktive krêft fan 'e yndustry te finansieren.

Dúdlik moat dit belied fan monetêre útwreiding in folsleine brek mei de gouden standert betsjutte, en mear konservative kritisy kinne dêrtroch bang wêze foar de stabiliteit fan 'e munt.
It fascisme wiist der lykwols op dat jild yn werklikheid in oanspraak is op guod en tsjinsten, en dat gjinien yn syn normale sinnen echt nei in bank giet en goudstaven easke foar syn jildbiljetten: hy is folslein tefreden as hy syn jild kin ruilje foar dy guod en tsjinsten dy't hy nedich hat. No binne der fansels op it stuit in soad guod en tsjinsten beskikber yn dit lân: pakhuzen fol mei guod, eins, en mear as twa miljoen fan ús lânslju dy't har tsjinsten tevergeefs oanbiede. Salang't wy gjin biljetten útjaan dy't net dekt wurde troch beskikbere guod en tsjinsten, kin der gjin gefaar wêze foar ynflaasje; dus sil it fascisme de munt basearje op 'e brede basis fan 'e heule produktive boarnen fan 'e naasje, ynstee fan op it smelle, ûnfeilige fûnemint fan goud yn 'e Bank fan Ingelân.

RYK AUTARGY

De ienige jildige krityk op dit belied fan bedriuwsorganisaasje fan 'e yndustry, dat de libbensstandert fan it hiele folk ferheget, leit yn it argumint dat dit lân foar in tige grutte mjitte ôfhinklik is fan syn bûtenlânske hannel, en dêrom gjin hegere libbensstandert kin betelje as syn konkurrinten op 'e merken fan 'e wrâld. Dit argumint kin lykwols eins wjerlein wurde troch te ferwizen nei it foarbyld fan Henry Ford, dy't de goedkeapste auto fan 'e wrâld produsearre, wylst hy de heechste leanen betelle. Hy waard hjirta yn steat steld troch de enoarme binnenlânske merk yn Amearika, dy't him yn steat stelde om massaproduksjemetoaden yn te fieren en geunstich te konkurrearjen op 'e merken fan lannen mei in folle legere libbensstandert. Eins ferlieze wy ús merken yn it bûtenlân, net om't ús guod djoerder binne as dy fan ús konkurrinten, mar mear om't dizze merken foar ús sluten wurde troch ûnoerwinlike taryfbarriêres, wêrachter't lânseigen yndustryen rap ûntwikkele wurde. Hoe goedkeap ús guod ek wurde meie, wy kinne net ferwachtsje dat oare lannen har eigen yndustry ferneatigje en har eigen minsken wurkleas meitsje om se te keapjen. Yn alle gefallen kinne orientale folken, lykas de Japanners, ús hopeleas oerbiede as de fraach fan leanen yn rekken brocht wurdt.

De eksporthannel is yn gjin gefal essensjeel foar it wolwêzen fan in lân, om't it ymplisearret dat guod út it lân ferstjoerd wurdt foar bûtenlanners om te konsumearjen, ynstee fan se thús te hâlden om de libbensstandert fan 'e thúsbefolking te ferheegjen. Allinnich de finansjele magnaten fan 'e City of London sille op 'e lange termyn profitearje fan in oerskot oan eksport, om't it op basis fan dit oerskot is dat se de grutte bûtenlânske lieningen útjaan, wêrfan se sokke romhertige kommisjes lûke. Eksport is allinich echt rjochtfeardige om essensjele ymport te beteljen, en de ymport fan dit lân koe tige sterk wurde fermindere troch it útsluten fan alle ymportearre guod dy't wy thús kinne produsearje. It is in skandalich feit dat grutte hoemannichten produsearre artikels yn dit lân ymportearre wurde, dy't hjir perfekt produsearre wurde kinne, en d'r is gjin ekskús foar ús ferwaarloazing fan thúslânbou allinich om't ús boarnen net genôch binne om ús heule befolking te fieden; wy moatte teminsten it maksimum fan thúsgroeide produkten produsearje foardat wy ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

yn it bûtenlân foar de rest.

Sels nei't wy de maksimale ferskaat oan guod yn dit lân produsearre hawwe, soe it ûnsin wêze om te ûntkennen dat wy ússels net folslein selsstannich meitsje kinne, mar oan 'e oare kant binne der mar in pear produkten dy't wy nedich binne dy't net earne binnen it Britske Ryk te finen binne.
Fascisme is gjin smel Lyts-Ingelân-belied, mar hat in grut keizerlik plan fan autarkyske ûntwikkeling oan it Ryk as gehiel oan te bieden. In folle grutter oandiel fan 'e útwreidzjende binnenlânske merk sil oan 'e dominions oanbean wurde as yn Ottawa oanbean waard, want bûtenlânske konkurrinsje sil folslein útsletten wurde. Der kin gjin twifel oer bestean dat it Ryk as gehiel perfekt ree wêze sil om gear te wurkjen yn sa'n ekonomysk systeem, dat in folslein selsstannich Ryk sil foarmje dat isolearre is fan 'e effekten fan wrâldkrises en wrâlddepresjes, en yn steat is om in hegere libbensstandert op te bouwen as oant no ta bekend is.

Uteinlik moatte wy ús de bedriuwsprinsipes fan it fascisme foarstelle dy't tapast wurde op ynternasjonale hannel. De ymporteur sil net langer tastien wurde om te keapjen yn elke merk dy't hy goed fynt, mar hy sil ferplichte wurde om te wurkjen fia in Bûtenlânske Hannelsried, dy't de keapkrêft fan 'e naasje sil brûke as middel om eksportmerken te krijen. Fan it begjin ôf sil it fascisme it belied oannimme dat Brittanje keapet fan dyjingen dy't fan Brittanje keapje, en as in frjemd lân ús guod ferkeapje wol dat wy misse, sil it ferplicht wurde om ús guod yn ruil te akseptearjen. As oare lannen ferlykbere metoaden oannimme, sille wy úteinlik komme ta in algemien systeem fan organisearre ruilhannel fan lân nei lân, wat it ienige praktyske middel is foar plande ynternasjonale hannel, frij fan 'e masjinaasjes fan ynternasjonale finânsjes en de obligaasjes fan ynternasjonale woeker.

BEDRIJFSWRÂLDORDE

It moat net oannommen wurde dat it fascisme folslein egoïstysk is yn 'e nasjonale sin. Wis is it in essinsjeel skaaimerk fan 'e fascistyske filosofy om it eigen lân foarop te stellen, mar it soe oerhaast wêze om dêrom oan te nimmen dat it fascisme nasjonale rivaliteit ymplisearret en kin liede ta oarloch op ekonomyske grûnen. Krektoarsom, in tige serieus gefaar fan it hjoeddeiske systeem is dat de hieltyd tanimmende striid om wrâldmerken ta oarloch kin liede. Yndied hawwe yn it Fiere Easten al oarloggen om merken plakfûn, en it is mar mei muoite dat de Jeropeeske machten foarkommen binne om by de striid belutsen te wurden. Eins sil it bedriuwssysteem fan ekonomyske planning it gefaar fan oarloch minimalisearje, want it sil de ekonomyske oarsaken fan oarloch ûnder bewuste minsklike kontrôle bringe. It sil net langer in kwestje wêze fan it dumpen fan in maksimum fan eksport fan elk lân op syn buorlju, mar fan autoritative regearingen yn folsleine bedriuwskontrôle oer har nasjonale ekonomyske saken dy't byinoar komme om de essensjele grûnstoffen te dielen en út te wikseljen dy't nedich binne foar har yndustriële ûntwikkeling. Om't der gjin tekoart is oan dizze rauwe produkten, en om't har produksje eins drastysk beheind is om te foarkommen dat de merk oerstreamd wurdt, moat der hielendal gjin muoite wêze om ta in freonlike oplossing foar dit relatyf ienfâldige probleem te kommen, as de folken ienris it bespotlike idee ferlitten hawwe dat se harsels kinne profitearje troch inoar te ferneatigjen.

Rivaliteit sil der wis wêze yn 'e wrâld fan 'e takomst, mar rivaliteit yn prestaasjes, net yn konkurrinsje. Allinnich lâns de rjochting fan 'e bedriuwsorganisaasje fan 'e maatskippij en fan it ekonomyske libben kinne wy frede en wolfeart berikke yn in oarderlike wrâld. Lit ús ús rol spylje troch ús eigen nasjonale saken op oarder te bringen en oare folken oan te moedigjen itselde te dwaan.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De Nazi-beweging yn perspektyf troch James Drennan

De Italjaanske fascisten hawwe nea besocht om de geweldige rasiale eftergrûn te jaan oan it Italjaanske nasjonalisme dat hear Hitler produsearre hat as de yntellektuele ynspiraasje fan it "Dritte Reich". As der ien folk yn 'e ferlieding wie om modern belied te basearjen op 'e oanspraken fan 'e ferline skiednis, dan soene it de masters fan Rome west hawwe, mar Signor Mussolini liket te stribjen nei in ultime pan-Europeeske feriening basearre op 'e konsepten fan it fascisme ynstee fan in letterlike weroplibbing fan Romeinske territoriale gloarje. Hear Hitler, oan 'e oare kant, hat in ideaal fan Dútske (of Aryske) rasiale eksklusiviteit útwurke, dat djippe woartels hat yn 'e Dútske skiednis. Dit Dútske konsept, as it goed begrepen wurdt, hoecht lykwols op gjin inkelde manier yn konflikt te kommen mei it Italjaanske begryp fan it fascisme as in leauwensbelesting dy't bedoeld is om de geastlike basis te foarmjen fan 'e weroplibbing fan it Westen. It moat ek net yn konflikt komme mei de hege opfetting fan it Britske Ryk, dy't it fascisme yn Brittanje ynspirearret, want op gjin inkeld momint ûntstiet der in botsing fan belangen. Krektoarsom, al dy ferskate bydragen oan 'e teory fan it wrâldfascisme kinne komplementêr wêze ynstee fan fersteurend.

Om ta in begryp te kommen fan 'e oannimming troch de nazi's fan 'e rasiale ynterpretaasje fan skiednis, earst formulearre yn 'e foarige ieu troch net-Dútske skriuwers lykas de Frânsman Gobineau en de Ingelsman Houston Stewart Chamberlain, en oanpast troch de nazi-lieders as de basis fan in revolúsjonêr ideaal akseptearre troch de Dútske massa en as de driuwende krêft fan it hjoeddeiske steatsbelied fan it Dútske Ryk, is it needsaaklik om bepaalde omstannichheden en trends fan 'e Dútske skiednis oer de hiele perioade fan 'e lêste tûzen jier te beskôgjen. Allinnich troch sa'n stúdzje kinne wy komme ta de basis fan it leauwen fan it moderne Dútske folk, en de rjochting begripe wêryn't de masters fan Dútslân wierskynlik in folk liede dat tawijd oertsjûge is fan 'e jildigens fan har leauwen.

It wiene de Germaanske stammen dy't yn 'e achtste iuw echt de keizerlike opfettings fan it âlde Rome oernamen. It Ryk fan Karel de Grutte - neamd Keizer fan it Westen - wie etnysk mear Dútsk as Frânsk, en it wie pas nei syn dea dat de Franco-Gaullistyske eleminten ûnderskieden waarden fan 'e Dútsers, doe't de erfgenamten fan 'e ferskate dielen fan syn domeinen de eed ôfleinen, respektivelik yn Frânske en Dútske dialekten. Oant de trettjinde iuw bleauwen de Hohenstaufen-keizers hiel Itaalje en in grut part fan wat no Frankryk is as provinsjes fan it Dútske Ryk beskôgje. It is it neamen wurdich dat, wylst Dútslân op dat stuit amper eastlik fan 'e Elbe útwreide, de Nederlannen, Boergonje en dielen fan Savoye en Franche-Comte yn ferskillende graden en op ferskillende tiden binnen de keizerlike domeinen rekkene waarden.

It is ien fan 'e flaters fan it skiednisûnderwiis yn dit lân dat wy selden yn steat binne om ús eigen skiednis yn perspektyf en yn relaasje ta dy fan 'e rest fan Jeropa te sjen. Foar de fjouwer ieuwen tusken de troansbestiging fan Loadewyk de Dútser yn 825 en de dea fan Frederik II yn 1250 - sawat de perioade yn ús eigen skiednis tusken de regearperioaden fan Alfred de Grutte en Hindrik III - wie de skiednis fan Jeropa foar in grut part de skiednis fan Dútslân. Yn in perioade dat ús eigen skiednis tige provinsjaal wie - doe't de barrens derfan sa fier fan dy fan 'e haadstream fan 'e Jeropeeske skiednis wiene as bygelyks de yndividuele skiednis fan it moderne Noarwegen fan dy fan it hjoeddeiske Jeropa is - wie Dútslân it toaniel fan 'e grutte striid dy't de berte seagen fan

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

midsiuwske Jeropeeske kultuer, en har keizers, lykas Hindrik de Fûgelfanger, Otto de Grutte en Frederik Barbarossa, waarden de skiedsrjochters fan West-Jeropa, en de masters fan 'e barrens fan Jutlân oant Sisylje, fan Boergonje oant Hongarije. It is needsaaklik om de betsjutting fan dizze perioade foar de geasten fan moderne Dútsers te wurdearjen, om har bûtengewoane grutskens yn har skiednis te begripen, en har gefoel fan frustraasje en opsluting yn 'e territoriale omstannichheden fan nei-oarlochsk Jeropa.

Otto de Grutte - dy't yn 973 ferstoar, hast tûzen jier lyn - is yn 'e lêste jierren de heechste figuer wurden fan it Nazi-Pantheon, en syn portretten ferskine hast like faak yn Dútske boekwinkels as dy fan Hitler en Göring. It hiele proses fan 'e Dútske skiednis is eins in foarbyld fan it ferskynsel fan "arrestearre ûntwikkeling", en de eigenaardige manifestaasjes dy't wy assosjearje mei de hjoeddeiske Dútske nasjonale psychology komme fuort út it "frustraasjekompleks" dat de ûnûntkomber ôflaat is. De omfang en swing fan 'e Hohenstaufen-macht sels wie de ûndergong fan it Dútske folk. De prachtige keizers fan dizze line wiene fassinearre troch de dream fan it Karel de Grutte Pan-Europeeske Ryk, en mear as in ieu lang fergriemden se de krêft fan 'e Dútsers oan it neistribjen fan har Italjaanske ambysjes. It eardere belied fan Otto de Grutte wie om in grutte Dútske steat te konsolidearjen. De Hohenstaufens waarden oanlutsen troch de Pan-Europeeske konsepten dêr't de Habsburgers erfgenamten fan waarden. En de ruïne fan 'e Hohenstaufens liet Dútslân ferswakke en sûnder sintrale macht efter, op it momint dat Ingelân en Frankryk op it punt stiene om har te ûntwikkeljen nei dy nasjonale steatsfoarm dy't úteinlik ûnder de Tudors en de Valois berikt waard. De flaters fan it Hohenstaufen-belied lykje noch tragysker út in Dútsk eachpunt, as men betinke dat de grutte "Drang nach Osten" fan 'e Dútsers oer de Elbe en om 'e kusten fan 'e Eastsee ûndernommen waard troch de Teutoanske Ridders tidens it regear fan Frederik de Twadde, en dat dizze driuw úteinlik yn syn bredere mooglikheden ôfbrutsen waard troch it ferswakken fan ympuls út it Dútske sintrum.

Der binne hast presys trije ieuwen tusken de dea fan Frederik II yn 1250 en de dea fan Maarten Luther yn 1546, en hoewol dit in frijwat willekeurige yndieling is om te meitsjen, is it tastien foar generalisaasjedoelen. Dizze perioade fan trije ieuwen seach in folsleine transformaasje, sawol yn 'e perspektiven as it karakter fan it Dútske folk. Der binne trije wichtige histoaryske streamingen dy't in fûnemintele ynfloed hân hawwe op 'e lettere ûntwikkeling fan it Dútske histoaryske libben.

Earst ferlearen sawol de Dútske as de Noard-Italjaanske stêden dy ekonomyske supremasy dy't se yn 'e Midsiuwen hân hiene, doe't se ûntstien wiene lâns de wichtichste East-West-rûte fan 'e hannel tusken Jeropa en it Byzantynsk-Saraceenske Easten. De ynname fan Konstantinopel troch de Turken ferneatige foar in grut part de wolfeart fan alle regio's lâns dizze rûte, en de ûntdekking fan Amearika en de iepening fan 'e Kaaprûte ferpleatsten it sintrum fan ekonomyske macht nei de lannen lâns de Atlantyske kust - Spanje en Portugal, Ingelân, Frankryk en Hollân. It is eins gjin oerdriuwing om te sizzen dat sawol de Reformaasje yn Dútslân as de Tritichjierrige Oarloch yn 'e Santjinde Iuw har woartels hiene yn it geweldige proses fan ekonomyske ûntwrichting dat folge wêze moat op dizze ferskowing fan wichtichste hannelssintra.

De twadde grutte histoaryske streaming fan dizze perioade wie de opkomst fan 'e Habsburgers, yn 'e skuon fan 'e Hohenstaufens. De Habsburgers wiene Dútske prinsen mei wiidweidige persoanlike besittings yn Dútske lannen, mar har posysje yn Eastenryk - Østermark Mark - oan 'e Eastmarken fan Dútslân makke har yn essinsje net-Dútsk yn har belangen. It tradisjonele belied fan 'e Habsburgers ferklearret, maklik genôch, de bûtengewoane haat dy't de Pan-Dútsers, en

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

benammen de nazi's, hawwe foar de hiele "Eastenrykske teory" west. De Habsburgers - lykas de eardere Hohenstaufens - seagen harsels as de erfgenamten fan it Romeinske Ryk, en se makken oanspraak op wrâldhearskippij, of teminsten, yn praktyske polityk, op in pan-Europeeske supremasy. Dit geweldige Hûs wie, yn ferskate perioaden yn syn skiednis, in Italjaanske macht, in Spaanske en Súd-Amerikaanske macht, in Slavyske macht, in macht mei aspiraasjes yn Aazje - en sels yn Afrika - mar it wie nea in macht dy't bewust suver Dútske belangen oer[1] Dr Habsburgers ferfollen in grutte rol yn 'e fjouwer ieuwen nei de ferovering fan Konstantinopel troch de Turken. Se tsjinhâlden de militêre foarútgong fan 'e Turken nei it westen, en se folgen de Byzantynske keizers op as de wichtichste beskavingsaginten oer hiel Súdeast-Europa. Mar harren rol wie like weardefol foar Europa as desastreus foar it begryp fan 'e Dútske nasjonaliteit.
Harren preokkupaasje mei de Middellânske See stelde elk proses fan ienwurding yn Dútslân foar ûnbepaalde tiid út, en harren dynastike belied late yn 'e praktyk ta wat delkaam op 'e ferdieling fan 'e Dútsktalige lannen.

De tredde wichtige ynfloed op 'e ûntwikkeling fan 'e Dútske skiednis wie de ferdieling fan 'e Dútsktalige lannen, en de transformaasje fan it hiele rasiale karakter fan 'e befolkingen dy't harsels Dútsk neamden, dy't oan 'e gong wie yn 'e perioade 1250-1550. Dit ferskynsel wie fan grut belang, benammen as men betinke dat it yn deselde perioade wie dat folken lykas de Ingelsen, Frânsen en Spanjerts, en sels de Hongaren, Tsjechen en Poalen ûntstienen en konsolidearre waarden, en Europa de foarmen begon oan te nimmen dêr't wy no mei bekend binne.

Yn 'e tiid fan Karel de Grutte wiene de ferskillen tusken Teutonen en Franken net hielendal dúdlik definiearre. Ingelân, ûnder de Saksyske hegemony, wie foar in grut part in Dútsk Keninkryk, en itselde kin sein wurde fan Noard-Itaalje ûnder de Langobarden. Dêr fûn earst in opname plak fan Dútske eleminten yn Ingelân, East-Frankryk en Noard-Itaalje. Dit proses wie eins al lang foar de dea fan Frederik II yn 1250 foltôge. Yn 'e folgjende trijehûndert jier waarden de westlike grinzen fan Dútslân weromskood nei de Ryn. Regio's lykas Boergonje en Franche-Comté waarden mear Frânsk en minder Dútsk. Nederlân waard definityf net-Dútsk. Switserlân krige foarm, en flinke Dútske befolkingen rekken ferbûn mei it Switserske idee. De wichtige Dútske marsen yn Eastenryk waarden in yntegraal ûnderdiel fan it foar in grut part net-Dútske Habsburchske Ryk. De resultaten fan dizze ôfskiedingen binne noch altyd wichtich yn 'e moderne Jeropeeske skiednis. Se ferklearje de Eastenrykske fraach.
Se ferklearje de Elzas-Lotharingen-fraach - de fete oer in regio dy't nea hielendal ophâlden is Dútsk te wêzen en dy't nea hielendal Frânsk wurden is. Se ferklearje ek de besykjen fan 'e nazi's om it pan-Dútske bewustwêzen wer op te wekken, net allinnich yn Eastenryk en Tsjechoslowakije, mar ek yn mindere mate yn Nederlân en Denemarken, yn Switserlân en België.

Mar tagelyk dat de Dútske taalgrinzen weromdrukt waarden nei de Ryn, en wylst populaasjes fan it meast autentike Dútske bloed transformearren ta Switsersk, Frânsk en Nederlânsk, fersprate de Dútske taal en de Dútske kultuer har rap nei it Easten, en learden de primitive net-Dútske populaasjes fan Noardeast-Europa harsels as Dútsers te beskôgjen. De Dútske kolonisaasje nei it easten wie it wurk fan 'e Teutoanske Ridders dy't de Slavyske en Finske stammen eastlik fan 'e Elbe, en letter fierder as de Oder, feroveren en bekeerden, en fan 'e Dútske Hânzestêden dy't dwaande wiene mei it stiftsjen fan hannelssintra lâns de hiele kust fan 'e Eastsee. Uteinlik waard de Dútske foarútgong yn dizze rjochting tsjinhâlden troch de militêre macht fan Poalen, en troch de rivaliteit fan 'e Skandinavyske steaten, en, fansels, letter, troch de opkomst fan Ruslân as in grutte macht oan it begjin fan 'e

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

achttjinde iuw. Mar it wie in grutte prestaasje, benammen as men yn gedachten hâldt dat dizze driuwfear ta syn ein dreaun waard tusken de trettjinde en fyftjinde iuw, doe't de sintraal-Dútske ynspiraasje swak wie, en, yn in protte gefallen, net-besteand. De rol fan 'e Hânzestêden en fan 'e Teutoanske Ridders yn 'e Eastsee kaam tige oerien mei dy fan 'e Italjaanske Republiken en fan 'e Latynske Ridderoarders yn 'e Middellânske See, dy't it slaggen om in agressyf Italjaansk belied yn it Easten te hanthavenjen yn in tiid dat der gjin sintraal-Italjaanske macht bestie.

Yn it heal mislearjen fan 'e midsiuwske "Drang nach Osten" is it twadde elemint te ûntdekken fan it "frustraasjekompleks", dat oan 'e basis leit fan 'e ynterpretaasje fan 'e moderne Dútser fan 'e skiednis fan syn lân. De nazi's - benammen fan wat men de "Prusyske skoalle" neame kin, dêr't generaal Goring en hear Rosenberg ta hearre - sjogge konstant nei in weroplibbing fan Dútske penetraasje en kolonisaasje fan 'e Baltyske lannen, as kompensaasje foar de beheining fan Dútske aspiraasjes yn it Westen.

It wichtichste resultaat fan 'e midsiuwske "Drang nach Osten" wie de stifting fan 'e Prusyske steat. De autochtoane befolking fan Prusen wie foar in grut part fan Slavyske en Finske komôf - de meast primitive stammen fan Noard-Europa - mingd mei de krigerske en behoeftige eleminten dy't nei it easten migrearre wiene fan 'e âldere siten fan 'e Dútske kultuer. De Prusen waarden as folk útroege, as gefolch fan twa ieuwen fan 'e bloeddorstigste oarlochfiering fan 'e Midsiuwen.

De Reformaasje yn Dútslân - dy't de skiednis fan it grutste part fan 'e sechstjinde en santjinde iuw beslacht - kin yn bepaalde aspekten beskôge wurde as in foar in grut part ûnbewuste beweging fan frustrearre Dútsk nasjonalisme tsjin pan-Dútske - Roomsk-Katolike opfettings fan 'e Habsburgers. De Reformaasje kulminearre yn 'e Tritichjierrige Oarloch dy't Dútslân hast in ieu dêrnei ferneatige, en dy't de macht fan 'e Habsburgers slim ferlamde. It herstel fan 'e Turkske macht dat demonstrearre waard yn it Belis fan Wenen yn 1683 wie ien gefolch fan 'e ferswakking fan 'e Habsburgers, en de Tritichjierrige Oarloch hie wierskynlik it gefolch dat it Turkske bewâld yn Súdeast-Europa mear as twa ieuwen ferlinge.

De opkomst fan 'e Frânske monargy wie in serieuze en bliuwende bedriging foar de konsolidaasje fan elke soart Dútske ienheid. Frans I wurke mei de Turken tsjin de Habsburgers, en it wie de Valois dy't foar it earst begon te spyljen foar in Poalske barrière tsjin Dútslân yn it Easten. Yn 'e folgjende ieu wie it Richelieu dy't de Dútske pionnen echt yn beweging sette tidens de Tritichjierrige Oarloch. It resultaat fan syn belied wie om Dútslân in ieu lang oan 'e genede fan 'e Bourbon-monargy oer te litten, oant de opkomst fan Prusen ûnder Frederik de Grutte in folslein nije krêft yn 'e Dútske polityk yntrodusearre.

Mei it ferskinen fan Frederik de Grutte komme wy yn 'e moderne faze fan 'e Dútske skiednis - en dy striid tusken Hohenzollern en Habsburg, tusken protestantsk, heal-Dútsk Prusen dat dernei stribbet Dútsk te wêzen, en Dútsk Eastenryk, dat dernei stribbet net-Dútsk te wêzen, en - binnen dynastike grinzen - Pan-Europeesk, wat ien fan 'e wichtichste, as yndirekte, oarsaken wie fan 'e lêste oarloch. De Reformaasje wie binnen bepaalde Dútske grinzen in Pan-Dútske beweging, en it kin ek beskôge wurde as in reaksje tsjin 'e steat fan ekonomyske efterstân wêryn Dútslân telâne kommen wie as gefolch fan it ferskowen fan hannelsrûtes yn 'e fyftjinde iuw. Wallenstein, sûnder mis de grutste Dútser fan syn iuw, hie brede, as vage ideeën oer Pan-Dútske ienheid, en hy stoar as gefolch fan yntriges mei de Noard-Dútske prinsen tsjin 'e belangen fan it Hûs Habsburg. Frederik de Grutte daagde de Habsburgske hegemony yn Sintraal-Europa serieus út, en hy profitearre fan 'e swakte fan Frankryk yn 'e pre-revolúsjonêre perioade om de Poalske barrière tsjin Prusen yn it Easten ôf te brekken. De Napoleontyske oarloggen wiene amper mear as in ûnnoflike tuskentiid yn 'e rivaliteit ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

tusken de twa Germaanske machten. Harren resultaten wiene om de Prusyske posysje substansjeel te fersterkjen, want se ferswakke de ûnôfhinklike prinslike huzen yn Dútslân, en tastienen Prusen yn 'e earste helte fan' e njoggentjinde iuw om de lytsere steaten yn dûane-uny's te twingen. Frederik de Grutte hie Sileezje ferovere. De twongen dielname fan syn opfolgers oan 'e Kontinintale blokkade tidens de Napoleontyske Oarloggen lei de basis foar Dútske produksje-yndustry dy't oprjochte waarden om de gat te foljen dy't ûntstie troch de útsluting fan Britske guod. De dûane-uny's ferienigen mei Prusen de âlde Hânzestêden, en in modernisearre Noard-Dútslân konfrontearre in Eastenryksk Ryk dat eins in oerbliuwsel wie fan 'e Renêssânse.

Yn 1866 wie Eastenryk út 'e Dútske Konfederaasje ferdreaun en hie it opholden in Dútske macht te wêzen. Om deselde tiid hinne wie it út Itaalje ferdreaun, dat it eins dominearre hie oant nei de earste helte fan 'e njoggentjinde iuw, en it wie no net mear in Italjaanske macht. Mar hjir kin de ferrassende politike fleksibiliteit fan 'e Habsburgske dynasty waarnommen wurde.
Eastenryk, yn 'e twadde helte fan 'e njoggentjinde iuw, hie de neiging om rap in Slavyske macht te wurden, dy't hearske oer in minderheid fan Dútske ûnderdanen dy't tafallich yn Eastenryk en Bohemen wennen. It is mooglik dat Eastenryk oerlibbe hie as in Magyar-Slavyske Konfederaasje as Frans Jozef earder ferstoarn wie en Frans Ferdinand langer libbe hie. Mar de âlde keizer, sa't er tsjin kening Edward sei, "koe noait ferjitte dat hy in Dútske prins wie."

Yn 'e tweintich jier foar de oarloch groeide der in machtige Pan-Dútske beweging op yn Eastenryk, laat troch Karl Leuger - de populêre boargemaster fan Wenen - dy't echt it ein fan it Habsburchske Ryk en de monargy sjen woe, en de feriening fan 'e Dútske dielen fan it Ryk binnen Grut-Dútslân. As de Pan-Dútske oplossing of de "Federale" (Slavistyske) oplossing fan Aartshartoch Frans Ferdinand berikt wie, soe de skiednis fan Jeropa miskien in oare ympuls krigen hawwe. Mar de Hohenzolierns hiene eins de rol fan 'e Hohenstaufen en de Habsburgers oernommen. De lêsten wiene praktysk manoeuvrearre ta de posysje fan fazalprinsen, en mei de ûntwikkeling fan it belied fan 'e Triple Alliance joegen de Hohenzolierns allinich in nije krêft en in nije rjochtline oan it Pan-Jeropeeske belied fan 'e Hillige Roomske Keizers.

Adolf Hitler groeide op yn 'e sfear fan 'e Pan-Dútske propaganda fan it foaroarlochske Wenen, en yn syn geskriften nei de oarloch feroardielet hy bitter wat hy beskôget as it anty-Dútske en suver dynastike en kapitalistysk-monopolistyske belied dat hy taskriuwt oan 'e Hohenzollerns. Hy wie ek tsjin it belied fan koloniale útwreiding dat de Hohenzollerns inisjearren, en dêr't âldere nasjonalistyske politisy lykas Hugenburg en Schacht noch altyd oan fêsthâlde. It is dêrom needsaaklik om dizze twa wichtige tendinzen yn gedachten te hâlden dy't it nasjonaal-sosjalistyske belied yn aksje behearskje. Earst is it nazi-belied yn essinsje nasjonaal om't it in reaksje is op it desastreuze Pan-Jeropeeske belied fan 'e Habsburgers en Hohenzollerns. Yn 'e geast fan Bismarck, dy't ferkundige dat "de hiele Eastfraach de bonken fan ien Pommerske grenadier net wurdich is", fersmyt it elke ambysje om net-Dútske gebieten ûnder Dútsk bewâld te bringen. Oan 'e oare kant biedt it in útdaging oan it fêstige steatssysteem fan Jeropa as it de needsaak beklammet om alle gebieten dy't bewenne wurde troch Dútsktalige befolkingen binnen de struktuer fan it "Drittes Reich" te bringen.

Oerflak beskôge, lykje de pan-Dútske weromwinningen fan 'e nazi-idealisten net te ferienigjen mei de trochgeande frede fan Jeropa. Mar wêr't hear Hitler yn essinsje nei stribbe liket te wêzen, is de erkenning fan it feit dat Dútslân net allinich as in gelikense ûnder de Grutmachten beskôge wurde moat, mar dat dizze machten ek in legitime útwreiding fan Dútslân tastean moatte, en, as it nedich is, de wegen fine moatte wêrop it útwreidzje kin. Dêr

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

is der neat bysûnders ymmoreels oan in ambisjeus Dútsk territoriaal belied. Yn 'e lêste fyftjin jier hawwe wy it eksklusive en ûnferbidlike Kontinentale belied fan 'e Frânske demokrasy tolerearre, en de Folkebûn is foar in grut part brûkt om de ûntwikkeling fan in nije Slavyske groep yn East-Europa te befoarderjen. It is needsaaklik om te ûnthâlden dat Jeropeeske grinzen altyd ekstreem fleksibel west hawwe, en der is gjin histoaryske rjochtfeardiging om se op it hjoeddeiske momint fan 'e Jeropeeske skiednis as bysûnder permanint fan karakter te beskôgjen.

Yn East-Europa moat de Slavyske groep - Poalen, de Tsjechen en de Balkanslaven, yn tsjinstelling ta de Russen - beskôge wurde as in frij permanint elemint yn 'e Jeropeeske skiednis. Sawol Poalen as Bohemen wiene eins âldere steaten as Prusen. Oan 'e oare kant is Ruslân in relatyf resint ferskynsel, dat pas oan it begjin fan 'e achttjinde iuw as in Jeropeeske macht ûntstie. It wie it wurk fan twa grutte hearskers - Peter de Grutte en Katarina de Grutte. De lêste oarloch seach it wurk fan Katarina ûnfoldwaande, en de Russyske grins waard weromdrukt efter de Pripet-moerassen. De bolsjewiken hawwe in soad dien om sawol de kulturele as de nasjonale basis fan it eardere Russyske Ryk te ûndergraven. Stabile ynstellingen en ideeën binne ferneatige, en de protte folken dy't de Sovjet-Uny foarmje, ûntwikkelje desintegrative tendinzen yn in tempo dat oer it algemien net realisearre wurdt. Ruslân wurdt in polityk Niemandsland - in feit dat tige wurdearre liket te wurden troch de Japanners yn it uterste easten.

Yn dit ferbân krijt it resinte Dútsk-Poalske Pakt betsjutting en wiist it op de mooglikheid fan in folslein nije oriïntaasje yn 'e Baltyske polityk. Sawol Dútslân as Poalen hawwe nedich oan wat definiearre wurde kin as romte foar "boere-útwreiding". De hear Hitler, en oare eksponinten fan 'e nazi-ideology, lykas Darre en Rosenberg, hawwe beklamme dat wat nazi-Dútslân stribbet nei lege gebieten binne wêr't de Dútske boer syn lân bewurkje kin, en wêr't Dútske mienskippen har libben as in yntegraal ûnderdiel fan Dútslân opbouwe kinne. It is in folslein oare opfetting as it "koloniale imperialisme" fan 'e Hohenzollerns, en fan 'e moderne konservatyf-nasjonalisten lykas Schacht en Hugenburg. No soe in suksesfolle oarloch tsjin Poalen it Dútske probleem fan "boere-útwreiding" net oplosse, want Poalen sels is tichtbefolke en hat in groeiende befolking. Mar beide lannen hawwe ambysjes yn it Easten dy't yn 'e santjinde-achttjinde ieu tsjinhâlden waarden troch Sweedske yntervinsje, en troch de opkomst fan it Romanov-ryk. Se krigen in resinte herinnering oan 'e mooglikheden fan dizze ambysjes doe't de Dútsers de Baltyske provinsjes tidens de oarloch besette, en doe't de Poalen de Oekraïne yn 1920 besette.
De Oekraynske nasjonalisten, dy't skieding fan Ruslân winskje, hawwe tige wichtige ferbiningen mei Berlyn en Warsjau, en it is mooglik dat dizze eleminten ynstrumintal wêze kinne by it formulearjen fan 'e basis fan in mienskiplik Dútsk-Poalsk belied yn "fier Easten" Jeropa. Elk útsicht op oarloch is fansels steurend, mar it liket fanselssprekkend dat de meast direkte manier om takomstige oarloch yn West-Jeropa ûnûntkomber te meitsjen is om net allinich Dútske aspiraasjes, mar ek Dútske behoeften te negearjen. En in frijlitting fan Dútske enerzjy nei it Easten liket ûneinich folle te foarkar boppe in "jam" lâns de Ryn en yn Eastenryk - wat it ienige ultime alternatyf is.

Der is opmerklik weinig fijannige gefoelens tsjin Brittanje yn Nazi-Dútslân, en der liket ek gjin oanstriid te wêzen om offisjele propaganda tsjin Brittanje te rjochtsjen, nettsjinsteande de tige provosearjende hâlding dy't oannommen is troch dielen fan 'e parse yn dit lân - en ek troch bepaalde politike groepen sûnt de nazi's oan 'e macht kamen. Der is fansels in beweging fan agitaasje foar de weromjefte fan 'e Afrikaanske koloanjes oan Dútslân, mar de ynspiraasje fan dizze agitaasje komt foar in grut part út 'e no ûnbelangryke konservative nasjonalistyske kringen.
De mieningen kinne ferskille oer de wearde fan dizze bepaalde koloanjes, foar ússels of foar de Dútsers, mar hear Hitler sels bekent minachting foar "it koloniale imperialisme" dat de nasjonalistyske groepen yn

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Wis is in belied basearre op "eksportkapitalisme" - en dit is it belied dat koloanjes easke - yn striid mei de ekonomyske teory fan "de autarkyske steat", en it kin feilich sein wurde dat de nazi's - teminsten yn 'e hjoeddeiske faze - net werom wolle yn it Afrikaanske fjild. De hiele klam fan harren propaganda leit op it herstel fan it boerelibben as basis fan 'e autarkyske steat, en op 'e needsaak foar fierdere lannen geografysk grinzjend oan Dútslân, dêr't de Dútske boeremienskippen har ferspriede kinne en dat Dútske bedriuwslibben ûntwikkelje kinne, dêr't de nazi's it begjin en ein fan alle dingen yn sjogge. As sa'n belied harren yn konflikt bringt mei machten en mei belangen dy't gjin Britske belangen binne, is it amper de saak fan Brittanje om krústochten te meitsjen om de ymmúniteit te behâlden fan 'e meast korrumpearjende tirannie dy't ea de skiednis fan it minskdom fersmoarge hat.

[1] Utsein mooglik tidens it koarte regear fan keizer Jozef II.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Sosjale demokrasy yn ferfal troch John Beckett

IN In analyze fan 'e resultaten fan 'e tuskentiidske ferkiezings sûnt de lêste algemiene ferkiezings lit sjen dat de Labourpartij har gemiddelde peilingen yn ferliking mei dy fan 1929 mei hast 15 prosint ferhege hat. Yn 1929 befeilige it 289 sitten en, mei fiif ûnôfhinklike leden dy't it stipen, hie it in lobbysterkte fan 294. Trettjin mear oerwinningen soene it macht jûn hawwe. Op basis fan 'e sifers fan 1929 soe in tanimmingspersintaazje yn 'e peilingen gelyk oan dat fan 'e tuskentiidske ferkiezings genôch wêze om de partij in dúdlike parlemintsmearderheid te jaan. By it ûntbrekken fan in grutte sweep nei it fascisme yn har earste ferkiezingsstriid, kin men konkludearje dat der gjin oare faktor is dy't sa'n folchoarder fan barrens kin foarkomme. De reguliere swing fan 'e pendulum sil plakfine en de twa kanten fan it Hûs sille wikselje lykas fuotbalteams yn 'e rêst.

Neat soe amusanter wêze, as it net tragysk wie, as om de ferskate mieningen te bestudearjen dy't útsprutsen binne troch ús "Nasjonale Lieders" en Parse oer de wierskynlike koers as it parlemint kontrolearre wurdt troch Labour. Se rinne fan fisioenen fan Brittanje op 'e folslein reade rûte, mei Sir Stafford as sjauffeur, oant it sêfte komfort fan de hear Greenwood en Dr. Dalton, dy't ús in byld skilderje fan Brittanje sûnder feroaring, útsein wolfeart, mei in foarste bank fan ûnbidich 'hearlike' supermannen dy't de hierpriis fan Mayfair like stadichoan ferheegje as se de sloppenwiken fan it moaie gesicht fan ús lân glêd meitsje.

Hege trageedzje, reade ruïne en woldiedige effisjinsje wurde allegear op har beurt foarsein. It is fernuverejend dat gjinien fan 'e profeten de muoite nommen hat om de prinsipes fan Sosjaaldemokrasy dêr't de Labourpartij op basearre is, en it lot fan dizze prinsipes (of gebrek oan prinsipes) yn elk lân dêr't se besocht binne, sekuer te ûndersykjen. Dizze stúdzje, holpen troch in oersjoch fan 'e ferline skiednis fan Labour en in ûnpartidige ûndersyk nei it karakter en de skiednis fan har lieders, wiist ûnûntkomber op konklúzjes dy't minder dramatysk binne, mar folle skrikliker as ien fan dyjingen dy't wy al beskôge hawwe.

It is myn doel om te stellen dat Labour-regearing noch revolúsje noch evolúsje betsjut. It betsjut rêchbonkeleaze regearing troch net-entiteiten sûnder liedende prinsipes; it betsjut sûnder rjochting driuwe yn in wirwar fan ûnoprjochtheden; it betsjut ûndúdlike alarm te midden fan ekonomyske ûnfeiligens en finansjele panyk fergrutte troch senuweftige en ûnerfarne ministers.

Sûnder foardiel foar de underdog kin der op Labour fertroud wurde om te blaffen en de tophûn te alarmearjen. It resultaat sil gjin hommelse ramp wêze dy't maklik oanpakt wurde kin, mar in ûndergraving fan 'e vitaliteit fan 'e naasje en de fersnelling fan ferfal nei sa'n snelheid dat it ûnmooglik wêze kin om in stop te setten. De teory fan Sosjaaldemokrasy wurdt yndie epitomisearre yn 'e eigen offisjele apology fan' e Labourpartij foar 1933; Wy hawwe miskien ineffektyf west; mar wy hawwe de hiele tiid op it goede spoar west.

Mei it each op de feroare ekonomyske omstannichheden dy't feroarsake binne troch de enoarme foarútgong yn produktive krêft troch moderne masines en wittenskip, hawwe de trije basisideeën fan fascisme, kommunisme en sosjaaldemokrasy sûnt 1918 fochten om de oerhearsking yn 'e geast fan 'e beskaafde wrâld.

Op it earste each is Sosjaaldemokrasy it oantreklikst. Kommunisme easke ûnmooglik

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

gaos en opoffering om tige kontroversjele resultaten te krijen. Fascisme docht in grutte oprop oan 'e hegere, selsferachtsjende kant fan 'e minske. De gemiddelde minske is lui en selsgenoechsum. Hy wol net wurkje en dissipline akseptearje; boppe alles wol hy net hoege te tinken en offers te bringen foar it foardiel fan it ras. Sosjaaldemokrasy belooft wille sûnder pine, idealisme sûnder ynspanning, wolfeart en justysje sûnder planning. Gjin effektiver foarm fan drugs foar de massa koe útfûn wurde, en it is amper te fernuverjen dat yn Ruslân, Itaalje en Dútslân, dêr't de folsleine krêft fan 'e sniestoarm feroarsake troch de Oarloch field waard, dizze folken har ta de Sosjaaldemokraten kearden foar rêding.

De romte lit gjin útwreide ûndersyk ta, mei sitaten, fan it mislearjen fan 'e Sosjaaldemokrasy yn dizze lannen. It slagge net allinich net om de freedsume transformaasje fan rôfdierkapitalisme nei sosjalisme te befoarderjen, lykas it tasein hie, mar it slagge der ek net yn om de rôver, mei wa't it yn Dútslân teminsten in rappe en fêste alliânsje foarme, de minste kontrôle te jaan. Yn alle trije lannen fûnen de arbeiders har folle slimmer ôf as foardat de Sosjaaldemokrasy de macht krige, en yn alle trije lannen die bliken dat de les genôch wie foar har om sokke foarmen fan demokrasy de rêch ta te kearen en te besykjen har prestiizje en effisjinsje werom te krijen ûnder in nasjonale lieding. Ruslân, it minder avansearre lân, naam in no rap ferdwinende foarm fan kommunisme oan, wylst Itaalje en Dútslân, mei in hegere standert fan beskaving, har ta it fascisme kearden foar rêding.

In tige koarte ûndersiik fan 'e sosjaal-demokratyske teory is genôch om oan te toanen dat wat wat yn dizze trije lannen barde wie ûnûntkomber en moat barre wêr't har belied ek besocht wurdt.

De Sosjaaldemokraat is de rasjonalisearder fan demagogy, wylst syn partij steefêst troch fraksjes riden wurdt, syn hege plakken fol mei manlju dy't miskien neat oars te advisearjen hawwe as de krêft fan maklike spraak. Syn heechste amtners binne iepen foar de demagoog en allinich foar him. Krekt sa't syn prinsipes vaag binne en dy fan syn tsjinstanners definityf binne, sa misse syn lieders it fanatisme fan 'e kommunist of de strangens fan 'e fascist. Krij macht troch stimmen - net macht om dingen te dwaan, mar macht om amt oer te nimmen. Beloof sawol de riken as de earmen dat jo harren freon sille wêze. Skaf de sloppenwiken ôf en dine mei de sloppeneigner. Ferheegje de leanen, mar jou titels oan 'e minne wurkjouwer.
Nasjonalisearje de banken mar folgje de bankier. Fersla it ynternasjonale kapitaal mei in tút fan wolkom. Bewapening ferminderje wylst jo bemuoie mei de saken fan elk oar lân. Dit binne in pear fan 'e geskiktere slogans foar Labour-kandidaten. It is net ferrassend dat yn in wrâld fan grimmige realiteit dizze miks fan opportunisme, idealisme en pure karakterswakte ynstoart is as der ferantwurdlikens oplein is.

In ûndersyk fan 'e skiednis fan 'e Labourpartij lit sjen hoe sekuer dizze tendinzen yn 'e praktyk folbrocht wurde; en, rekken hâldend mei it fierdere stadium fan ferfal yn 'e oanhelle kontinentale lannen, is neat opfallender as har resinte skiednis te fergelykjen mei ús eigen ûnderfiningen. Sosjale en ekonomyske swierrichheden hawwe laat ta in wiidfersprate erkenning fan 'e needsaak foar feroaring yn 'e struktuer fan 'e naasje. It skynber maklike paad fan Sosjaaldemokrasy is besocht; gaos en korrupsje binne folge; en liederskip, ferkeard diktatuer neamd, moast oanroppen wurde.

In stúdzje fan ús Arbeiderspartij lit presys deselde tendinzen sjen as de Sosjaal-Demokratyske partijen dy't al neamd binne. Kin har meast optimistyske oanhinger echt beweare dat der yn it gehiel fan 'e oertsjûgingen en it belied fan 'e partij twa konsekwinte noaten binne? Sels as wy it rekord fan har foargeande amtperioaden net hiene om it te bewizen, befetsje de taspraken fan har lieders en de kollums fan 'e *Daily Herald* elke mooglike ynkonsistinsje. De Sosjalistyske Liga en de meast kalme fakbûnslieder binne ferienige yn har winsk nei ferkiezingsoerwinning, mar it is ûnmooglik om ien te finen ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ien punt fan ienheid yn har plannen foar in regear as de oerwinning ienris helle is. Besykje elke Labour-gearkomste dêr't mear as ien sprekker is, en as de sprekkers fierder geane as heechfleanende aspiraasjes foar praktysk belied, sille de meast opfallende ferskillen fuortendaliks ferskine.

De earste echt grutte parlemintêre Labourpartij waard weromjûn yn 1922. Nea, sels net yn it "odds-and-ends Parliament" fan 1906, is sa'n frjemde samling fan eigensinnigens yn Westminster oankaam. Der koe gjin bettere beskriuwing fan jûn wurde as dy levere troch Scanlon yn syn *Decline and Fall of the Labour Party:* -

"Polityk lykwols, lykas tsjinslach, makket frjemde bêdgenoaten, mar it is feilich om te sizzen dat de minste foarmen fan tsjinslach der noait yn slagge binne om sokke frjemde, ferskate typen byinoar te bringen as harsels neist elkoar yn ús Labour-bêd te finen. Yn it parlemint fan 1922 die elkenien mei in klacht mei . . . oan 'e Labour-partij yn 'e oertsjûging dat it allinich bestie om yndividuele ferkearden rjocht te setten; en as in rike persoan by de Partij kaam, fielde hy of sy fuortendaliks dat se oannaam wurde moasten foar it parlemint, sadat de klacht goed behannele wurde koe. ... tink oan de hear Egerton Wake, de Nasjonale Organisator ik fan Labour, waans taak it wie om kandidaten pleatst te krijen, dy't sei dat de grutste ellinde fan 'e Partij in oerdoasis fan ûntefreden generaals wie."

Al mei al fûnen guon frjemde eksimplaren har wei nei de Labourpartij... elk hie in fêst idee: guon rjochten har op fersliten hynders, guon op ûnderdrukte minderheden, mits de minderheden net te tichtby wiene. Der wiene generaals dy't yn 'e oarloch oersjoen wiene en woene dat it hiele systeem fan promoasje feroare wurde soe. Oaren (gjin generaals) wiene ree om har tiid en enerzjy te jaan om te soargjen dat de sabbatdei hillich hâlden waard; oaren koenen mei rêst sjen nei de swiere omstannichheden dy't oan 'e wurkleazen waarden oplein, mar soene de Partij ree wêze om te ferneatigjen as it foarsteld hie om ien arbeidersklub oan 'e list ta te foegjen. Der wiene oaren dy't leauden dat groepsgearkomsten foar deistige foarbidding by God it earmoedeprobleem oplosse soene, en der wiene oaren sûnder besliste mieningen oer wat dan ek.

Yn 1906, doe't guon fan 'e Labour-parlemintsleden de wrâld ynformearren oer de grutte fragen dêr't se har parlemintslibben oan wije woene, hat de hear Bernard Shaw syn ekskús oanbean oan it universum foar it feit dat er ea mei harren ferbûn west hie. Der is gjin rekord fan wat er yn 1922 sei."

Minder as in jier letter waard dizze bonte gearkomste de offisjele regearing fan it lân.
Nei in pear moannen yn it amt waard it troch it lân samar ûntslein. Fiif jier fan Mr.
Baldwin makke de nasjonale geast ree foar elk alternatyf, en yn 1929 regearre in Labour-regearing, mar in pear tekoart oan in mearderheid en hast altyd mei in werklike fysike mearderheid binnen it distrikt fan it Hûs, mei ûngemak en skande twa en in heal jier lang oant de krisis fan 1931 har tydlike ferkiezingsútstjerren brocht.

Yn Ruslân ried Kerensky foarsichtich oan oant it momint dat hy flechte foar in lilk en teloarsteld folk, dat him ta de bolsjewiken keare hie foar it liederskip dat hy noait de moed hie om te sjen litten. Yn Itaalje besetten de sosjaaldemokraten de fabriken, en, om't se gjin plannen hiene om se te runnen, lieten se harsels sêft útjaan en ferneatigje troch de fascisten, dy't de Italianen plannen joegen ynstee fan taspraken en aksje ynstee fan yntriges. Yn Dútslân hiene de sosjalisten yn 1919 alle macht yn har hannen, mar rûnen yn skrik nei de *Junkers* foar help; tolve jier lang krûpten se efter de Weimargrûnwet; en yn 1933, mei amper in geblaat fan protest, makken se plak foar Hitler en de dissiplinearre lieding fan 'e Stoarmtroepen.

It is net ferrassend dat wy in Ingelsk eks-sosjalistyske parlementslid fine dy't skriuwt dat de Sosjaaldemokrasy foar syn bestean ôfhinklik is fan it nea oan 'e macht kommen. Dit artikel begûn mei in warskôging dat de

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De Arbeiderspartij moat, as sifers fan tuskentiidse ferkiezings wat betsjutte, by de folgjende ferkiezings wer in amt krije. De lêzer kin him wol ôffreegje hoe't it, sjoen de foargeande feiten, mooglik is foar miljoenen kiezers om wer op Labour te stimmen. It antwurd leit yn it falske ekskús dat fan elk Labour-platfoarm jûn wurdt: - ''Wy hawwe noait in mearderheid hân.''

Hoe fernuvere it ek lykje mei, it grutte part fan it elektoraat liket oprjocht te leauwen dat as der yn 1929 nochris tweintich fakbûnslieders of *yntelligingsje* út 'e middenklasse weromkommen wiene, de Labour-regearing suksesfol west hie yn it útfieren fan 'e protte en ferskate Utopyske beloften dy't it tidens har ferkiezingskampanje dien hie. Hoe't de ôfwêzigens fan in mearderheid oan 'e arbeiders de ynfiering en it troch it Legerhûs twingen fan definityf anty-arbeidersklassewetjouwing lykas de Anomalies Act en de Coal Mines Act ferklearret, pretendearje ik net te begripen. Hoe't it preekjen fan klassehaat en it gearkommen fan 'e massa's om it kapitalisme te ferneatigjen, feroarje moat yn rampant snobisme en krûpende ûnderdanigens oan 'e City of London, om't der 294 parlementsleden binne ynstee fan 307, is in mystearje dat nea útlein wurdt.

Wat der fierder ek mis is mei de Labourpartij, it is fier gien om it probleem fan it konfrontearjen fan ûnhandige fragen op te lossen. It hat ûntdutsen dat de bêste manier is om har de rêch ta te kearen. Útlis makket plak foar feroardieling; útlis wurdt makke troch fulminaasje; en it net ynlossen fan beloften út it ferline liket mear as ferburgen te wêzen yn 'e eagen fan it elektoraat troch in ekstra generositeit yn it meitsjen fan beloften foar de takomst.

It wichtichste bewiis dat Labour net regearje kin, is te finen, net yn har mislearring, hoe ferachtlik dat ek yn it ferline west hat, mar yn 'e psychology fan har liederskip en de goedleauwigens fan har leden. De bûtengewoane mildheid dy't altyd yn Brittanje toand wurdt oan dejingen dy't yn 'e folksmûle oannommen wurde dat se har wei nei hege posysjes wurke hawwe, ferklearret wierskynlik de frjemde manier wêrop dejingen dy't yn in posysje binne om de wierheid te kennen, de smoarge oanspraken fan 'e Labour-lieders op ungewoane noarmen fan rjochtfeardigens ûnbestriden litte.

De hear MacDonald as lieder fan 'e Nasjonale Regearing folget hjoed presys itselde belied as doe't hy de tige fereare en leafste lieder wie fan in Labour-regearing. It ienige ferskil is dat dat belied suksesfoller is, om't hy omjûn is troch betûfte manlju ynstee fan ineffisjinte. Dochs sjogge wy Labour-lieders dy't grutsk wiene om him foar 1931 te folgjen, him no feroardielje en feroardielje foar presys deselde metoaden dy't earder, doe't hy se brûkte, oare minsken feroardielden foar it beswier tsjin. Sa leech is de standert fan earlikheid dat Labour-parlemintsleden út it ferline en hjoed dy't eartiids om syn doar hongen yn 'e hope in kâns te krijen om it iepen te dwaan en ''Goeiemoarn'' te sizzen, no alle misdieden fan it ferline by MacDonald, Thomas en Snowden lizze. Yn ien azem beweare se in demokratyske partij te wêzen; yn 'e folgjende sizze se dat yn in parlemintsgroep hast 300 sterke trije manlju ferantwurdlik wiene foar wat se no feroardielje as skurkachtich gedrach.

In algemien foarbyld fan dizze ûnearlike propaganda is te finen yn 'e útspraak dy't steefêst fan 'e Labour-platfoarms ôfhelle wurdt dat sy de ienige partij binne dy't in balâns publisearret, en harren feroardieling fan 'e âldere partijen foar korrupsje by it ferkeapjen fan earetitels en it ferbergjen fan geheime ynkomstenboarnen. In protte fan 'e leden leauwe dizze útspraken sûnder mis as se se dogge. Oan 'e oare kant moatte in protte bewust wêze dat in oantal jierren grutte partikuliere abonneminten troch de lieders ûntfongen binne, en nei eigen goedtinken brûkt binne - abonneminten dy't nea ferantwurde binne yn in ferklearring dy't ea útjûn is. De Labour-partij hat altyd de lege pracht fan titels feroardiele, mar in ûndersyk fan 'e Earelisten wylst se yn it amt wie, suggerearret gjin feroaring yn 'e tradisjonele manier fan it gearstallen fan dizze listen. De ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

In grutter diel fan 'e Labour-lieding is bewust hypokritysk yn dizze saken, de gewoane minsken sa ûnleauwlik goedleauwich dat it lestich is om net te beweare dat se it liederskip fertsjinje dat se hawwe.

Wat sil it ein fan 'e demokrasy wêze? Begjinnende mei it bestudearjen fan 'e skiednis fan Sosjaaldemokrasy earne oars, moat ús ûndersyk fan 'e Labourpartij yn Brittanje ús liede ta it leauwen dat krekt sa't it elk skaaimerk fan 'e kontinentale bewegingen sjen lit, sa moat har foarútgong ûnûntkomber ûntwikkelje lâns deselde linen. It kin wol wêze dat dit allesbehalve in fleurige gedachte is. Behalven as de naasje binnen in heul koarte tiid ta ferstân komt en in viryl en praktysk alternatyf krijt, sille de negative deugden fan in finansjeel-teistere Konservative Partij ús grif in Labour-mearderheid yn Westminster jaan. De Tories binne grif ferplichte om in Labour-regearing teminsten tolve moannen oan it bewâld te hâlden. It elektoraat soe yn dy tiid net beseffe hoe min Labour wie, en ferjitte hoe min it konservatisme west hie.

It wurdt dêrom fan primêr belang dat it fascisme dat alternatyf sûnder fierdere fertraging presintearret. De tragyske skiednis fan oare lannen moat him hjir net útwurkje litte. Se hawwe har ta konstruktive planning en autoritatyf liederskip wend as lêste helpmiddel doe't se troch ûnkonstruktive reaksjes en beskieden sosjalisme oan 'e râne fan in ramp brocht waarden.

In Labour-regearing dy't tasein hat de tastân fan 'e massa te ferbetterjen, sil, as se in amt berikke, ûntdekke dat de kast leech is. De dagen binne foarby dat, út in oerfloed, in pear miljoenen fûn wurde koene om de arbeiders om te keapjen. Ferbjustere troch it totale mislearjen fan 'e Labour-regearing om har te helpen, en opstoken troch de roekeleaze aard fan har propaganda, sille de arbeiders har ta rellen en kommunisme keare as de útwei. Alarmearre troch de wylde taspraken dy't hâlden wurde foar it berikken fan in amt, sil de ynvestearjende klasse har hoarnen ynlûke mei desastreuze gefolgen foar ús ekonomyske posysje. De Sosjaaldemokrasy sil te krijen hawwe mei har histoaryske probleem: - Hoe kinne se har oanhingers tefreden stelle sûnder har tsjinstanners oan te fallen. Der is gjin oplossing yn it Sosjalistyske leauwensbelesting. Oer minder as trije jier sille wy te krijen hawwe mei in echte krisis dy't dy fan 1931 der yndie in tige lytse saak útsjen sil litte.

Is it mooglik om te leauwen dat demokrasy, sa't wy dy op it stuit kenne, dizze stadige ôfdriuwing nei in ramp oerlibje sil? It fascisme moat der nei stribje om de naasje no fan syn plannen te oertsjûgjen, en net as de ramp ús oerkomt.

Arbeid kin net regearje, en as de Bedriuwssteat útsteld wurdt oant de Sosjaaldemokrasy syn rispinge fan gaos rispe hat, sil de rêding fan 'e naasje noch altyd lizze yn it feit dat de geasten fan manlju taret binne en de Swarthemdenbeweging konsolidearre is.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Fascisme en oarloch

troch majoar-generaal JFC Fuller

De útsjoch fan it fascisme op oarloch is in útsjoch basearre op sûn ferstân, want de fascist is in realist. Foar him is it nutteloos om it probleem fan oarloch mei wurden en anatema's oer te slaan, lykas sa faak dien wurdt troch dejingen dy't it lêste mei súkses ûntwykt hawwe, om't emosjonalisme it tsjinoerstelde fan realisme is. Hy stiet iepen om it probleem te ûndersykjen lykas in dokter in pasjint ûndersiket, mar hy wegeret om ôfliede te wurden troch "gloarje" oan 'e iene kant of troch "horror" oan 'e oare kant.

As it probleem oplosber is, sil it wittenskiplik oplost wurde, dat is troch it sykjen nei de wierheid, it behâlden fan in ûnpartidige geast en wurkje op in oarderlike manier. Hysterie sil it wis net oplosse.

Nei't er oarloch histoarysk en psychologysk bestudearre hat, komt de fascist ta de konklúzje dat yn bepaalde omstannichheden oarloggen needsaaklik binne en yn oaren net. Dêrom beslút er dat omstannichheden de wichtichste faktor binne, dat it dizze binne dy't oarloggen feroarsaakje, en dat oarloch sels dêrtroch gjin sykte is, mar ynstee it klimaks fan in sike steat fan freedsumens. It is net de mikrobe, it is de koarts feroarsake troch de mikrobe. Sûnder dizze koarts soe de pasjint maklik stjerre kinne oan ynterne fergiftiging, mar as syn temperatuer boppe in bepaald punt komt, sil hy wis ynstoarte; yn alle gefallen sil hy wierskynlik fysyk ferswakke wêze as syn sykte foarby is. It is net de koarts dy't de skuld krije moat, mar de oarsaak dêrfan. De fascist seit dêrom: "Ik sil dit probleem kausaal oanpakke, en oant de oarsaak of oarsaken útsletten binne, sil ik in foarried sjirurgyske ynstruminten en medisinen yn 'e hân hâlde, myn marines, legers en loftfloaten, om't ik gjin reden sjoch om myn fertrouwen te stellen yn leauwensgenêzingen en oare kwaksalverij. Dêrtroch sil ik neat te krijen hawwe mei pasifistyske tsjoenderij dy't syn fertrouwen stelt yn besweringen, tsjoeningen en pakts." It is om dizze reden dat hy wegeret om fan 'e rook fan syn wierheidssykjen ôflutsen te wurden troch ûntwapening en sokke reade hjerringen, want wapens op harsels kinne gjin oarloggen meitsje, krekt sa min as pinsetten en skalpels op harsels sykten meitsje kinne.

"Dêrom," seit de fascist, "lit ús de frede ûndersykje, want yn 'e ûntefredenens fan 'e frede sille de oarsaken fan oarloch ûntdutsen wurde, en oant se eliminearre binne, bin ik net fan doel myn sjirurgyske ynstruminten fuort te smiten. Eins, hoe hysterysker de foarstanners fan frede wurde, hoe wisser ik bin dat de oarloch weromkomt, dêrom sil ik derfoar soargje dat myn ynstruminten en medisinen it bêste te krijen binne."

Dan keart de fascist him ta it tiidrek wêryn't wy libje, want út dit tiidrek sil de folgjende oarloch ûntstean, en nei't er it ûnpartidich bestudearre hat, komt er ta de konklúzje dat der hjoed de dei twa wichtige oarsaken fan oarloch binne, nammentlik: oerbefolking en fiskaal-ekonomyske anargy. It binne dizze dy't oanlieding jouwe ta militêre oarsaken - de needsaak om te feroverjen, te terrorisearjen en ûnoanfallbere grinzen te fêstigjen.

De earste fan dizze twa wichtige oarsaken sjocht er op dizze wize nei: Hoe jammerdearlik en ferfelend it ek wêze mei, it is in feit dat in úthongere man leaver de wet oertrêdt troch iten te stellen as te stjerren fan honger. Yn elk beskaafd en ûnbeskaafd lân is it deroer iens dat in man it rjocht hat om syn libben te ferdigenjen; wêrom soe dizze man himsels dan deadzje troch honger as hy syn libben behâlde kin troch dieverij? Dêrtroch, as in lân oerbefolke rekket, steane der twa wegen foar: it kin selsmoard begean yn in boargeroarloch of in buorgebiet besette, wat oarloch betsjut, útsein as it bewenne is.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

troch pakt-bedwelmde pasifisten. Dit binne feiten dy't net tsjinsprutsen wurde kinne. Mei Japan oerbefolke is it ûnferstannich foar de Liga om beswier te meitsjen tsjin Japanske útwreiding. In folle wizer koers soe wêze om jierliks in pear tûzen ton antikonsepsje nei dat lân te ferstjoeren.

Itselde probleem stiet ús yn Yndia foar: Wyt Boek of gjin Wyt Boek, as Ynjers yn it hjoeddeiske tempo trochgean mei it fokken, útsein as útwreiding mooglik wurdt, moat Yndia foar dizze ieu omrinne eksplodearje. Yn 1921 wie har befolking 320 miljoen en yn 1931 350 miljoen. Mei dit tempo fan tanimming sil it sawat 700 miljoen wêze yn it jier 2001, en útsein as Marie Stopes dwaande wurdt of elke maisstâl twa earen krijt, is in ramp foarsein. Dit is in feit dat gjin pinne en inket of fromme wurden kinne útwiskje; dêrtroch wurket de fascist op feiten - hy is in realist.

As wy ús rjochtsje op de twadde fan 'e twa wichtichste oarsaken, wurdt de fascist daliks konfrontearre mei wat útroppen wurdt ta "ekonomysk nasjonalisme", dat troch safolle minsken bewenne wurdt troch de duvel fan staking. Nea betoverd troch wurden of nammen, ûntdekt hy by it ûndersykjen dat wat eins bedoeld wurdt, mar wat ûnder liberale demokrasy in ketterij is om te flústerjen, anargistyske hannel is: Gean sa't jo wolle, doch sa't jo kinne, bedroch, omkeapje, raas en de duvel nimt it hinderste. Merken en bûtenlânske lieningen binne grut yn dizze bloedleaze besunigingsoarloch. Koart sil ik se op har beurt ûndersykje.

Om't hjoed de dei alle naasjes mear produsearje as se ûnder it besteande finansjele systeem keapje kinne, giet de wrâldproduksje de wrâldfraach te boppe. Merken wurde dêrom oarsaak fan striid en gebieten foar it dumpen fan ûntefredenens en ek guod. Om't it fansels ûnmooglik is foar elk lân om mear te ferkeapjen as it keapje kin, belûke partikuliere belangen har respektive regearingen en regearingen rammelje mei har swurden om elkoar bang te meitsjen - har gerammel is de beledigingen fan 'e deiblêden. Gierigens wekket oergeunst, oergeunst, passy en haat, dan komt der in ynsidint dat opkropte emosjonaliteit ûntploft en der is oarloch. Itselde bart yn 'e striid om grûnstoffen.

In noch machtiger oarsaak is de striid tusken de grutte sintrale banken om finansjele kontrôle. As guod net mei guod betelle wurde kin, is de skuldenaar twongen om in liening te akseptearjen en giet fuortendaliks yn finansjele slavernij. Lykas ien skriuwer seit oer ynternasjonale finansjers: "Mear as elke oare krêft dy't loslitten is yn 'e gaos fan' e moderne wrâld, hawwe se laat ta oarloch." As se ienris yn har greep binne, binne d'r mar twa manieren om derút te kommen: ôfwizing of fjochtsjen. Om't de earste fallisemint en ûnear betsjut, wurdt normaal ta de twadde wend rekke.

Sa bart it dat fanwegen de gierigens en emosjonalisme dy't ynherint binne oan massa-demokrasyen, wapens net sjoen wurde as sjirurgyske ynstruminten, mar as de dwangbuizen fan nasjonale en ynternasjonale ûntefredenheid. Dêrtroch wurde ynterne revolúsjes beheind en fijannige buorlju terrorisearre, net om justysje te behâlden, mar om gierigens te behâlden. Wer, it is mar ien stap fan in tariifmuorre nei in fersterke grins, en as in besteande grins swak is, is der elke oanlieding om in oare te sykjen dy't sterker is. Yn eardere tiden waarden sterke ferdigeningsgrinzen socht om it nasjonale bestean feilich te stellen, no wurde se socht om ynternasjonale woeker te befeiligjen.

Op 11 july 1933 sei de hear Chamberlain yn it Legerhûs: "Wy sels bliuwe noch altyd fan miening dy't wy altyd hân hawwe, en dit is dat de wichtichste problemen dêr't de wrâld hjoed de dei lêst fan hat, ynternasjonaal fan oarsprong binne, en dat se allinich oplost wurde kinne troch ynternasjonale aksje en oerienkomst." Wat har oarsprong oanbelanget hat hy gelyk, mar om't Satan in bysûndere ôfkear hat fan it útdriuwen fan Satan, is de fascist mear as twifelich oer syn genêzing. Dêrom leaut hy net yn ûntwapeningsferdraggen, fredespakten en ynternasjonale plysjemachten dy't troch de leden fan 'e Folkebûn of har oanhingers fan binnenút en dan fan bûtenút praat wurde.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De Liga stiet net foar frede, it stiet foar de status quo: it stiet foar in myte, traachheid, en net foar in feroaring fan 'e realiteit. De wrâld beweecht en wy moatte mei har meibeweegje; der kin gjin stilstân wêze sûnder te ferrotten, en ferrotting bringt oarloch mei, want it ferrottet de beskaving. Besjoch bygelyks it probleem fan Eastenryk, op it stuit it sintrum fan Jeropeeske ferrotting: Yn 1918-19 waard in grut ryk werombrocht ta in lytse steat mei in enoarme kapitaal; dat is fan 'e posysje fan in miljonêr nei in earme dy't syn hûs - Wenen - noch betelje moat - in hier fan in miljonêr. Yn 1931 stelde Dútslân in dûane-uny foar, en Frankryk, fielde dat it op it punt stie om torpedearre te wurden, wie daliks fan doel om dizze Uny te torpedearjen troch middel fan dat nea-falende wapen fan ferneatiging, de Ried fan 'e Liga. Yn essinsje in ekonomyske fraach, waard it foar beslút ferwiisd nei it Permanint Hof fan Ynternasjonale Justysje en op it politike rek spand, wêrby't de lieren ûnder oaren eksploitearre waarden troch Salvador, Kuba, Kolombia en Sina - doe yn in steat fan iepen anargy. As Kuba of Salvador oarsom stimd hiene, soe de Uny in folbrocht feit wurden wêze; om't gjin fan beiden dat die, waard it ôfwiisd.

Is dit sûn of gek? Is dit de manier om de wrâld te yntegrearjen en ivige frede te fêstigjen?
It soe ferstannich en earliker west hawwe as de Liga útroppen hie: "Eastenryk is in ûnmooglik lân, it is de earme fan Jeropa, en as se dizze Uny net tastien wurde moat, moatte wy har hâlde en har elk jier in útkearing fan miljoenen pûn betelje." Sels dan, hokker rjocht soe de Liga hawwe om oan te nimmen dat de Eastenrikers - in grutsk folk - yn in earmehûs wenje woene; want alles wat se woenen wie selsbeskikking en se wolle it noch altyd, mar kinne it net krije, want se binne twongen om net te libjen ûnder in regearing fan har eigen kar, mar ûnder in korrupt despotisme.

Eins wurdt Eastenryk foarkommen om har rjochtmjittige bestimming út te wurkjen troch har in stikem ynternasjonale plysjemacht op te lizzen - de ynternasjonale fan jild dy't gjin ferlet hat om bûtenlânske hierlingen te keapjen; want it kin altyd sels fokten plysjes ynhiere. It is dit soarte macht, de denasjonalisearre moardner waans ienige driuwfear jild is, dy't de Folkebûn, de Nije Mienebestbeweging en it ferfallende Kapitalisme besykje op 'e wrâld op te lizzen. Koene se dat dwaan, soe it resultaat ier of let in katastrofale revolúsje wêze dy't einiget yn in wrâldwiid bolsjewisme. Is dit dan har úteinlike doel?

Dochs, nettsjinsteande dizze flagrante politike skelmstreken, is it dêr't de fascist it meast beswier tsjin hat, de ferrifeljende morele oanfal dy't ûnder dekking fan in reekwolk fan fromme platitudes en hysteryske hypokrysy lansearre wurdt, tsjin alles dat manlik en geastlik is yn 'e minskheid. Eare, deugd en leauwen yn alles wat edeler is as gewoan libjen moatte ûnderwurpen wurde oan ynternasjonale juridyske kontrôle. Mar is frede of it behâld fan frede tsjin elke priis it ein fan it libben? Is der neat yn dizze wrâld leaver as it libben? Binne minsken allinnich mar bisten? Mei James Martineau leaut de fascist dat:

"De earbied foar it minsklik libben wurdt brocht ta in ymmorele ôfgoaderij as it hillicher achte wurdt as justysje en rjocht, en as it skouspul fan bloed ferskrikliker wurdt as it sicht fan ferwoaste tirannieën en triomfantlike hypokrysyen... neat kin swakker of selsmoardner wêze as foar manlju dy't boargers fan in mienskip binne om oan te kundigjen dat se, fan har kant, it libben heger achtsje wolle as justysje. En as de dei komt dat folken tefreden binne om elk skeel, wat de oarsprong ek is, oan 'e beslissing fan in rjochtbank te ûnderwerpen, kin it net wêze dat de wrâld better wurden is, mar dat minsken gemener en leger wurden binne, om't der neat mear is dat se leaver hâlde as it libben."

Libje, is de driuw fan 'e Natuer; mar rjochtfeardich libje - dat is, neffens ús djipste oertsjûgingen - is wis de basis fan alle moraliteit en religy. Kin in man dy't leaut dat hy de wil fan God wjerspegelet, syn leauwe foar in plysjerjochtbank foarlizze? "Libje gefaarlik" soe dêrom in edeler en rjochtfeardiger libbensmotto lykje as

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

"Feiligens Earst", dat as it tapast wurdt op it hert fan 'e minske gjin oar doel berikke kin as it fokken fan in ras fan ûntgeastlike eunuchen.

Sa komt it dat yn 'e filosofy fan it fascisme it libben sjoen wurdt as in middel ta in doel en net as it doel sels. It yndividu is stjerlik, mar de steat, net allinnich de massa fan yndividuen, mar wat edel, ynspirearjend en ynspirearjend is yn har skiednis, yn twa wurden - nasjonale spiritualiteit, is ûnstjerlik en ûneinich grutter. It is hjirfoar dat elk yndividu libje moat, net allinnich om it te behâlden, mar om it te ûnderhâlden mei syn of har libben, gedachten en dieden. It is in striid nei wat dien wurde moat en net allinnich in tiidmarkering op wat berikt is. As der yn dizze geast noch wat is fan 'e aktiviteit fan it wylde baarch, de himel sy priizge, is der noch neat fan 'e traachheid fan it boerebarg.

Fanwegen dizze dynamyk, dizze essensjele viriliteit, stiet it fascisme foar frede, mar it is net bang foar oarloch, want it is allinnich mar bang foar inert libben. Dêrom lêst it leauwensbeleagen fan 'e fascist oer frede en oarloch as folget:

It legitime doel fan oarloch is in perfektere frede; om't oarloch in sjirurgysk ynstrumint is.

It legitime objekt fan frede is in perfektere minske; om't frede in kreatyf ynstrumint is.

En it legitime objekt fan 'e minske is in perfektere wrâld; om't de minske in godlik ynstrumint is.

Hoe set hy dizze leauwensbelewing om yn aksje, want sûnder aktiviteit kin der gjin werberte wêze? probleem dêr't ik no nei freegje sil.

De skiednis fan striid kin ûnder twa grutte kopkes ferdield wurde - ynterne revolúsjes en eksterne bûtenlânske oarloggen; de earste befruchtet de twadde en de twadde de earste. Ik sil se no efterinoar ûndersykje.

Wat de fascist seit is dit: Ynternasjonale ûntefredenens is mar de som fan ûntelbere nasjonale ûntefredenens. As de wrâld fergelike wurdt mei in hûs, dan, om't syn stiennen en mortier ferrotte binne, sakje syn fûneminten altyd yn en falle syn muorren yn. Dêrom is it earste probleem by it fêstigjen fan in kreative wrâldfrede foar elke naasje om syn eigen hûs op oarder te setten; want salang't de naasjes yn in steat fan ynterne ferrotting binne, sille har respektive politisy direkt besykje har gesach te behâlden troch ûntefredenens nei bûten te kearen, dat is fuort fan hûs en nei bûtenlânske saken. Dit is de âldste en wisste wei nei oarloch.

In poerbêst foarbyld hjirfan is Frankryk nei de oarloch. Har systeem fan regear is folslein korrupt, dus wat dogge har politisy? Om de oandacht fan it publyk ôf te lieden, ferkundigje se lûdop dat Frankryk yn gefaar is en hypnotisearje se it folk mei it wurd "Feiligens". As it mooglik wie om Frankryk te befeiligjen tsjin elke foarm fan oanfal, soene de Frânske politisy dan tankber wêze? Nee, se soene ferskrekke wêze, want se soene beseffe dat, om't it folk dan neat te frezen hie fan in bûtenlânske oarloch, se har oandacht rjochtsje soene op ynterne herfoarming en revolúsje. "Feiligens" is eins gjin skyld dat tsjin Dútslân hâlden wurdt, mar op syn plak it kûgelfrije skild dêr't de Staviskys ûnder krûpe.

Hoewol yn hast elk lân de oarsaak fan ûntefredenens ekonomysk fan oarsprong is, is de útdrukking dêrfan, lykas it wêze moat, moreel. Earmoede skept net allinich tekoart, mar ek in gefoel fan ûnrjocht. Dat yn in tiidrek fan potinsjele oerfloed der noch altyd werklike en oermjittige earmoede wêze moat, liket krimineel, en as in regearing sjoen wurdt as in samling gangsters, komt de lijdende en tinkende minske ta it leauwen yn syn rjocht om it om te kearen. Dit is de fûnemintele oarsaak fan alle sosjale revolúsjes. In rjochtfeardich oandiel yn 'e produksje ûntsein te wurden fanwegen in ferâldere distribúsjesysteem is neat minder as rôf. As in ynbrekker jo hûs binnenkomt en jo libben bedriget, hawwe jo it rjocht om it te beskermjen.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

sels ten koste fan syn eigen. De wanhopige man sjocht nei politike moard fanút in ferlykbere hoeke, en as er ienris beseft dat it de finansiêr is dy't de politikus brûkt as in stalkinghynder tusken him en wat hy beskôget as syn rjochtmjittige oandiel yn 'e rykdom, kinne wy de earste delgong ferwachtsje dy't ea yn 'e skiednis fan bankiers foarkaam is.

De fascist seit: Wêrom dit probleem fan finansjele anargy oplosse troch sosjale anargy? Wêrom it net oplosse troch ekonomyske reorganisaasje? Earmoede en, dêrtroch, revolúsje wurde makke troch in ferkearde ferdieling fan rykdom, troch in rot systeem fan finânsjes, troch leanferlegingen, tanimmende prizen en in algemiene ferleeging fan 'e libbensstandert; wêrom dan net de nasjonale yndustry organisearje sadat se harsels kontrolearje kinne, harsels útdrukke en harsels herfoarmje kinne? Dit is gjin sosjalisme, wêryn't de steat arbeid kontrolearret, want de kontrôle fan 'e yndustry dy't hjir suggerearre wurdt, is troch dejingen dy't arbeid skeppe en ûnderhâlde. It is eins de suverste foarm fan koöperative demokrasy, dy't politike demokrasyen noait besocht hawwe te realisearjen. Dizze kontrôle is de fascist fan doel om te fêstigjen troch middel fan 'e Korporative Steat. Yndustryen sille wurde ferdield yn selsbestjoerende groepen dy't elk in yndustriële korporaasje kieze dy't bestiet út wurkjouwers, arbeiders en konsuminten. Yn sa'n organisaasje kinne klassenoarloch, stakingen en lockouts gjin plak fine. Ynstee fan te fjochtsjen foar ferhege leanen, sil it doel wêze om de libbensstandert te ferheegjen, wylst wittenskip en yndustry de produksjekrêft ferheegje. Wat betsjut dit? Dy eksploitaasje sil ferfongen wurde troch organisaasje en in nij sosjaal lichem sil makke wurde.

As wolfeart fêstige is, is de folgjende stap om de geast fan in nij libben yn it ekonomyske stof te blazen. Lykas de minske foar in part fysyk, foar in part moreel en foar in part yntellektueel is, sa is in maatskippij fan minsken foar in part ekonomysk, foar in part kultureel en foar in part polityk. Dêrtroch folget dat, lykas yn 'e minske sels, de ekonomyske faktoaren groepearre wurde moatte yn organen en ledematen; sa moat ek it kulturele hast folslein oan yndividuen oerlitten wurde en it politike moat gesach hawwe oer it gehiel. Dêrmei bedoel ik dat de wichtichste aktiviteiten fan 'e polityk sille bestean út it regeljen fan 'e relaasjes tusken yndividuen en tusken groepen en yn it oanstjoeren fan dy organen en ledematen, de nasjonale tsjinsten, dy't se allinich kontrolearje kinne.

Hjirút kinne wy it folgjende ôfliede: Dat it priveelibben fan yndividuen sa frij mooglik wêze sil; dat de wolfeart fan groepen arbeiders ôfhingje sil fan organisaasje neffens funksjes, en dat it bestjoer fan it gehiel útfierd wurde sil troch minsken mei hege yntelligинsje, kennis en ûnderfining. Mei oare wurden: it kulturele libben is yndividueel, it ekonomyske is kollektyf, en it politike is rjochtlinend en autoritêr. As dizze trije groepen aktiviteiten - selsútdrukking, groepsútdrukking en nasjonale útdrukking - gearwurkje, sil de heechste ekonomy fan kultureel, ekonomysk en polityk libben resultearje. Dizze ekonomy is wiere frijheid en frijheid fan ûntefredenheid is de basis fan nasjonale frede.

Ik sil my no rjochtsje op 'e twadde helte fan it oarlochsprobleem, dat is fan nasjonale revolúsjes oant bûtenlânske oarloggen, en hjir fine wy wer dat echte frede op in ekonomyske basis oprjochte wurde moat.

Wat is dy basis hjoed? De anargy fan goud, de hoekstien yn 'e besteande ynternasjonale en nasjonale monetêre systemen. Om goud te krijen of gouden faluta te fêstigjen, moatte lannen aktive "geunstige" hannelsbalânsen hawwe. Dyjingen dy't dat slagje, kinne goud út lannen mei "ûngeunstige" saldo's helje of har twinge om it ferskil te lienjen yn 'e foarm fan in liening. Lykas ien skriuwer oer dizze fraach seit: "Ynstee fan hanneljen foar guod en tsjinsten ta har ûnderlinge foardiel, wurde de lannen twongen om mei tosk en klauw te fjochtsjen foar 'geunstige' saldo's - d.w.s. goud - ûnder straf fan harsels yn 'e fernederjende en ellindige posysje te finen fan in pion te wêzen foar har suksesfolle konkurrinten." Dit is de direkte wei nei oarloch, om't, lykas ik al oanjûn haw, allinich oarloch dizze slavernij kin ôfskaffe, útsein ôfwizing. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Fansels leit de oplossing fan dit probleem yn it ferlitten fan goud as mjitte fan rykdom en it basearjen fan faluta op echte rykdom, net op ien guod dat yn 'e hoeke nommen wurde kin, mar op alle guod mei in merkwearde. Dan sil eksport betelle wurde moatte troch ymport of se sille kado's wurde foar de naasje dy't se ûntfangt. Lykas de boppesteande skriuwer seit: Steatssubsidiearre eksport sil dan doelleas wurde. Tariven, foar safier't se ymport útslute, sille yn dy mjitte eksport útslute. Útwikselingen sille ûnferoarlik fêststeld wurde, wêrtroch't de spekulant eliminearre wurdt, en de eangst foar de jildliener sil fuorthelle wurde.

Ik kin hjir net yn detail gean oer hoe't de besteande finansjele anargy útrûge wurde moat; mar it is dúdlik dat yn demokratyske regearingen, dy't foar har macht ôfhinklik binne fan 'e belangen en foaroardielen fan 'e gouden standertfinânsjes, de oplossing neat oars kin wêze as in ramp. Sjoch ris nei de masines dy't yn dit lân besteane en dy't oproppen wurde soene om sa'n yngewikkelde herfoarming út te fieren.
De premier moat it probleem ferwize nei it kabinet en it kabinet nei de parlemintspartij, en as in Labour-regearing oan 'e macht is, dan moat de parlemintspartij it ferwize nei it fakbûnskongres en de Labour-partijkonferinsje, wylst efter al dizze gearkomsten belangebelangen oan 'e triedden lûke.

Under in fascistysk regear, as de saakkundigen de fraach ienris ûndersocht hawwe, sil de premier "ja" of "nee" sizze. As "ja" dan wurdt de maatregel wet. En as oare folken ynteressearre binne, wat amper oars kin as se ûnder fascistysk bewâld steane, wylst de beslútmasjinerie itselde is, wurdt in rappe oerienkomst mooglik.

As wy it deroer iens binne, foar it argumint, dat dizze fûnemintele oarsaak fan oarloch eliminearre is, bliuwe wy oer mei wat de biologyske oarsaak neamd wurde kin, nammentlik oerbefolking dy't gjin ekonomyske oanpassing direkt beynfloedzje kin; want it stiet bûten de kontrôle fan 'e oerheid.

Yn lannen dêr't in hege libbensstandert bestiet, wurdt dit probleem automatysk oplost troch in delgong fan it bertepersintaazje. Mar yn lannen dêr't in lege standert hearsket, dat is yn lannen dêr't de yndustriële beskaving net folslein ûntwikkele is, kin in tanimming fan it bertepersintaazje jierrenlang ferwachte wurde. As wy ús wenden ta wrâldstatistiken, fine wy dat wylst yn West-Jeropa de befolkingsgroei ôfnimt, yn East-Jeropa dat net is, wylst yn Ruslân en grutte stikken fan Aazje romte is foar hûnderten miljoenen mear minsken. As Aazje yndustrialisearre wurdt op 'e manier dy't no yn Ruslân fêststeld wurdt, kin der net folle twifel oer bestean dat dizze hûnderten miljoenen berne wurde sille en dat der in tiid komt dat oerbefolking in útwreiding nei it westen twingt. Wat betsjut dit? Neat minder as in ynterkontinentale oarloch tusken Aazje en Jeropa. Om har ta te rieden op dizze oarloch moatte Jeropeeske naasjes har yntervinsjonele rûzjes ophâlde en har ferienigje, en ferienigje sille se noait, salang't ekonomyske en finansjele ûntefredenens har skiede. As East-Jeropeeske naasjes binnen har grinzen gjin romte fine kinne foar har tanimmende befolking, dan is de kar tusken twa kwea's it minste, dat har útwreiding nei it easten moat wêze en net nei it westen. Net allinnich sil sa'n útwreiding lâns de line fan minste befolkingsferset rinne, mar it sil rjochting en net fuort wêze fan 'e grutste oarlochsbedriging dy't ea wierskynlik de Westerse beskaving bedriigje sil.

Fan dizze koarte ekskurzje nei takomstige mooglikheden sjogge wy, en ik tink dat it oertsjûgjend is, dat it oarlochsprobleem net oplost wurde kin troch fredespakten en lange konvinsjes. It is in echt en aktyf probleem, wêrfan in diel oplost wurde kin troch organisaasje, en in diel allinich beskerme wurde kin troch in ferienige en militêr machtich Europa.

Om't it dúdlik ûnmooglik is, sels as it fascisme de macht krijt yn dit lân, om yn syn ientsje de bestimmingen fan Jeropa te kontrolearjen, is it wichtichste militêre probleem dêr't wy foar steane de feiligens en ferdigening fan ús Ryk. Hjir binne wy op ús eigen grûn en binnen bepaalde wolwêzen-

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

definieare grinzen kinne bouwe lykas wy wolle. Dit betsjut liederskip en aksje.

Omdat yn in beskaafd lân de materiële basis fan alle militêre macht ekonomyske rykdom is, is it earste probleem yn 'e feiligens fan it Keizerryk de ûntwikkeling fan it Ryk. It kin lykwols sein wurde dat, om't de Dominions hjoed de dei autonome selsbestjoerende naasjes binne, it ûnmooglik is foar hokker Binnenlânsk Regear dan ek, Fascistysk of oar, om dizze taak út te fieren. As twang foarsjoen wurdt, dan is de Fascist it folslein mei him iens. Mar foar him is twang hielendal net nedich, want as realist leaut hy dat, om't ûntwikkeling ôfhinget fan gearwurking, gearwurking op syn beurt basearre wêze moat op eigenbelang.

It hat gjin nut om te praten oer bloedbruorskip en tradisjonele bannen, om't dit akseptearre feiten binne en nimmen twifelet oan har binende krêft; boppedat steane se bûten de materiële sfear en komme se dus net yn 'e ekonomyske fraach telâne. Wat echt nuttich is, is om te suggerearjen dat in selsstannich Ryk net allinich in woltieriger Ryk betsjut, mar ek in feiliger Ryk, om't it, yn 'e mienskip fan folken, sa'n machtich ynstrumint fan frede sil foarmje, dat it oarloch praktysk ferbiedt. Foar in selsstannich Ryk binne oarloggen, oars as dy dy't ûntsteane út oerbefolking, dy't bûten politike kontrôle binne, skealik. Dêrtroch is it yn it foardiel fan it Ryk dat de wrâldfrede behâlden wurdt. Dêrom is it yn syn foardiel dat al syn ûnderdielen ekonomysk gearwurkje. Dit kin in ferlies fan bûtenlânske ynvestearrings betsjutte; mar yn koarte tiid sil dit ferlies folslein kompensearre wurde troch hieltyd tanimmende wolfeart.

It befeiligjen fan dizze wolfeart bringt ús direkt by it probleem fan ferdigening. Wêr leit de macht om te ferdigenjen? Earst yn 'e Britske Marine, om't de Dominions de kommende jierren net yn steat sille wêze om machtige oarlochsfloaten te bouwen en te ûnderhâlden. Twadder, yn 'e loftmacht en it leger.

Wat it tredde fan dizze ferdigeningsynstruminten oanbelanget, as modern, dat is meganisearre, legers binne it soarte dat wy nedich binne, itselde probleem fan kosten sil him foardwaan oan 'e Dominions as har konfrontearre wurde by de bou fan moderne floaten. Mar wat it twadde oanbelanget, de Loftmacht, ûntfoldt him in hiel oar ferhaal, want de Dominions, dy't grutte gebieten fan lân beslaan, binne de natuerlike briedplakken fan boargerlike fleantugen, en boargerlike fleantugen binne de fûneminten fan militêre loftmacht.

Dêrom lost it probleem himsels as folget op: Grut-Brittanje moat earst ferantwurdlik wêze foar har eigen loftferdigening, en dan keizerlik ferantwurdlik foar alle seekommunikaasje en foar it ûnderhâld fan in lyts mar machtich meganisearre leger dat yn oarloch sil operearje neffens de linen fan in keizerlike brânwacht. Op har beurt moatte de Dominions ferantwurdlik wêze foar har eigen loftferdigening, en dêrtroch sterke en effisjinte loftmachten oprjochtsje.

As sokke troepen jûn wurde, lost it probleem himsels op yn ien fan gearwurking, en yn 'e oplossing dêrfan binne d'r twa haadfaktoaren, nammentlik: de oprjochting fan in netwurk fan ferdigene lâningsplakken mei in ferlykber doel as ús besteande netwurk fan ferdigene koalstasjons, en de oprjochting fan in Keizerlike Loftried dy't de naasjes fan it Ryk advisearje kin oer loftferdigening en ûntwikkeling fan loftmacht.

Hoewol, as ús Ryk bestean bliuwe moat, dit ús wichtichste probleem is, ús meast direkte is it reorganisearjen en opnij bewapenjen fan ús striidtjinsten. Sûnt it ein fan 'e oarloch hat in rige fan oerheden dy't har knibbels op 'e knibbels brocht ta in steat fan ûnmacht. Us twamachtige marinestandert is ferlitten en hjoed hawwe wy in gefaarlik tekoart oan krúsers, fernielers en dûkboaten. Wat dit lêste wapen oanbelanget, binne wy no oerlevere oan 'e genede fan Frankryk. Us leger is yn grutte en effisjinsje fermindere, en hoewol gebrek oan hynstefleis ús foar in part twongen hat om te motorisearjen, hat in oerfloed oan arkaïske harsens deryn sa'n nutteleaze massa fan ...

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

ynfantery dat it net mear is as in ekstravagant djoere plysjemacht. Underwilens is de Royal Air Force fan 'e earste nei de sechsde plak sakke ûnder de loftmachten fan 'e wrâld.

De fascist sil hjir neat fan witte. Hy hâldt him net dwaande mei machtsnormen en emosjonele beheiningen. Hy is in realist en hy seit: "As ik tafallich wenje, lykas ik doch en moat, yn in goudkoarstmynkamp, bin ik fan doel in gewear op myn heup te dragen."

Syn opfettings binne as folget:

Wy hawwe tsientallen tûzenen kilometers oan seerûtes om te beskermjen, en om se te ferdigenjen tsjin net alle, mar de meast wierskynlike oanfallen, hawwe wy in marine nedich dy't op alle manieren geskikt is foar dit doel.

Wy hawwe in leger fan 'e njoggentjinde iuw; ynstee dêrfan soene wy in leger fan 'e tweintichste iuw hawwe moatte. Net in leger dat weage is yn tonnen minsklik fleis, mar mjitten yn termen fan meganyske slachkrêft: in pear manlju en mear masines, om't dit in masinetiidrek is en gjin spiertiidrek.

Wy wolle en sille in loftmacht hawwe dy't ús ferdigenje kin troch sa machtich te wêzen dat elke fijân binnen effektyf berik sil in protte kearen tinke foardat hy ús oanfalt.

Ta beslút wolle wy in strategysk Ministearje fan Definsje dat plannen meitsje kin foar de trije Tsjinsten as wiene se ien kombineare tsjinst. Dat wol sizze, wy wolle in ferdigeningsautokrasy yn frede, om't wy witte dat yn oarloch neat oars as in autokrasy de strategy op ienriedige wize sil of kin rjochtsje.

As oare naasjes ferkundigje dat dit ús fersekering tsjin oarloch en yn oarloch ús wissichheid fan oerwinning militaristysk is, lit se dat dan dwaan. Hoewol wy net nei in bewapeningswedstriid ferlangje, binne wy net fan doel om ús de folgjende kear dat wy oanfallen wurde yn sa'n posysje te finen dat wy twongen wurde om fuort te racen fan 'e bewapening fan ús fijân. Wy leaver de feiten iepen en fjouwerkant ûnder eagen te sjen ynstee fan blyn nei har te knipperjen.

Ik tink dat ik no de wichtiger problemen behannele haw dêr't wy mei te krijen hawwe oangeande oarloch en de tarieding dêrfan, en dúdlik makke haw dat it ferskil tusken de útsjoch fan 'e fascist en de measte oare minsken is: dat wylst se oarloch ûnûntkomber of foarkomber beskôgje yn alle omstannichheden, hy neffens de fredeomstannichheden oarloch needsaaklik of ûnnedich achte. Eins is dit ferskil identyk oan dat wat de alchemist skiedt fan 'e man fan 'e wittenskip.

Oarloch is in realiteit en moat as sadanich behannele wurde. It is begryplik dat nei de lêste oarloch it folk him ta idealisme kearde, al wie it mar foar in feroaring fan sfear. It is ek begryplik dat alle regearingen dy't op 'e populêre miening driuwe, fan natuere twongen binne om oalje te smiten op ûnrêstige wetters. Dit binne feiten dy't net tsjinsprutsen wurde kinne; mar dat betsjut net dat it feiten binne dy't net feroare wurde kinne. Hoewol de fascist gjin oarloch wol, om't oarloch in mjitte is fan fredesonfrede, en dêrom in mjitte fan regearingsfalen, hastiget hy him net nei it oare uterste en stelt syn fertrouwen net yn politike hocuspocus en legerdemain.

Fierder leaut hy net dat dit in oarlochstiidrek is, en hy is fan betinken dat dit leauwen bewiisd wurdt troch it feit dat regearingen nea ophâlde te praten oer oarloch. Hoe is dit? Omdat der mar twa grutte kategoryen problemen binne yn it nasjonale libben: ien is yntern en de oare is ekstern - binnenlânske saken en bûtenlânske saken. As jo net wolle dat it folk de earste ûndersiket, rjochtsje har oandacht dan op de twadde. Dizze trúk, dy't elke goochelaar gewoan hat, is de haadboarne fan demokratyske polityk.

Hy is fan betinken dat it probleem fan oarloch in wittenskiplik probleem is en net in emosjoneel probleem: ûntdek de oarsaken, isolearje it firus en kultivearje in anty-toksine yn plak fan jabber en kaak. Lykas op it stuit en it

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

It liket derop dat foar in skoftke neat bûten in universeel hege libbensstandert oarloggen dy't ûntsteane út oerbefolking útskeakelje sil, mar de fascist is fan betinken dat wapene troepen nedich binne en dat dêrtroch effisjinte troepen tsjinstberder en ekonomysker blike te wêzen as ferâldere. Hoewol in minske beynfloede wurdt troch tradysjes, en virile tradysjes fan 'e grutste wearde binne yn oarloch, kinne wapens dat fansels net wêze. Dêrom mingt de fascist gefoelens net mei kanonskogels.

Hoewol in ferienige Jeropa in grut ideaal is en ien dat de fascist wolkom hjit en mooglik leaut ûnder fascistyske kontrôle, om't alle regearingen dan mei-inoar omgean sille fia in organisearre systeem, is it wichtichste feit hjoed de dei dat de ienige echte bûn fan folken yn 'e wrâld it Britske Ryk is. Hjir is dan ús wiere útgongspunt op 'e wei nei in kreative frede. In útgongspunt dat sawat in kwart fan 'e wrâld beslacht en in kwart fan syn ynwenners omfettet. Frede is yn ús hannen as wy it mar op in realistyske manier begripe wolle. Sille wy, as naasje, nei ieuwen fan arbeid, no út 'e marsline falle en in kliber efterbliuwers wurde? De fascist antwurdet "Nee"; dêrom is syn wachtwurd "Foarút".

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Foarút yn it fascisme

troch Oswald Mosley

FASCIST Propaganda is fêstige as in yntegraal ûnderdiel fan ús Nasjonaal libben. Twa jier wurk en opoffering brochten as beleanning de erkenning fan dizze Beweging troch it folk as in patriottyske, revolúsjonêre en ynherint Britske macht.

De Britske arbeider is úteinlik yn steat steld om syn natuerlike leafde foar it lân te identifisearjen mei syn rjochtfeardige en needsaaklike winsk ta fûnemintele ferbettering fan syn omstannichheden.

De imperialist dy't earder gjin tocht hie oan 'e ellinde en it gebrek dat miljoenen fan syn eigen folk ûnderdrukten, is no yn steat steld om te begripen dat der foar wurkleazens en earmoede gjin ekskús noch fersoening wêze kin yn dit moderne wittenskiplike tiidrek.

It tredde jier fan it libben fan ús Beweging hat noch nea earder sjoen oerwinningen yn propaganda sjoen; mar de grutste prestaasje is de skepping fan 'e wittenskiplike en folslein betroubere organisaasje sûnder hokker gjin propaganda resultaten fan bliuwende wearde kin produsearje.

De organyske struktuer fan 'e Beweging as gehiel omfettet no hast 500 Distriktsformaasjes dy't yn proses binne om organisearre te wurden neffens Parlemintêr gebiet, en allegear korrelearre en ferienige troch in organisaasje dy't rêst op Blackshirt-aktiviteit. De konstruksje fan dizze folslein betroubere masine is yndie des te opmerkliker om't it net safolle enerzjy fan 'e Beweging opnommen hat dat it de propaganda skeind hat. Krektoarsom, it hat enoarm bydroegen oan it súkses fan twa fan 'e grutste propaganda-operaasjes yn 'e moderne Britske skiednis. De no ferneamde kampanje "Mind Britain's Business" wekte it ferset fan it folk tsjin in sinleaze oarloch op yn in mjitte dy't fan dei ta dei mear wurdearre wurdt, om't de politisy har weromlûke fan 'e fantastyske en bombastyske hâlding dy't se oannamen doe't se, ûnbewust fan ús propagandamacht, foar it earst it gebrûk fan militêre en marinemacht beskôgen yn in skeel dat net ...

ús oanbelangje.

De twadde grutte operaasje sil ûnthâlden wurde ûnder it motto "Fascisme de folgjende kear".
Yn 'e resinte ferkiezingskampanje hat ús Beweging safolle gearkomsten hâlden as ien fan 'e âlde Partijen organisearje koe. Us gearkomsten wiene oer it algemien fol, harren wiene faak hast leech. Us gearkomsten wiene, hast sûnder útsûndering, freedsum en oarderlik; harren waarden tige faak karakterisearre troch sênes fan hooliganisme en geweld dy't op gjin inkelde fascistyske gearkomste tastien wêze soene. Yn it gefal hawwe wy frije mieningsutering hanthavene; sy hawwe besocht it te ûntkennen en hawwe it sels ferlern.

Op ús gearkomsten waarden in grut oantal rekruten ynskreaun midden yn 'e ferkiezingsstriid.
Dat wy mei belangstelling heard wurde soene, leauden wy; dat wy net stilmakke wurde soene troch de orientale ûndermannen dy't wy kenden; mar dat massa's minsken har by ús rigen oanslute soene krekt op in momint dat wy wegere kandidaten te nominearjen, is it heechste earbetoan dat jûn wurde kin oan 'e wiisheid fan it ûnthâlden fan ferkiezings oant wy de fijân oanfalle kinne mei de heechst technyske masinery dy't nedich is, oer de hiele lingte fan syn fersleine en ferdielde front.

Sa kinne wy, as it jier 1935 einiget, reflektearje op gelikense súkses yn propaganda en yn organisaasje. As wy noait bliid wêze kinne oant ús taak foltôge is, kinne wy allegear grutsk wêze op elk oere wurk dat wy dien hawwe, elk lyts offer dat wy brocht hawwe foar de saak dy't is om ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

rêd ús folk troch alles dat edel is yn it nasjonalisme te ferienigjen mei alles dat tsjinstber is yn it sosjalisme.

Achterôf sjoen moat boppedat erkend wurde dat ús ferset tsjin 'e Joadske oanfal like triomfantlik west hat as it nedich bliek te wêzen. Omdat de Joaden net tastean soene dat in Britske Beweging allinnich foar Brittanje wurke, tocht en fielde, om't se ús yn in katastrofale striid mei in grut folk waans lieder Jeropa fan it kommunisme rêden hat, hawwe se harsels weromslingere fûn op in stadichoan ôfnimmende ferdigening, om't se yn Brittanje in antisemitysk gefoel oproppen hawwe dêr't se allinnich sels de skuld foar hawwe. Wy kinne mei grutskens betinke dat as ús Beweging net de moed hie om de bedriging fan Joadske Ynternasjonale Finânsjes en Joadske Bolsjewisme út te daagjen, it net allinich net slagge wêze soe om it fertrouwen fan it folk te rjochtfeardigjen: it soe de krúsjale test ûntkommen wêze, út it fjoer dêr't it as in ding fan gehard stiel út ûntstien is.

Wy binne bliid mei sokke beproevingen, want allinnich sy kinne derfoar soargje dat ús leden standich, trou en ree binne om op te offerjen yn in prachtige manifestaasje fan dy hege minsklike kwaliteit dy't oproppen wurdt troch de fassistyske striid "de krêft om te fernearen".

Yn it kommende jier moatte alle ynspanningen ferdûbele wurde en elk rekord fan sukses brutsen wurde. No hawwe wy ús ynset om de folgjende ferkiezings te bestriden; en dizze ynset sil folbrocht wurde troch it enoarme wurk fan it foarmjen fan hûnderten kiesdistrikten ferkiezingsorganisaasjes dy't superieur binne oan dy fan 'e âlde Partijen. De taak is swier; mar ús aktive lidmaatskip is folle grutter as dat fan ien fan 'e âlde Partijen.

In trije wiken lange toernee, krekt foar Kryst ôfsletten, hat sawol in personiel as in geast oan it ljocht brocht dy't gjin oare krêft yn Brittanje neifolgje kin. Offisieren út elk distrikt kamen elke jûn en op in protte middeis byinoar foar Gebietskonferinsjes. Se wiene weardige fertsjintwurdigers fan 'e karakteristike Britske manlikheid dy't se yn har respektive lokaasjes liede. Froulike offisieren fertsjintwurdigen ek de hieltyd groeiende krêft fan ús Beweging fan wiere Britske froulikheid. Lokale problemen fan organisaasje en belied waarden ûndersocht mei in nauwe oandacht foar detail dy't ûnmooglik wie yn 'e koarte, ûndúdlike en jejune jierlikse konferinsjes fan 'e âlde Partijen. Nasjonale plannen foar it kommende jier waarden folslein en iepenlik besprutsen en waarden yn 'e hiele lingte en breedte fan it lân ûntfongen mei in bemoedigjende universaliteit fan entûsjasme. Boppe alles waard dat nauwe persoanlike kontakt en relaasje behâlden, sels yn 'e hjoeddeiske grutte groei fan 'e Beweging dy't de begjindagen fan 'e Fascistyske bruorskip sa libbendich karakterisearre.

In Nij Jier fan Fascistyske krêft leit foar ús. De Beweging dy't dapper genôch west hat om te laitsjen om de gearstalde krêft fan Joadske Ynternasjonale Finânsjes en de propagandamiddels dy't it behearsket te ferachtsjen; de Beweging dy't mei súkses "Vested power, Read Front, en Massed Rigen fan Reaksje" tart hat, kin net langer tefreden wêze mei de ferdigening. Nei't wy de machtige obstakels dy't ús op 'e wei lein binne oerwûn hawwe, moatte wy no wurkje oan ús eigen oerwinning. De omfang en snelheid fan dizze ferovering moat ôfhingje fan 'e ûnophâldende en doelbewuste ynspanningen fan elk lid.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Krêft troch freugde troch Dr. Robert Ley

De Nasjonaal-Sosjalistyske organisaasje *"Krêft Troch Freugde"* waard oprjochte op befel fan ús lieder, Adolf Hitler. Hy liet my op in dei helje en sei: "Ik wol dat de Dútske arbeider genôch rekreaasje en fakânsjes hat, sadat de senuwen fan 'e naasje sûn binne; want it is ûnmooglik om wat te berikken, sels mei steatsmanskip fan it grutste sjeny, as de senuwen fan 'e naasje ferneatige wurde." It waard myn plicht om dit befel fan 'e lieder út te fieren, en yn novimber 1933 kaam *"Krêft Troch Freugde"* ta stân. In protte, sels ûnder myn nauwste meiwurkers, begrepen net wêr't ik op doelde, en ek net wat de bedoeling fan 'e lieder wie. In protte tochten dat it in middel wie om stof yn 'e eagen fan 'e arbeider te smiten en syn legitime winsk nei sosjale justysje ôf te lieden. Oaren seagen der wer yn in nij fjild fan aktiviteit foar it meitsjen fan nije amtners. Mar in pear minsken erkenden doe de geweldige ûndernimming dy't hjoed de dei troch hiel Dútslân pulsearret en him al útwreidet nei de wrâld fier bûten de grinzen fan ús eigen lân. It liket in wûnder as men weromtinkt oan hoe't in idee dat troch in protte útlachen wurdt, troch oaren ferachte wurdt, troch tsjinstanners beledige en mei misledigingen bedutsen wurdt, en sels troch ús bêste freonen allinnich mei eangst en twifel besjoen wurdt, yn in koarte tiid fan net folle mear as twa jier de herten fan it folk wûn hat en troch it folk sels yn 'e praktyk brocht is.

As beskriuwing fan it objekt dat wy foar eagen hawwe, is de namme absolút korrekt: Nasjonaal-Sosjalistyske Mienskipskrêft *Troch Freugde.* Men moat de betsjutting fan elk yndividueel wurd goed beskôgje: Nasjonaal-Sosjalistyske Mienskip. De mienskip is it fûnemint, en hjir is nochris in dúdlike útdrukking fan it feit dat de mienskip allinnich yn steat en bekwaam is om de bringer fan freugde te wêzen. Hjiryn sjogge wy Nasjonaal-Sosjalisten nochris dúdlik dat kultuer en keunst ferbûn binne mei de mienskip fan naasje en ras, en gjin isolearre bestean yn in fakuüm hawwe kinne. *Krêft Troch Freugde* Ik waard advisearre om it "Nei it Wurk" te neamen. Mar ik bin noait foar imitaasje west, en haw leaver altyd sjoen oft it net mooglik wie om sels wat te meitsjen.

De "Dopolavoro" fan it jonge Itaalje kin wis geweldige resultaten sjen litte; it is sûnder mis in grutte prestaasje. Mar it komt net krekt oerien mei it doel dat wy foar eagen hawwe. It is in neutrale útdrukking dy't ús winsk noch wat de Leider befel hat, net oerbringt. De Leider sei: "Ik wol in sterke naasje hawwe: sjoch derfoar dat it tempo fan it wurk, dat rasjonalisaasje en de hiele trend fan eveneminten yn alle gefallen sinleas makke hawwe, kompensearre wurdt troch de rekreaasje en fakânsjes dy't dizze mannen krije; en sjoch derfoar dat de senuwen fan it folk net ferneatige wurde." It befel fan 'e Leider wie om de naasje krêft te jaan, en tagelyk liet hy sjen hoe't dizze krêft krigen wurde moast: troch rekreaasje, troch fakânsjes, troch freugde.

Krêft troch freugde is miskien wol de koartste en meast bondige útdrukking fan it hiele doel fan it Nasjonaal-Sosjalisme. It is de belibbing fan in libbensbeskôging dy't it Nasjonaal-Sosjalisme oan Dútslân jûn hat; it útdrukt dy positive hâlding foar it libben dy't yn ús kloppet, en dy't de ûntkenning fan it libben ferfangt dy't ús naasje yn in ôfrûne ieu dominearre. Want wat wy yn it ferline yn elke libbensrin seagen, wat al ús ferdwûne partijen karakterisearre, wie de ûntkenning fan it libben!

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Wy, nasjonaal-sosjalisten, wolle it libben net sjen as in reis troch in ierdsk triennendal, as in konstante tarieding op in better Hjirnei. Wy wolle it libben - en benammen it libben fan ús earmste mei-Dútsers - sa moai en helder mooglik meitsje. Wy leauwe dat dit libben fan ús it wurdich is om libbe te wurden; en wy leauwe dat ús Heare God de mearfâldichheid fan ús libben net skepen hat om it allegear wer oer te litten oan ivige ferneatiging en ferneatiging. Allen dy't leauwe dat se troch har libben en wurken in hillige missy hawwe om te ferfoljen yn dizze wrâld, allegearre dy't fol binne mei dit leauwe, binne yn har eigen hert nasjonaal-sosjalisten.

Dêrom wolle wy krêft foar de striid. Us libben is net fol mei de rykdom fan it paradys; foar ús is it wichtichste de striid. It libben is striid, en striid is libjen. Wy kenne gjin einpunt dêr't guon yn ivige ledigens wachtsje op har eigen wille en de oaren foar altyd ferdomd binne. Yn alle ivichheid kenne wy striid allinich as de útdrukking fan ús leauwen en fan ús libben. En foar dizze striid sykje wy ús folk in konstante oanfier fan nije krêft te jaan.
Wurk is yndied allinnich in oare útdrukking foar striid. Elk fan ús lânslju, oft er no arbeider of boer, keunstner, gelearden of soldaat is, is op elk momint midden yn dizze striid foar it bestean fan syn folk en fan himsels. En om't dizze striid senuwen en substansje opslokt, hat de minske de middels foar dizze striid nedich, en dêrom ek oanfolling fan dizze middels en fernijing fan syn krêft. Dêrtroch binne rekreaasje en fakânsjes foar ús in ynderlike needsaak.

In skoft lyn waard my troch in grutte bûtenlânske studint sosjale ekonomy frege: "Wat is jo hâlding foar de fraach fan fakânsje? Sille jo yn Dútslân it oantal fakânsjes by wet fêststelle, en tagelyk it betellingspersintaazje by wet regelje?" Ik antwurde: Wy sille net allinich de algemiene ynfiering fan fakânsjes tolerearje, mar wy sille se wetlik ferplicht stelle, om't dit ien fan ús easken is." "Mar ekskús my," sei er, "yn elk lân fjochtsje de wurkjouwers tsjin har meiwurkers, en dochs hâlde jo yn Dútslân fol dat sels de wurkjouwers stadichoan dizze fakânsjes sille easkje?" "Ja, de tiid kin net fier fuort wêze dat de fûlste foarstanners fan fakânsjes en rekreaasje net de arbeiders sille wêze, mar de wurkjouwers."

Nasjonaalsosjalisme is de oerwinning fan 'e reden oer ûnrede, en it is allinnich ridlik dat in útputte en ôftakelde man himsels opnij oanmeitsje moat, sadat hy syn takomstige wurk safolle better útfiere kin. Dit betsjut dat fakânsjes in eask wurde fan sûn, ridlik sûn ferstân. Wy freegje fakânsjes net út meilijen, mar yn erkenning fan it feit dat se de produktive krêft fan ús folk noch fierder ferheegje sille. De wurkjouwer fan arbeid hat gjin foardiel as in wurch en útputte man foar him wurket; sa'n man brûkt gewoan enerzjy, wylst de masines trochgean, enerzjy ferbrûke, jild kostje en ferslite. De man hâldt ek op produktyf te wêzen, sadat de wurkjouwer in dûbeld ferlies hat: hy betellet net allinich lean foar in fermindere produktiviteit, mar hy betellet ek foar de enerzjy en krêft fan 'e ûnbenutte masine. Oan 'e oare kant, as de man fris is, krijt de wurkjouwer maklik it ferskil werom dat makke is troch de fakânsjes wêrfoar hy betelle hat. En de wurkjouwer sil sjen dat syn saldo gjin debetsaldo wurdt, mar krekt oarsom in ferbettering oan 'e kredytkant sil sjen litte; hy sil sjen dat hy, lykas de arbeider, der winst yn te heljen hat.

It is yndie karakteristyk foar it Nasjonaal-Sosjalisme dat it neat yn it foardiel fan mar ien kant docht. As wy wat dwaan soene dat allinnich de arbeider helpe soe en tagelyk de wurkjouwer skea oanrjochtsje soe, soe dat gjin foardiel wêze foar de naasje as gehiel; in ding is goed foar it yndividu as it goed is foar it Dútske folk as gehiel, en it is goed foar it Dútske folk dat minsken rekreaasje en fakânsje hawwe. It is faak ús ûnderfining west, en it is hjoed de dei noch sa, om in man te hearren sizzen: "Ik soe graach acht dagen frij hawwe wolle; jou my myn jild; mar ik wol net fuortgean foar rekreaasje, ik sil thús bliuwe. Nee, dat is ferkeard; dat soe wêze

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

jild fuortsmite; want thús kin in man gjin rekreaasje fine. De gedachte sels is dat hy ien kear út syn solder sleept wurdt, dêr't er konstant allinnich mar need en tekoart sjocht, en op seereis stjoerd wurdt, of de bergen yn, of nei de Ryn, en leare sil om de wurkdei-wrâld acht dagen lang te ferjitten. Wat de Marxisten preekje is net genôch: "Wy wolle fakânsje"; der moat wat dien wurde mei de fakânsjes - dat is *Krêft Troch Freugde.*

Oan 'e ein fan it earste jier koe ik sizze dat *Krêft Troch Freugde* Dútslân mei in rush ferovere hat. Tsjintwurdich binne ús prestaasjes sa grut dat ek bûtenlânske lannen der omtinken oan jouwe. Oft se no foar of tsjin Dútslân binne, elkenien yn it bûtenlân hâldt mei belangstelling ús jonge organisaasje yn 'e gaten, dy't wat mooglik makke hat dat oant no ta ûnmooglik achte waard, in dream foar in protte jierren fan elke sosjalist yn 'e wrâld. Wy hoopje de wrâld te lieden om op in oare manier oer it Nije Dútslân te tinken as wat in kweade parse ús faak leauwe litte wol.

De Diario da Manha jout bygelyks as foarbyld fan 'e groeiende geunstigens fan 'e wrâldopiny; yn in nûmer datearre 12 oktober 1935 lêze wy it folgjende oer in seereis mei de *'Krêft Troch* Freugde': "Dat is de revolúsje dy't Dútslân, mei de fêste en dissiplinearre wil fan syn folk groepearre om Adolf Hitler hinne, tariedet út te fieren. Wat sille de effekten en úteinlike resultaten wêze? It is noch te betiid om se yn te skatten; mar ien ding is wis, nammentlik dat de Dútske geast wurket oan it skeppen fan nije libbenskonsepten en de oplossing fan 'e meast ûnbesleine problemen fan ús tiid." De Noarske krante, Karmoy Posten, fan 27 septimber 1935 publisearret in nijsgjirrige diskusje oer de wearde fan 'e *'Krêft Troch Freugde'* -reizen tusken in Noar en in hear Rabinowitz. De Noar skriuwt mei ferwizing nei de sketsen dy't jo ús jouwe oer hoe ferskriklik it is mei seereizen: "... it libben oan board moat wêze tidens sa'n reis, mei in bytsje romte en yn alle opsichten krap, ik wol derop wize dat ik persoanlik oan ien fan har dielnommen haw, en wit dat dit ûnsin is. . .

· Jo binne wis noch noait oan board west fan in stoomboat *fan Strength Through* Joy. Men moat net· Elk demokratysk lân smit alle gefoel fan justysje oerboord. de · dat jo leuk fine, kin wol grutsk wêze op ... organisaasje *Strength Through* Joy."

Ik koe de list mei ferlykbere freonlike parse-útspraken út it bûtenlân ûneinich útwreidzje; mar ien ding is dúdlik út 'e oardielen foarme troch al dyjingen dy't serieuze belangstelling hawwe toand foar ús organisaasje, nammentlik dat it idee fan *Sterkte Troch Freugde* himsels fêstiget op 'e krêft fan syn prestaasjes dy't ek yn oare lannen net útdage binne.

Wy hienen dêrom gelyk yn it ûndernimmen fan reizen nei oare lannen. Wy sille fierder gean op 'e wei dy't wy begûn binne, en yn maart fan dit jier sille wy mei ús *Strength Through Joy* -float oer de Atlantyske Oseaan nei Lissabon en Madeira reizgje. Fierder sille wy fan 1936 ôf elke maitiid en hjerst reizen nei it Suden meitsje. De ûnderfiningen dy't wy hienen tidens ús earste Atlantyske oerstek nei Portugal wiene sa geunstich dat wy ús besletten hawwe ta de hjirboppe neamde ûntwikkeling fan dizze reizen. Nimmen kin it nije Dútslân better fertsjintwurdigje as de Dútske arbeider dy't reizget mei *Strength Through Joy.*

Neist dit sille wy dit jier in rige grutte spesjale projekten útfiere. As men betinkt wêr't de fiif miljoen *Strength Through Joy* fakânsjegongers fan 1934 en 1935 eins hinne reizgen, ûntdekt men dat fan dizze fiif miljoen mear as trije miljoen nei de grinsgebieten fan ús lân gienen. Dêr hawwe se in libbene muorre fan it Dútske sosjalisme boud. De befolking fan 'e grinsgebieten waard besocht troch bruorren-Dútsers út alle dielen fan Dútslân. En de grutte kammeraatskip, dy't krekt is wat *Strength Through Joy* reizen ûnderskiedt fan privee reizen, joech dizze bruorren oan 'e grins in nije geastlike stipe. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Wy sille dit metoadyske wurk trochsette en flink útwreidzje. Om dit doel te berikken, hawwe wy in grutte aktiviteit ynsteld en binne fan doel de al lege prizen *fan Strength Through Joy* mei nochris 30 prosint te ferminderjen. Doe't dit foarsteld waard, skodden in protte saakkundigen har hollen en leauden dat dit noait berikt wurde koe. No, nei in koarte perioade fan tarieding, kin ik sizze dat yn dit jier de goedkeapere tariven beskikber sille wêze foar 350.000 fakânsjegongers, en dit sûnder dat dejingen dy't de akkommodaasje leverje, hoege ôf te wiken fan 'e goedkarde tariven.

Dit betsjut dat de Dútske arbeider foar gemiddelde ôfstannen in hiele wike fakânsje kin nimme foar in priis fan 12 oant 15 of 16 mark, ynklusyf reiskosten, folslein pensjoen en ûnderdak, en kollektive aktiviteiten fan alle soarten. Dit sil ús yn steat stelle om nije dielen fan 'e arbeiders op te nimmen, dy't fanwegen har ekonomyske tastân oant no ta net yn steat west hawwe om mei te dwaan oan in *Strength Through Joy* -reis. Dizze nije massa's sille de bêste fakânsjegongers wêze, om't se it lokkichst en it tefredenst sille wêze. Wy sille se meinimme nei prachtige grinsgebieten, dy't tagelyk it meast de soarch nedich hawwe dy't it Nasjonaalsosjalisme har jaan kin.

By alle aktiviteiten fan 'e *Strength Through Joy* -beweging dy't bûten de grinzen fan ús Heitelân geane, binne wy bewust fan ús Dútske bruorren yn it bûtenlân. Wy wolle fan har in libbene brêge meitsje dy't ús ferbynt mei oare lannen, en ús fakânsjegongers sille boaden fan freonskip wêze om oare lannen Dútslân te sjen sa't it echt is. En sa sille wy ús bruorren dy't yn it bûtenlân wenje en harren bern nei Dútslân bringe, dy't oars noait oan in besite oan Dútslân tinke soene. Wy sille gebrûk meitsje fan ús *Strength Through Joy* -float yn 'e winter en tuskenseizoen, en sille dizze reizen tsjin heul lege tariven útfiere. By al dizze ûndernimmingen biede wy gjin konkurrinsje oan mei hokker yndustriële ynstelling dan ek, want de persoanen dy't oan dizze reizen meidogge sille, sille tige soarchfâldich troch ús selektearre wurde. As immen genôch jild hat om in gewoane reis nei Dútslân te beteljen, lit him dan op 'e gewoane manier reizgje.
Wy leverje de hjirboppe neamde goedkeape foarsjennings foar in besite oan Dútslân allinich foar dyjingen dy't net yn sa'n gelokkige posysje binne.

Om myn opmerkings oer reizen en fakânsjes ôf te sluten, wol ik graach ien lytse soargen oanhelje dy't yn guon kringen oanwêzich is. Oer it algemien is elkenien entûsjast oer de *Strength Through Joy* -ekspedysjes, ús gasthearen en ek de fakânsjegongers. Elkenien is fol lof foar de ynstelling dy't yndie, lykas bewiisd is, op in protte manieren in tige geunstige ynfloed útoefenet. Der is mar ien krityk dy't sa no en dan heard wurde kin: der wurdt sein dat in grut part fan 'e fakânsjegongers bestiet út minsken dy't sels sûnder ús op fakânsje gean koenen. Mar dizze beswier is net rjochtfeardige. Myn meiwurkers hawwe de gearstalling fan in grut oantal treinen ûndersocht. Dit wie maklik mooglik, om't elke dielnimmer behannele wurdt troch middel fan in spesjale detaillearre enkête. It resultaat fan it ûndersyk fan alle fakânsjetreinen út fjouwer distrikten wie as folget: net minder as krekt 50% fan 'e passazjiers wiene arbeiders yn 'e yndustry. De rest bestie út lytse meiwurkers, ûnôfhinklike hannelers, minsken mei partikuliere middels, leden fan frije beroppen, ensfh. Ik kin ek sifers jaan oangeande it ynkommen fan 'e *Strength Through Joy* -fakânsjegongers. It ûndersyk fan dizze treinen liet sjen dat in tredde fan alle fakânsjegongers in ynkommen hie fan minder as 100 mark yn 'e moanne. In oar tredde fertsjinne moanliks tusken de 100 en 150 mark. De ynkommens fan 'e rest wiene heger, mar leine gemiddeld tusken de 150 en 250 mark yn 'e moanne. Mar 6% fertsjinne mear as 250 mark. Yn dizze kategory fine wy benammen troude pearen mei in protte famyljes, dy't, fanwegen de swiere lêst dy't op har leit, it rjocht hawwe om diel te nimmen oan *Strength Through Joy* -reizen.

Wy moatte it punt berikke - en alles oant no ta wiist derop dat wy it berikke sille -

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

as in reis fan Berlyn nei Rügen mei ferfier hinne en werom en in fakânsje fan acht dagen oan see, beskikber is fanôf 12 mark. It úteinlike doel is as folget: neffens it hjoeddeistige nivo fan 'e befolking fan Dútslân moatte wy elk jier 14 miljoen wurkjende manlju en froulju op rekreaasjereizen fan 12 oant 14 dagen stjoere kinne. De besteande foarsjennings foar ferfier en akkommodaasje binne folslein ûnfoldwaande om dit probleem oan te pakken. Tsjintwurdich hawwe se de grins fan it mooglike al berikt. Doe't wy dit twa jier lyn foarseiden, waarden wy útlachen.

Wy sille dêrom sûnder fertraging begjinne mei de bou fan nije akkommodaasjefoarsjennings en nije skippen. Yn 'e kommende trije jier sil it Dútske Arbeidersfront gebouwen bouwe ter wearde fan 100 miljoen marken. Dizze sille in seebad op it eilân Rügen omfetsje, mei 20.000 bêden en alle oanlis foar rekreaasje. De plannen en modellen foar dizze unike ûndernimming binne al makke. Wy hawwe se te tankjen oan in romhertich befel fan ús lieder, Adolf Hitler. Fierder sille wy twa skippen bouwe om elk 1.500 persoanen te ûnderbringen, sûnder massale sliepsealen, alle kabinen foar twa of fjouwer persoanen, elke kabine foarsjoen fan in patrijspoarte, en it hiele skip foarsjoen fan in dek mei in ongeëvenaarde kapasiteit. Neist de twa skippen, Der Deutsche en Sierra Cordoba, dy't wy al hawwe, sille wy dizze maitiid noch fjouwer skippen fan ferlykbere grutte keapje. Neist dizze projekten sil it oantal bêden yn 'e rekreaasjehuzen op it plattelân dy't it Arbeidersfront al yn besit hat, ferhege wurde nei 30.000. As it hiele ding oer trije jier klear is, sille wy yn steat wêze om ûnderdak te bieden oan 1,2 miljoen minsken yn ús eigen rekreaasjeresorts. Fansels sille de oanspraken fan 'e partikuliere hotel- en cateringhannel altyd privilegearre behanneling krije. Dat wy sille oanhâldend wurkje om it úteinlike doel te berikken, oant de lêste wurkjende Dútser yn steat is om syn legitime oanspraak op rekreaasje en fakânsjes yn folsleine mjitte te befredigjen.

Under de ferskate seksjes fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Mienskipskrêft *Troch Freugde* -organisaasjes nimt sport in bysûnder wichtige posysje yn. Dit kantoar hat de moaie, mar ûneinich swiere ferantwurdlikens om de frije jûn fan 'e Dútske arbeider, bestege oan fleurige fysike kultuer, te feroarjen yn in boarne fan krêft en rekreaasje. Hjoed, nei twa jier wurk, kinne wy mei tefredenheid fêststelle dat it resultaat ús ferwachtingen fierwei oertroffen hat. Mear as trije miljoen hawwe 8.500 kursussen folge yn 'e ferskate kategoryen sport (swimmen, gymnastyk, lichte atletyk, skiën, ensfh.) dy't wy organisearre hawwe. Medyske sintra foar sport, saken en spesjale kursussen foar dyjingen dy't lije oan fysike gebreken tsjinje om sels de lêste fan ús lângenoaten op te setten. Us syltochten op 'e hege see binne altyd folboekt west, en in protte oanfragen moasten ôfwiisd wurde. Ek yn dizze rjochting sille wy ús wurk útwreidzje, en yn it bysûnder de reizen útfiere mei in gruttere aksjeradius as yn it ôfrûne jier. Yn dizze winter, op it stuit fan skriuwen, wurde ynstruksjekursussen yn skiën hâlden yn 'e moaiste wintersportdistrikten fan Dútslân; 35.000 sille hjir oan meidwaan. Yn ferbân mei dizze kursussen binne 30.000 *Strength Through Joy* -ski-outfits beskikber, besteande út ski's mei riemen, skuon en kousen foar 35 mark. Dit sifer liket miskien heech, en dochs waarden der ferline jier 18.000 outfits ferkocht yn 'e gewoane detailhannel. 42.000 *Strength Through Joy*- fakânsjegongers folgen mei entûsjasme de Olympyske Spullen yn Garmisch-Partenkirchen, dy't mei ús *Strength Through Joy* -treinen nei it plak brocht waarden .

Foar ûntelbere Dútsers betsjutte dit de ferfolling fan in lang koestere en skynber net te realisearjen dream; want yn Dútslân is sport hjoed-de-dei net langer in kwestje fan rekordbrekken troch in pear útkeazen of ekonomysk mear gelokkige yndividuen, mar is it in nasjonale hobby wurden. Der is al in tekoart oan geskikte oefenterreinen, en de ynstream nei de *Strength Through Joy*

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

sportkursussen wurde stadichoan ûnderhâlden. It tredde jier sil, neffens ûnderfining út it ferline, wer in lykwicht sjen litte dat bewize sil dat yn Dútslân net allinich kampioenskipsport kultivearre wurdt, mar mear spesifyk de populêre training fan it lichem. Wy sille net rêste oant sels de 50- en 60-jierrige sport of fysike training as in deistige needsaak beskôget.

De nij oprjochte ôfdieling yn "Krêft troch Freugde", foar Skoalle en Folksûnderwiis, is koartlyn begûn mei har praktyske wurk. Mar yn 'e pear moannen fan har bestean hat it al weardefolle tsjinsten levere oan 'e Dútske naasje troch tûzenen lantearnefoardrachten, troch middel fan bibleteken dy't hûnderttûzenen boeken hawwe, en troch besites en rûnliedings fan alle soarten út te fieren.

Oant it jier dat de Nasjonaal-Sosjalistyske Partij oan 'e macht kaam, hiene miljoenen Dútske manlju en froulju noch nea in teater fan binnenút sjoen. Net allinnich like it harren hiel natuerlik om net nei it teater te gean, mar se hiene ek, as gefolch fan 'e Marxistyske ynfloed dêr't se oan bleatsteld wiene, sa'n minderweardichheidskompleks dat it harren sels net yn oerienstimming like mei harren sosjale tastân om te gean. Ek hjir is in fûnemintele feroaring oanbrocht. De kulturele besittings fan 'e naasje sille net langer it foarrjocht wêze fan 'e besittende klassen. Ien willekeurich keazen figuer smyt in treffend ljocht op it tige wichtige belang, út it eachpunt fan kultuerbelied, fan it wurk dat allinnich al yn "Grut-Berlyn" dien is: fan 1 desimber 1934 oant 30 novimber 1935 hat *Strength Through Joy* mear as oardel miljoen arbeiders fan Berlyn nei it teater brocht. Hoe opfallend dizze figuer ek is, wy wurdearje syn wiere wearde folle mear as wy ús betinke dat dit manlju en froulju fertsjintwurdiget dy't of noait, of praktysk noait, nei in teater gienen. Dizze minsken fertsjintwurdigje dêrom ekstra patronaazje foar it teater. De redenen wêrom't se noch nea earder in teater besocht hawwe, wiene benammen ekonomysk. In arbeider of meiwurker mei in moanliks ynkommen fan 100 oant 200 Mark wie gewoan net yn steat om de normale teaterprizen foar himsels en syn frou te beteljen.

As gefolch fan ús royale maatregels is it patronaazje fan 'e grutte massa wûn foar it teater en de konsertseal - de massa dy't dizze ynstellingen allinich fan hearsay koe, en se mei folsleine ûnferskilligens beseach. Dit is in feit dat net negearre wurde moat, en dat fansels in geunstige gefolgen hat foar de partikuliere teaters dy't net besocht wurde troch *Strength Through Joy.*

De ûndersiken dy't wy oan it begjin fan 1934 yn 'e Siemens-fabryk útfierden, oangeande besites oan teaters, befêstigen dizze observaasjes. Ien of twa sifers bewize dit maklik: 87,6% fan 'e manlju en 81,3% fan 'e froulju dy't frege waarden, hiene noch nea in opera sjoen; 63,8% fan 'e manlju en 74,2% fan 'e froulju dy't frege waarden, hiene noch nea in teater besocht. Om't dizze fragen oan elkenien dy't yn it Siemens-bedriuw wurke, sûnder ûnderskied fan persoan of posysje, fan 'e direkteur oant de assistint-meiwurker, steld waarden, kin mei rjocht steld wurde dat dy meiwurkers fan 'e fabryk dy't al teater- of operaproduksjes sjoen hiene, te finen wiene ûnder de ekonomysk better situearre groepen meiwurkers.

Resinte waarnimmings yn 'e ferskate fabriken litte it lokkige resultaat sjen dat de arbeiders benammen goed fertsjintwurdige binne yn 'e aktiviteiten dy't organisearre wurde troch *Strength Through Joy.* Der wurdt in wurk fan kulturele oplieding útfierd, wêrfan de effekten letter te sjen wêze sille.

Allinnich al yn Berlyn binne der sân teaters dy't allinnich of foaral *Strength Through Joy fersoargje;* wylst it gemiddelde oantal besikers yn it hiele Ryk tusken de 60% en 70% fan it oantal beskikbere sitten leit, binne de teaterproduksjes fan *Strength Through Joy* gelokkich altyd lang fan tefoaren útferkocht. Besikers fan dizze kwaliteit kinne amper ea evenarre wurde troch

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Dútske privee teaters.

De "Master Concerts", dy't in jier lyn nij yntrodusearre binne, en de "Musical Hours", dy't wy besykje, genietsje op deselde wize grutte populariteit. Us grutte konserten, dy't wurde dirigearre troch de meast ferneamde Dútske diriginten, binne oer it algemien lang foar it begjin útferkocht. Ferneamde orkesten dy't meidien hawwe oan 'e konserten binne ûnder oaren it Berliner Philharmoniker Orkest, it lokale orkest út 'e regio Berlyn (das Landesorchester Gau Berlin), en it orkest fan it Dútske Operahûs. De Njoggende Symfony fan Beethoven is twa kear foar in fol hûs útfierd.

Yn 'e musea hat de arbeider oant no ta in dúdlik boargerlike ynstelling sjoen, dy't er út prinsipe net besocht hat. Omdat it foar ús ek lestich wie om de arbeider yn in museum te krijen, hawwe wy tûzenen feestjes organisearre. Mar dêrneist brochten wy keunst yn 'e fabryk troch middel fan tentoanstellingen fan wurken, dy't op grutte skaal en mei noch grutter súkses yn it hiele Ryk útfierd waarden. Kontakt mei de Dútske arbeiders biedt de keunstner boppedat in sterke ynspiraasje foar artistike skepping dy't by de tiid past.

Binnen in pear jier sil elk fan 'e gruttere fabriken regelingen hawwe foar in permaninte tentoanstelling. Elk jier sille miljoenen Dútsers it wurk fan Dútske keunstners priizgje kinne. Wat wy dan teweech brocht hawwe, is dat de Dútske keunstner hinne gien is dêr't de arbeidersmassa's fan 'e naasje byinoar streame, dat is, nei de wurkpleats en fabryk; en dat foar syn muoite en foar de artistike skatten dy't hy nei de arbeider bringt, de keunstner ryklik beleanne wurdt troch de stimulearring dy't syn artistike skepping krijt fan kontakt mei de arbeider en mei masinekeamers.

Yn totaal waarden ús 66.000 *Strength Through Joy* -eveneminten bywenne troch 25 miljoen minsken.
Mei ús filmweinen hawwe wy de iensume doarpen en de frjemde hoekjes fan Dútslân besocht, ferburgen yn 'e bosk en it ûnkultivearre lân, om ús bruorren dêr, foar ien kear op in manier, in libbene feroaring en ûntspanning te jaan fan 'e lêst en wurgens fan 'e dei.

Mar ús aktiviteiten geane noch fierder. Yn tûzenen en tûzenen fabriken is yn 'e rin fan in protte jierren smoargens yn hoekjes en gatten fêstkommen, en nimmen hat ea tocht oan it moai meitsjen fan 'e wurkplak. Minsken wiene sa wend rekke oan smoarge, tichte, fochtige wurkferbliuwen dat se as fanselssprekkend akseptearre waarden.

Hjiryn, mei frisse moed en enerzjy, naam de ôfdieling *Beauty in Work* in hân. In frisse wyn waaide troch alle fabriken en feegde it smoargens en it stof fan 'e ruten en út elke hoeke en gaat fan 'e tunen en de fabriken. Mear as 200 miljoen mark waarden troch managers bestege, faak mei help fan it personiel fan 'e fabryk sels, om wurk, op oanstean fan 'e ôfdieling *Beauty in Work ,* geskikt te meitsjen foar minsken. Wêr't earder âld rommel en jiskefet omrûn, binne hjoed lytse tunen, grienplakken, skjinne fjilden, sportfjilden, ljochte, luchtige wurkkeamers, swimbaden, toiletten en waskkeamers. Wurkplakken dy't it in wille is om te sjen, binne yn 'e lêste twa jier makke. Oant no ta binne sawat 17.000 fabriken behannele. Tegearre mei ûntelbere ferbetteringen fan grutter of minder belang waarden de folgjende boud: 4.314 kantines en mienskiplike romten foar it personiel fan 'e fabryk; 1.580 sierterreinen; 276 sportfjilden; en 93 swimbaden.

Dit wurk dat hjoed de dei troch *Strength Through Joy* yn 'e fabriken útfierd wurdt, reagearret automatysk op it hûs fan 'e Dútske arbeider. Want in man dy't wend is oan in moaie en skjinne wurkplak sil him allinnich noflik fiele yn in moai en skjin hûs.

De bou fan wurkgroepen yn fabriken giet tige rap foarút. It idee is om ******ebook converter DEMO Watermarks****** te lassen

Machine Translated by Google

de leden fan 'e NSDAP en har tûke-organisaasjes binnen de fabryk tegearre mei de bêste arbeiders tusken 18 en 25 ta in solide, ûnbrekbere blok, om sels yn tiden fan krisis, yn feriening mei de "sel"- en "blok"-lieders, it idee fan 'e mienskip yn libben te hâlden.
Fierder moatte dizze wurkgroepen nije gewoanten yn 'e fabryk foarmje, en moatte se funksjes lykas ynspeksjes en mienskipsjûnen ynspirearje.

Oangeande de organisaasje fan *Strength Through Joy* kinne de folgjende sifers jûn wurde: de Nasjonaal-Sosjalistyske Mienskip *Strength Through Joy* is ferdield yn 32 regio's, 771 distrikten en 15.051 lokale groepen mei in lykweardich oantal lokale opzichters. Dêrnjonken komme de wurkopzichters, waans wurk yn 'e fabryk leit, yn totaal 57.000. Al dizze 75.000 meiwurkers jouwe har tsjinsten fergees oan *Strength Through Joy.*

Strength Through Joy hat mar 2.547 amtners yn tsjinst.

Dizze machtige ûndernimming, dy't yn 'e earste twa jier subsydzje nedich hie fan it Dútske Arbeidersfront, sil, hoopje wy, dit jier ûnôfhinklik wêze. Dit is miskien wol it meast opmerklike en it meast nijsgjirrige feit, foaral as men betinke dat it bedrach jild dat troch *Strength Through Joy* mobilisearre en yn omloop brocht is mear as in miljoen Ryksmarken is, wylst de Italjaanske Dopolavoro dit nivo noch net iens sawat berikt hat, en de Amerikaanske organisaasje fan frije tiid en jûns in tige wichtige subsydzje nedich hat; wylst fan alle Marxistyske ynspanningen, dy't - oft it no yn it âlde Dútslân of yn it bolsjewistyske Ruslân of yn 'e yndustriële lannen fan it Westen wie - oeral folslein mislearre binne, it Nasjonaalsosjalisme op 'e goede wei is.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

It Dútske winterhelpwurk

troch Max Hunger

It Winterhelpwurk, iepene troch de Nasjonaal-Sosjalistyske Partij, en mei hege moed opnommen troch de hiele naasje, is in erkende ynstelling fan it Tredde Ryk wurden en in segen foar miljoenen behoeftige, ferswakke en sike manlju, froulju en bern.

Wylst de steat troch direkte aksje alles docht om wurkleazens te bestriden en need te oerwinnen troch wurk op in wiidweidige skaal te leverjen, hat it noch net genôch tiid hân om wurk te finen foar elke wurkfrij man en frou dy't ree is om te wurkjen, hoewol it it hast ûnbidige wûnder berikt hat yn it gesicht fan wrâldwide hannelsproblemen om it oantal wurkleazen binnen trije jier te ferminderjen fan 7 miljoen nei minder as 2 miljoen. Mar, lykas elke famylje, sil it altyd syn earmen yn syn fold hawwe.

Sosjale wetjouwing en Iepenbiere Bystân hawwe in soad dien, en dogge noch, om te ferminderjen wolle, mar dizze ynstellingen kinne wolle net hielendal ôfskaffe.

It is om al dyjingen te helpen waans middels fan bestean krekt ûnder de grinsline binne dat it Winterhelpwurk oprjochte is. Winterhelpwurk is net bedoeld om de Iepenbiere Bystân te ferfangen, it wichtichste doel is om it oan te foljen.

Doe't it Nasjonaal-Sosjalisme op 30 jannewaris 1933 oan 'e macht kaam, fûn it de Steat, lykas Dr. Goebbels beskreau it: "in fjild fan ruïnes", in politike gaos, mei lege kisten en elke fyfde man dy't de útkearing ûntfong.

It easke stoere herten en in izeren wil om in hast hopeleaze situaasje te behearskjen dy't eardere regearingen tevergeefs besocht hiene te reparearjen. De manier wêrop dizze gigantyske problemen oanpakt waarden is al in kwestje fan skiednis wurden, mar it sil foar altyd ûnthâlden wurde as in geweldig foarbyld fan dapper en konstruktyf steatsmanskip.

De kearn fan 'e grutte Nasjonaal-Sosjalistyske Wolwêzensferiening waard al yn 'e maitiid fan 1932 foarme, mar har echte aksje kaam pas yn gong doe't de partij oan 'e macht kaam. De earste offisjele funksje fan 'e feriening waard hâlden op 6 maaie 1933, doe't, yn oanwêzigens fan 'e Führer, haadkommissaris Hilgenfeldt, dy't oan it haad fan 'e organisaasje pleatst wie, de opdracht fan 'e Führer bekend makke dy't de feriening as in offisjeel orgaan binnen de partij foar it Ryk goedkarde, autorisearre om alle fragen oangeande it iepenbier wolwêzen en helpferliening te behanneljen.

De Feriening waard foar it earst oproppen ta aksje op 'e jierdei fan 'e Führer op 20 april, doe't it de útdieling fan itenpakketten oan wurkleazen tabetroud waard, en op 1 maaie, doe't it de earste strjitkolleksje die foar it fakânsjefûns foar bern.

Yn 'e simmer fan itselde jier krige de Feriening útfierende macht foar de organisaasje fan 'e Winterhelp dy't pland wie troch de Führer, en it begon fuortendaliks mei de organisatoaryske tariedings foar de grutte taak. Op 13 septimber iepene de Führer de kampanje en ferklearre dat nimmen yn Dútslân honger of kjeld lije mocht yn 'e winter, en Dr. Goebbels sei yn syn ôfskied dat dit Winterhelpwurk útfierd wurde moast mei

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

de skjinnste en fatsoenlikste metoaden dy't men him foarstelle kin, en dat út meilibjen mei de earmen de hiele naasje op 'e earste snein fan elke moanne in "iengerjochtsstoofpot" hawwe soe en de ferskillen fan 'e kosten fan it gewoane diner oanbiede soe oan 'e help fan 'e behoeftigen. De datum foar it begjin fan it Winterhelpwurk waard fêststeld op 1 oktober, en op 16 septimber gie haadkommissaris Hilgenfeldt mei in stêf fan 36 helpers nei kantoaren dy't him beskikber steld wiene yn it gebou fan 'e Ryksdei.

Yn in taspraak dy't er op 11 desimber 1935 holden hat, beskriuwt Hilgenfeldt guon fan 'e swierrichheden dêr't er mei te krijen hie by de organisaasje fan it wurk dêr't er mei tabetroud wie. Fan it begjin ôf wie dúdlik dat it súkses fan 'e ûndernimming ôfhing fan it opbouwen fan effisjinte masines foar it sammeljen en fersprieden fan jild en fan it aktyf meidwaan fan 'e hiele naasje. Dêrom moasten de lauwe en ûnferskilligen oanmoedige wurde ta in heger gefoel fan boargerskip en de egoïsten ta in nij altruïsme; it moast elke Dútser dúdlik makke wurde dat wiere mienskip basearre wie op selsopoffering en ûnderlinge stipe. De Führer ferklearre by it iepenjen fan it Winterhelpwurk: "Dizze grutte aksje tsjin honger en kjeld moat inisjearre wurde ûnder it motto: De ynternasjonale solidariteit fan it proletariaat is troch ús ferpletterd. Yn plak dêrfan sille wy de libbene nasjonale ienheid fan it Dútske folk oprjochtsje."

Hilgenfeldt erkende fan it begjin ôf dat de organisaasje, om effektyf te wêzen, elastysk wêze moast yn har tapassing op needsaak en oanpasber wêze moast oan de ferskillende omstannichheden fan werklike need dy't it bedoeld wie om te ferlichtsjen.

"Nimmen mei honger en kjeld lije!" Dit wie it befel fan 'e Führer oan syn fertroude folgelingen.

Hoe moast it dien wurde? Der wiene sawat 17 miljoen minsken dy't fersoarge wurde moasten: hast in tredde fan 'e hiele befolking fan Dútslân. Yndied, in formidabele taak! Haadkommissaris Hilgenfeldt wist lykwols dat hy yn it foarste plak fertrouwe koe op 'e tawijde gearwurking fan sawat 30.000 lokale seksjes fan 'e partij, mar hy wist ek dat se net befredigjend funksjonearje koene, útsein as der foarôf minutieuze plannen opsteld wiene, dy't elke mooglikheid omfette.

Dêrom rôp hy de help yn fan saakkundigen op it mêd fan finânsjes, yndustry en ferfier, en yn 'e ierappel-, moal- en stienkoalhannel; hy makke ek gebrûk fan besteande woldiedige ynstellingen fan 'e Tsjerkemisjes, it Dútske Reade Krús, it Technyske Needkorps oant en mei de lytse groep entûsjaste arbeiders, de "Adventisten" neamd. It wie in algemiene mobilisaasje fan alle krêften dy't oplaat en ûnderfûn wiene yn iepenbier helpwurk en fan dyjingen dy't ree en ree wiene om te helpen as earewurkers, ûnôfhinklik fan partij en sosjale status.

Elke lokale ôfdieling fan 'e partij yn it hiele lân sammele en bewarre de nammen fan alle persoanen dy't ekstra help nedich hiene. Mei't it wurk tanommen, waard in spesjale seksje fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Wolwêzensferiening oansletten by elke lokale ôfdieling, dêr't manlju en froulju fan alle klassen mei ien wil gearwurken foar ien mienskiplik doel.

By it organisearjen fan helpferliening moasten de spesjale behoeften fan 'e ferskate gebieten bestudearre wurde en dêr moast yn foarsjoen wurde. Omdat de libbensgewoanten yn 'e ferskate distrikten ferskillend wiene, sels yn 'e fiedingsline, en omdat de needgebieten benammen gearfoelen mei de tichtbefolke yndustriële sintra, moast de Feriening regelingen treffen om oan al dizze spesjale easken te foldwaan. Dizze swierrichheden wurde it bêste yllustrearre troch in konkreet gefal: de befolking fan 'e provinsje Rynsk-Westfaalske provinsje is bygelyks wend oan it konsumearjen fan in giele ierappelfariant; itselde jilde foar Essen en Hamburch; dêrtroch moasten alle wite en reade soarten ierappels nei oare dielen fan Dútslân stjoerd wurde dêr't se yn 'e smaak fallen wiene, benammen Baden.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

It sammeljen en fersprieden fan ierappels sette in útsûnderlike druk op 'e middels fan' e organisaasje fanwegen de ûngelikense lokale easken fan 'e befolking. Oan Beieren bygelyks, dat wat ierappels oanbelanget selsfoarsjennend is, waarden amper leveringen dien, wylst foar it distrikt Essen in ekstra hoemannichte fan 1,45 miljoen cwt. nedich wie en foar Saksen 0,92 miljoen cwt. Under oare stêden en distrikten dy't ekstra foarrieden nedich hiene, wiene Berlyn, Sintraal-Dútslân, de Rynsk-Westfaalske yndustrygebieten, Baden en dielen fan Württemberg. Tidens de kampanje fan 1933/34 waarden sawat 60.000 spoarweinladingen ierappels sammele en ferspriede. Fan dizze hoemannichte krige Berlyn allinich al deistich 700-800 frachtweinladingen. De moanlikse ierappelrantsoen dy't útrikt waard, wie sawat 30 pûn per persoan fan 'e hiele befolking. Mar, om't mar sawat in tredde fan 'e befolking ekstra help krige, bedroech de rantsoen per persoan fan 'e eins holpen sawat 100 pûn per moanne. Fergelykbere omstannichheden hearsken oangeande de easken en distribúsje fan brânstof.

Yn guon distrikten wurdt benammen hout ferbaarnd, yn oaren turf, stienkoal of bruinkoalbriketten. Fansels binne ovens en kachels spesjaal oanpast oan de brûkte brânstof. Dêrom moast derfoar soarge wurde dat elke lokaasje foarsjoen waard fan de fereaske brânstof yn foldwaande hoemannichte. De hoemannichte brânstof dy't tastien wie foar elke húshâlding waard berekkene om genôch te wêzen foar it ferwaarmjen fan ien keamer foar de hiele winter. Gesinnen mei 3 of 4 bern krigen genôch stienkoal tawiisd om 2 keamers de hiele winter troch te ferwaarmjen.

Foar it ferfier fan alle brânstof dy't yn 1933/34 nedich wie, wiene sawat 140.000 spoarweinen nedich, wêrfan de hoemannichte stienkoal sawat 16% fan 'e totale hoemannichte brânstof dy't yn Dútslân brûkt waard, fertsjintwurdige. De hoemannichte stienkoal dy't yn 'e winter oan ien húshâlding mei 2 bern levere waard, fertsjintwurdiget sawat 9 cwt., wylst elk húshâlden yn 'e mynboudistrikten, dêr't stienkoal ekstravaganter ferbaarnd wurdt, yn deselde perioade sawat 22 cwt. krige.

De distribúsje fan stienkoal wurdt dien troch de pleatslike stienkoalhannelers. Dyjingen dy't rjocht hawwe op ûntheffing krije machtigingen foar de levering fan 1 cwt elk. De machtigingen wurde oerlevere oan de stienkoalhanneler dy't dan de stienkoal leveret tsjin betelling fan in lytse fergoeding foar draachkosten. Untfangers dy't net betelje kinne, krije de stienkoal fergees levere.

It sil miskien in better idee jaan fan 'e grutte fan 'e stienkoalfoarrie, as útlein wurdt dat it 3 moannen wurk fan 'e mynwurkers fan it Saarbekken soe duorje om de hoemannichte stienkoal te krijen dy't nedich is foar it Winterhelpwurk.

Winterhelp omfettet ek it leverjen fan skuon en klean. De lingten fan materiaal dy't brûkt wurde foar klean soene in totale lingte fan frij 5.000 kilometer útmeitsje.

Neist ierappels wurde ek oare itenartikelen útdield: rys, moal, kakao, molke, fetten, fleis, fisk en oare ytbere produkten. Der wurde ek fergese mielen fersoarge, en mei Kryst krystbeammen foar de jongerein. Yn 1933/34 waarden allinnich al yn Berlyn 300.000 krystbeammen útdield.

Foar it sammeljen fan 'e kado's dy't nedich binne foar de oankeap fan al dizze enoarme foarrieden binne ferskate manieren oannaam: strjitkollektes wêrby't sels de heechste steatsamtners as kollektanten meidogge, benefietfoarstellingen, sosjale funksjes, strjitlotterijen, moanlikse "ien-gerjocht-stoofpot"-kollektes, kado's fan pûnpakketten mei iten, iepenbiere abonneminten, spesjale heffingen op ynkomsten, partikuliere kollektes, strjitferkeap fan badges, ensfh., ensfh.

De deeglikheid fan 'e organisaasje wurdt it bêste yllustrearre troch de metoade wêryn't de "ien-skûtel-stew"-kolleksjes wurde trochfierd yn Berlyn.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

De stêd Berlyn bestiet út sawat 125.000 huzen; fan elk hûs wurdt in list mei ynwenners opsteld, en yn elk hûs wurdt elke famylje of ûnôfhinklike kostgonger oproppen en it jild wurdt ynsammele. De bydrage wurdt, neffens de middels fan 'e bydragejouwer, troch him ynfierd yn 'e list, dy't binnen in pear oeren tegearre mei it ynsammele bedrach weromjûn wurdt oan 'e pleatslike ôfdieling. Allinnich al yn Berlyn binne der gemiddeld 140.000 frijwillige helpers dwaande mei it Winterhelpwurk.

It moat ek neamd wurde dat it meitsjen fan 'e badges en geunsten, dy't by spesjale gelegenheden op strjitte ferkocht wurde, wurk en brea levere oan in protte wurkleazen yn 'e yn need rekke yndustrygebieten. Yn 'e winter fan 1933/34 waarden bygelyks oarders pleatst foar in bedrach fan 4 miljoen mark by fabrikanten yn it Beierske Wâld, Thüringen en Saksen, en sels East-Prusen mei syn barnstienyndustry waard net fergetten. Foar 1934/35 waard de wearde fan dizze oarders ferhege nei 5 miljoen mark.

De helpferliening wurdt útrikt oan alle yn oanmerking kommende persoanen, ûnôfhinklik fan ras of nasjonaliteit.

Yn 1933/34 waarden bygelyks 69.336 frjemdlingen holpen, wêrfan 29.108 Joaden wiene. Allinnich al yn Berlyn waarden 13.818 Joaden en 8.054 frjemdlingen fersoarge troch it Winterhelpwurk. De totale bedraggen yn jild en jildwearde dy't foar it Winterhelpwurk sammele waarden, wiene:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

It oantal minsken dat holpen waard wie as folget:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Spesjale fermelding moat makke wurde fan 'e ûnfergelykbere help dy't de boeren oan it Winterhelpwurk joegen. In pear sifers sille it yllustrearje: Yn 1933/34 levere Pommeren bygelyks 841.477 cwt. ierappels.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******

Machine Translated by Google

Alle guod foar it Winterhelpwurk waarden fergees troch de Steatsspoarwegen ferfierd.
Yn 'e kampanje 1933/34 bedroech de bydrage fan 'e Steatsspoarwegen yn dit ferbân 14.672.957 Mks., wylst it totale gewicht fan 'e transporten 59.025.995 cwt bedroech.

It oantal earehelpers dat dwaande wie mei it Winterhelpwurk berikte gemiddeld 1½ miljoen per jier, wylst yn it bestjoer fan dizze organisaasje de folgjende oantallen amtners, klerken, ensfh. yn tsjinst wiene:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

De totale kosten fan 'e administraasje binne krekt ûnder 1% fan 'e totale ynkomsten.

De Führer en Ryksskanzler Adolf Hitler, doe't er op 27 maaie ôfrûne haadkommissaris Hilgenfeldt yn it selskip fan syn wichtichste arbeiders ûntfong, spruts syn hege wurdearring út foar it wurk dat de organisaasje dien hat, en doe't er ôfslútte mei te sizzen dat "it Winterhelpwurk in unike histoaryske prestaasje fan sosjaal wurk is", utere hy allinich it gefoel fan elke wiere Dútser oangeande dizze grutte nasjonale ynspanning fan ûnderlinge goede wil en persoanlike opoffering.

******ebook-konverter DEMO Wettermerken******